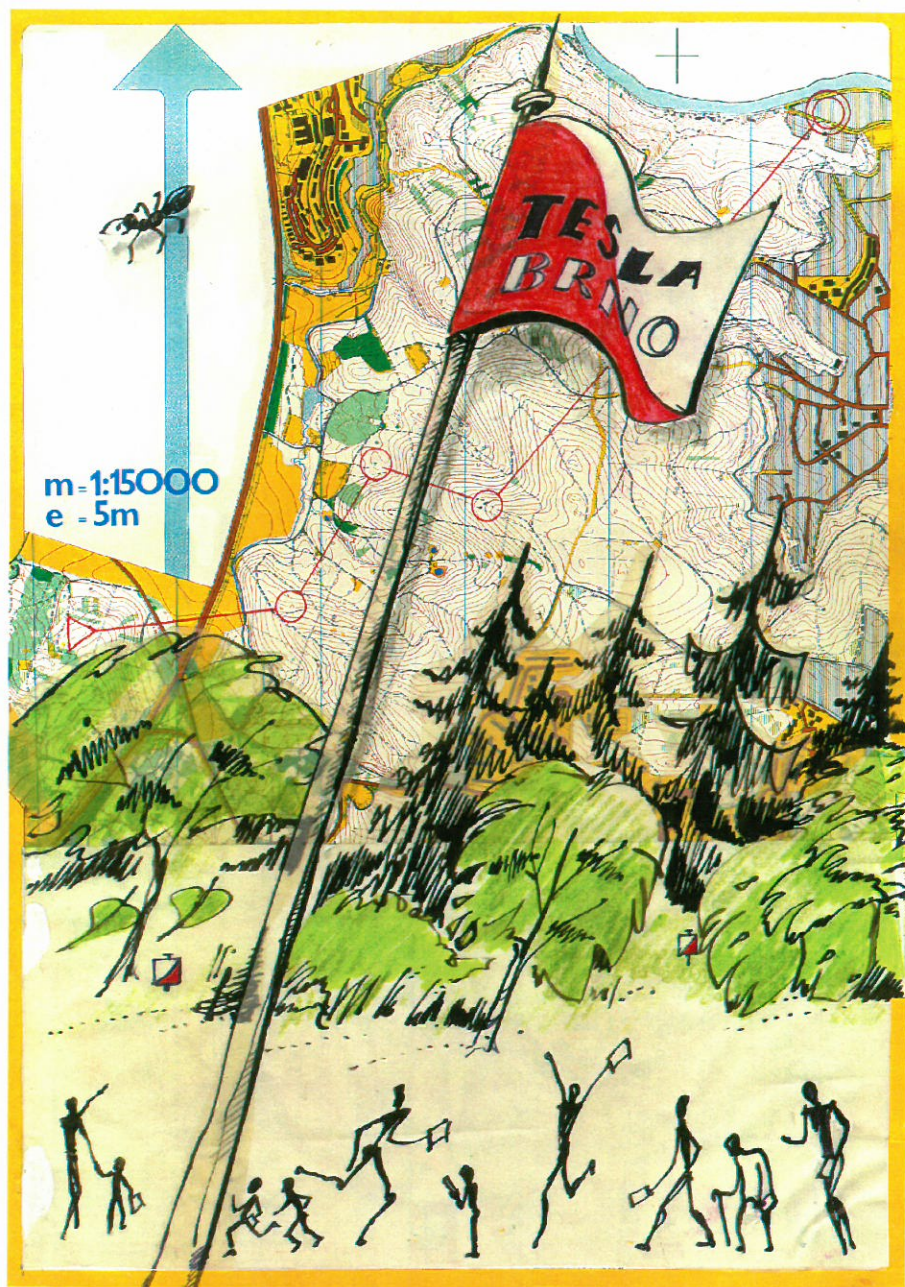


Sborník z Ročenek 1969 - 2000



Oddíl orientačních sportů Tesla Brno

Tak,
ještě 50 dřepů



	Obsah		1
	<i>Dobrou chuť</i>	Pedro & Ondra	2
Ročenka 1969	Náš oddíl očina trenéra	Lojza	3
	Anketa	kolektiv	4
Ročenka 1970	Rozhovor při kofole	Lojza & Evžen	6
Ročenka 1971	Moje začátky v Tesle	Evžen	8
Ročenka 1972	Jak jsme si vedli	Dobrá	10
	Jak si vedli pánové	Lojza	12
Ročenka 1973	Lesní rallye	Měda	14
Ročenka 1974	Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete	Jiří Komínek	17
Ročenka 1975	Inzerát	Žán Procházka	18
	Malé zamýšlení po 10 letech	Lojza	19
Ročenka 1976	O lidu kufrujícím	Jiří Komínek	22
Ročenka 1977	Soudruzi a soudružky	Jaroslav Kaňka	25
	O lidu kufrujícím (dokončení z loňska)	Jiří Komínek	26
Ročenka 1978	Bubáci a hasťmani	Jiří Komínek	28
Ročenka 1979	Bez nadpisu	Lojza	30
Ročenka 1980	S mládeží ve skalách	Žán Procházka	33
Ročenka 1981	Nejdelší den	Kornínkovi	34
Ročenka 1982	O lidech v ošajdu	Jiří Komínek	37
Ročenka 1983	Oddílový přebor	Vous	39
Ročenka 1984	Umíme ještě pořádat závody	Lojza	41
Ročenka 1985	Z kroniky 20 let (průřez 20 lety trvání oddílu)	kolektiv	43
	Pytlík bonbónků ze Slávie		
	Jak pokorit švédské bažinky	Šeba	52
	Z mého života I	Vanička	54
	Žlutá armáda oslavila svůj svátek	Gapisch	57
	Co cenzura nepustila alias co se už do análu nevešlo		
	5.12.1991	Průcha	58
	Z redakční pošty	kolektiv	59
	Aspoň jeden erotický článek do ročenky	Houmles	60
	Váš oddílový přebor	Iva Ondřejová	63
Ročenka 1986	Anketa (zkrácené)	kolektiv	66
Ročenka 1987	Hledáci ztraceného stínu	J.C.U & P.C.	68
Ročenka 1988	A co dorostenci	Lojza	73
	Jak si zvyšovali formu	Ramach	73
	Seriózní kvíz pro všechny	A+K	75
Ročenka 1989	Trénink	Zobáci	78
Ročenka 1990	Bicykloror'90	Ramach	79
	Vino, pizza, makaróny	Ramach	80
	Reklama	Vanička	84
Ročenka 1991	Můj první maraton	Džandy Baďura	85
	Několik slov k dorostenkám a juniorkám	Vanička	86
	Použijte ochranu	Pavlis	87
	Zmiz, miss	Ramach	88
Ročenka 1992	Koho chleba jíš	Ramach	91
	Autobus	Zobáci	93
Ročenka 1993-94	Něco o rybách	Ondra Ptáček	96
	Jak pesjek s kočičkou kouřili marihuanu	Gapisch	97
Ročenka 1995-96	Lobotěka	Šeba	100
	Oddílový přebor	Petula	103
Ročenka 1997 pro intelektuální úpadek nevyšla			
Ročenka 1998	Tajný agent Kotrč Kadeřavý -0,07	Petula	105
Ročenka 1999	1982	Ondra Ptáček	106
Ročenka 2000	Kouzlo indického čaje	Houmles	109
	Výsledky oddílových přeborů	kolektiv	113

Dobrou chuť

Vážení přátelé a přítelkyně, dovolte nám větu úvodem než se zakousnete do chutného dezertíku, který dlí na následujících stránkách.

Je to k nevíře, ale letos je tomu již 35 let, co poprvé skápla tesláková krůpěj potu na komínskou úrodnou černozem, co noha prvního tesláka vkročila do zběsile zarvaného pralesa rozprostírajícího se v okolí kopce Holedná a co jeho lýtko bylo poškrábáno od divého podrostu hustě rašícího dokonce i na plynovodu, který tam snad tehdy ještě ani nebyl a kam snad kromě nohy teslákovy zbloudila jen divá zvěř či člen nedalekého KČT a tehdy nohy teslákovy započaly tuto zem zušlechťovat a v této buši vydupávat chodníčky a pěšinky, a chodníky a pěšiny a rýhy a to vše během krvavých intervalů, které se snadněji napsaly na umaštěný pytlík od školní svačiny než uběhaly, a nejedno jadrné zakletí bylo při těchto intervalech z úst vypuštěno, ale při pomýšlení na hochy z oddílu v Horních Heršpicích, kteří točí kilometry na rozbahněném poli, zase vzápětí vzato zpět.

Tato skutečnost nás inspirovala k vydání sborníku „To nejlepší z ročenek“.

Pod tímto názvem si asi většina současných členů oddílu představí články z ročenek posledních let, ale není tomu tak.

Málokdo ví, že první ročenka byla na světě již v roce 1969 a od té doby se podařilo členům oddílu napsat spoustu skvělých kousků a málokdo také ví kolik skvělých kousků se na papíru ročenek doposud neobjevilo a kolik se jich určitě ještě objeví.

Bylo dost těžké vybrat opravdové zákusky, protože jich je a doufám bude opravdu hodně.

Dali jsme tedy dohromady z každé ročenky jeden, dva, někdy aj tři kousky, a kdo by ještě nebyl syt, pro toho jsme zařadili „Pytlík bonbónků ze Slávie“.

Aby však výčet kousků byl kompletní nemohli jsme opomenout to, co se kvůli cenzuře v ročenkách uplynulých let neobjevilo. To je skryto pod názvem „Co cenzura nepustila alias co se už do análu nevešlo“.

Takže teď už je načase otočit další stránku a my přejeme dobrou chuť.

Pedro a Ondřej

Miniatura mapy HOLEDNÁ z roku 1964



Ročenka 1969

Náš oddíl v roce 1969 očima trenéra

Ing. Alois Petr, oddílový trenér:

Podívám-li na uplynulý rok, mohl bych mít mnoho důvodů ke spokojenosti. Evzenovo 3. místo v celostátním žebříčku st. dorostu, Helenino 6. a Maruščino 10. místo ve starších dorostenkách patří nesporně k úspěchům minulého roku. K tomu se pak připojuje i 5. I. výkonnostních tříd (Krkavcová, Stavinohová, Barovjan, Cigoš, Petr), stejně jako 3. a 4. místo našich dvou zástupců na Mistrovství ČSSR 1969. V každém případě je to více, než-li jsme před zahájením sezony čekali. Ovšem s jídlem roste chuť a člověk si říká, proč by ta Helena musela být jenom šestá a ne třeba třetí? Neboli, dívám se nejen na to co se dosáhlo, ale spíš na to, co by se mohlo dosáhnout. A zde, myslím, máme mnoho rezerv. Za hlavní rezervu u celého oddílu bez výjimky pokládám fyzickou zdatnost. Myslím si, že mapařsky, díky soustavným treninkům s mapou, na tom, nejsme tak špatně. Fyzicky je to ale bída. Bude to asi chtít začít běhat letos o něco dříve, než bylo dosud v kraji zvykem, ale také častěji.

Budou proto důležité celoroční kolektivní běžecké treninky, kde se přece jenom každý jednotlivec přinutí k většímu výkonu, než-li když běží v lese sám. V orientaci pak pokládám za hlavní zaměřit se na orientační paměť, která ve spojení s výbornou kondicí musí přinést konečný úspěch. Je to totiž takový začarovaný kruh: Čím menší je fyzická zdatnost, tím spíš je závodník unaven nejen tělesně, ale i duševně, tím mu to také méně myslí, čímž dělá stále více chyb v orientaci, které ho stojí další zbytečně naběhané metry (a někdy bohužel, i kilometry), čímž se zase stupňuje jeho únava . . . atd. pořád dokola, až na to že se z běhu postupně stává chůze a výsledek pak všichni z vlastní praxe známe až příliš důvěrně.

Myslím si také, že v uplynulém roce jsme někdy až moc závodili i na nekvalitních mapách. Bude asi lepší některé málo významné závody vynechat, udělat si raději kvalitní trenink a něco si zahrát. Větší využívání doplňkových sportů pokládám za jednu z cest, jak zvýšit nebo si udržet kondici bez většího duševního zatížení. V loni to byl jen volejbal, měl by to však být i běh na lyžích (jako součást zimní přípravy), plavání, lehká atletika, nohejbal, stolní tenis, kopaná, košíková, hokej i turistika. Tyto doplňkové sporty působí příznivě jednak na nervový systém závodníka, jednak umožňují pestřejší a bohatější činnost celého kolektivu. A té je skutečně zapotřebí.

Lojza

ANKETKA

Těm aktivnějším členům našeho oddílu jsme položili tři otázky:

1. Jak si představuješ nejideálnější podmínky (bez jakéhokoliv omezení) pro orientační běh?
2. Co považuješ za svůj největší loňský úspěch?
3. Čeho chceš dosáhnout v tomto roce?

Petr Cigoš

1. Příjezd autobusu až ke startu. Běžet bychom měli jenom s kopce. V cíli by nám měli dávat čas (pívo).
2. O něco lepší výsledky než v loni, protože loni bylo v naší kategorii málo startujících lepších.
3. Abych se umístil co nejlépe v přeboru Brna.

Helena Krkavcová

1. Pro orientační běh by bylo nejideálnější mít maringotku, pár koní, kteří by ji tahali a „pětadvacítky“ z celé republiky.
2. Za svůj největší úspěch považuji především 6. místo v žebříčku a samozřejmě také získání I. VTM. i když vím, že mě to k čemusi zavazuje.
3. V tomto roce bych chtěla poněkud více trenovat, abych to nemusela – jak říká Lojza – chodit, ale běhat.

Zdeněk Lenhart

1. Širé lesy, v těch lesích osady. V těch osadách bazény, tělocvičny, kurty, dráhy atd. A závodníci kočují mezi těmito středisky a běhají po fantasticky přesně zmapovaných lesích. A ve volném čase studují, věnují se umění nebo poskytují rozhovory novinářům. Na závody jezdí ve společných mikrobusech. A hlavně jsou strašně dobrá parta.
2. Titul Akademického mistra ČSSR. A výkon v poslední etapě Internationaler 5-Tage OL ve Švýcarsku.
3. Dostat se na mistrovství světa a nevyletět přitom ze školy.

Alois Petr

1. Touto otázkou jsi mě poněkud zaskočil. Myslím totiž, že žádné „ideální podmínky“ existovat ani nemohou, právě proto, že jsou „bez jakýchkoliv omezení“. Zkušenosti ukazují, že čím jsou materiální a finanční podmínky lepší, tím méně jich dovedeme využívat a tím méně si jich i vážíme. Máme v republice závodníky, kteří jezdí na závody stopem a jsou spokojeni, jakého dnes chytli dobrého stopa a na druhé straně jsem se setkal letos i se závodníkem, který nadával na aerolinie,

že na lince Praha – Košice pustí IL-14, a že ta cesta pak trvá celou věčnost. Kdo z nich má asi podmínky ideálnější nebo lépe řešeno, kdo je asi spokojenější? Z toho usuzuji, že materiální i finanční podmínky nejsou všechno, i když jsou nezbytné, stejně jako je asi téměř jedno, máme-li do lesa daleko 2 nebo 20 km. Otázka zní však naprosto nekompromisně, nebudu se již dále vykrucovat. Tedy: za nejideálnější pokládám, když se dá dohromady parta lidí, kteří nejsou líní se proběhnout po lese, ale nejen to; lidí, kteří nevidí ve sportu jen samoúčelné huntování těla, ale především i vytvoření dobrých vztahů. A jestliže jsou v oddíle takové poměry, že jednomu je po ostatních smutno, nemůže-lise pár dní zúčastnit, jestli-že se bez sportu a bez svých oddílových kamarádů cítí nesvůj nebo nějak ošizen, pak je to dobré.

2. Jako trenér hlavně Evženovy výsledky, jako závodních samozřejmě své 4. místo na Mistrovství ČSSR.
3. Už jenom jako trenér, ale zato je toho hodně.

DNESKA JSEM
TI VYTŘEL ZRAK, CO!



Ročenka 1970

Rozhovor při KOFOLE

Jak hodnotíš orientační běh v ČSSR za uplynulý rok?

Asi nijak nepřekvapím, řeknu-li, že r. 1970 byl dosud nejméně úspěšným za celých těch 20 let, co se u nás orientáky běhají. Naši nejlepší získali bronz ve Friedrichsrodě, ve světě se tedy s námi musí počítat. Na toto téma však bylo již dost napsáno i v tisku, nebudu to tedy dále rozvádět. Já však vidím – a v tom se mnou možná nebudou všichni zajedno – že náš sport udělal velký skok kupředu i doma. Jen si uvědomme, na jakých mapách jsme závodili ještě předloni a na jakých v loňském roce? A tento vývoj bude zřejmě dále pokračovat.

Dále se mi zdá, že výkony závodníků téměř ve všech kategoriích byly mnohem vyrovnanější, což je dobré!

Moc se mi v loňském roce líbilo i to, že se ze závodníků – a to bez ohledu na to odkud jsou – stává po letech opět dobrá parta. Je zde hodně nejen chytrých, ale i velmi sympatických lidí, se kterými si člověk má vždy co říci. Tlouci se totiž vlakem na konec světa jen proto, abych se proběhl po kopcích a bažinami, to by bylo přece jen příliš chudé.

Samozřejmě, že zbývá ještě hodně udělat k tomu, aby všechny závody byly dobré, líbily se nám, abychom z nich neodjížděli otráveni cizím přičiněním. Ale to už jsou problémy, které by patřily spíše do nějaké ročenky pro funkcionáře.

Vzhledem k tomu, že nejsi jen ústředním funkcionářem, ale především předsedou našeho oddílu, jak hodnotíš jeho činnost?

Řekl bych, že se nemáme za co stydět, i když náš oddíl budu posuzovat asi mnohem kritičtěji, než-li před chvílí celý náš sport. Je to pochopitelné, doma člověk vidí i slabiny, které zůstávají nečlenům malého kolektivu zpravidla ukryty.

Líbilo se mi, že zde v loňském roce nebylo nějakých větších projevů nesouladu, nevráživosti, dá se říci, že jsme spolu dost dobře vycházeli. Ono to není vždy tak jednoduché, zájmy dívek 18 letých a kluků 14 letých se přece jen různí. A to už o sobě nemluvíme.

Co se mi nelíbilo, byla taková určitá malá snaha cokoliv samostatně udělat. Velmi mě mrzí, že k tomu, aby se zametla šatna v Komíně bylo nutné, abych někoho určil, jinak bychom chodili po kolena v prachu. A podobně je tomu i s dalšími „malíčkostmi“, které však k našemu oddílovému životu patří. Někdo totiž musí se tam vyměnit skříňku, objednat noclehy, abychom mohli jet na hory, odeslat přihlášku na závody, potvrdit výkonnostní třídu, opravit stan, zanést do opravy míč, který jsme sami rozbili atd..

Ale všichni klidně čekají (nebo alespoň drtivá většina), dále se mlátí do rozbitého míče, dál se chodí po kolena v prachu v šatně, dále chodí kolem skříňky, která nese název našeho oddílu, ale nebyla již půl roku měněna, dál . . . a tak bych mohl pokračovat. Prostě dále chodí a čekají, až jim řeknu, udělej to a to, a pak to více či méně ochotně udělají a opět čekají. A mám-li být upřímný, raději bych vyměnil

všechny loňské sportovní úspěchy, všechna ta první místa, která jsme při různých závodech vyběhali za to, abychom nebyli oddílem jen pozorovatelů a čekatelů.

Naštěstí však druhá stránka – stránka sportovní se čte mnohem lépe . . .

Chceš tím říci, že jako trenér jsi s výsledky uplynulého roku spokojen?

Ano! S výsledky spokojen, s výkony částečně. On totiž dobrému výsledku nemusí vždy odpovídat i dobrý výkon. Záleží i na těch ostatních. Nebudu si však zbytečně vymýšlet a zlehčovat dosažené výkony. Nejdál to dotáhli Evžen a Helena, ale s těmi jsem jaksí předem počítal. Zejména u Evžena jsem čekal vítězství ještě přesvědčivější (ale to už je ode mne skoro nevděk). S holkami jsem byl spokojen.

Velkou radost jsem měl z výkonů mladšího dorostu Mirky, Dobry, které vytloukaly i mladší dorostenky, ač tam věkově nepatřily; neklamali ani Zdeněk Kolařík, Petr Cigoš a Viřa Kumor.

Nejvíce si však vážím vítězství Pavla Cigoše v Gottwaldově i s tím související jedničku. Kdo nesledoval letošní výsledky v mladších dorostencích, ani možná tento výkon nedocení, já jsem však měl takovou radost, že kdyby Pavel nebyl „jenom“ mladší dorostenec, řádně bychom to v Gottwaldově oslavili.

No a v družstvech? 3. místo v I. lize bylo maximem našich možností. Za ostatní výsledky snad výmluvně hovoří tady ta vitrina pohárů.

V tomto roce pořádáme některé důležité závody celostátního významu. Co bys k tomu řekl jako ředitel „Brněnského draka 1971“?

O těchto věcech nerad dopředu hovořím. Když všichni pomohou alespoň tak jako v loni – a snad ještě o něco víc – tak se snad nebudeme mít za co stydět.

Při skutečně neřaděné kofole rozmlouvali Lojza a Evžen.



Ročenka 1971

Moje začátky v Tesle

Ano, je to už šest let, co jsme poprvé přišli do naší bývalé klubovny s několika kluky a dívkami z naší devítiletky na Staré.

Ale začalo to vlastně úplně jinak. Já, Bohuš Koukal, Fana Rubínek, Zdenko Staniček a Jedna Dufek byli kluci stejně staří jako já a navíc jsme byli kamarády už od první třídy. Jako všichni dobří kluci, také my jsme snili o svém tajném spolku. A také ano! V páté třídě jsme mezi sebou založili po vzoru trempů osadu „Hi Ha Ho“, jejíž první stanovy vymyslel Zdenko Staniček a byl také prvním jejím náčelníkem. Později se nám podařilo zorganizovat skoro všechny kluky z naší i některé z vedlejších tříd. V největším rozkvětu naší osady jsme pořádali různé výpravy buď do jeskyn na Říčkách, na Macochu, na pajtl na třešně, fotbalové zápasy mezi třídami a dokonce jsme vedli válku proti klukům škol na Bratislavské, Gottwaldově a Vranovské.

Protože mezi námi byli všichni dobří sportovci (cvičili jsme gymnastiku za školu, chodili cvičit do Slavoje, hráli fotbal na Slavoj, plavali jeden čas za RH Brno, hráli košíkovou, vybíjenou a volejbal za školu apod.), tak se naše stará parta hned přihlásila do oběžníku, ve kterém bylo asi stručně napsáno, že nějaký mistr sportu zakládá nový oddíl orientačních závodů, no spíše turistiky. Bylo to na podzim, my jsme byli v osmé třídě, když jsme vešli poprvé do dveří naší budoucí klubovny (nyní místnost n.p. Ergonoma). V čele zvláštního stolu jsme uviděli sedět a houpat se židli mladého muže a s ním asi osmnáctiletého mladíka. Když jsme se na jeho vyzvání asi dost nesměle posadili (sešlo se nás u stolu všech dvacet nováčků) oslovil nás zhruba těmito slovy:

„Vítám Vás všechny v tomto nově založeném oddíle. A protože se mezi slušnými lidmi sluší nejprve se představit, dovolte abych to udělal první. Jmenuji se Alois Petr, Petr je příjmení a vždy se mně říká Lojza“.

Lojza dále představil svého společníka jako Jaroslava Barovjana, kterému se říká a později vždy říkalo Jaros. Potom dal slovo nám a my jsme se jeden po druhém představili.

Musím říct, že na nás Lojza s Jaroslavem velmi dobře zapůsobili. Už na konci naší seznamovací schůzky, kdy jsme hráli nějakou hru, jsme postupně přestali být ostýchaví a zavládlo mezi námi nevázané veselí. Cestou domů jsme museli dát zapravdu Zdenkovi Staničkovi (ten znal Lojzu už dřív), že Lojza je dobrý „kořeň“.

A tak jsme společně začali se Slavoji Brno (později přejmenována na Teslu Brno). Zpočátku jsme se scházeli hlavně v klubovně a v tělocvičně. Na jaře jsme už chodili na společné výlety – např. do Lomnice, na Babí lom apod. Vrcholem všeho bylo letní čtrnáctidenní soustředění na Milovech. To už jsme se v praxi seznamovali s mapou a busolou, i když velmi pozvolna, formou hry. Tam jsme také poprvé viděli rodinu Novotných s malou Dobrou a Radkem, tehdy devítiletými a sedmiletými prcky.

Našími prvními orientačními závody byl tradiční jarní závod „O vlajku Slavoje Brno“ v Líšni. Protože jsme všichni byli ročník 1951, 52 a 53, tak jsme startovali za starší žáky. Největším úspěchem naší stáje bylo umístění hlídky staršího dorostu, ve

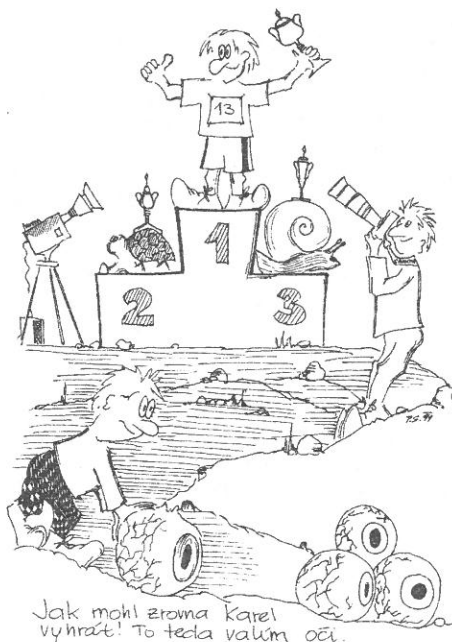
kterém jsem startoval já spolu se Šťovíkem (Zdenkem Staničkem). Byli jsme třetí a vyběhli jsme si III. výkonnostní třídu na takové borce jako byli tehdy bezesporu hřídká Hobža – Havel z I. brněnské. A vůbec s I. brněnskou jsme dlouhou dobu bojovali o první pozice brněnského a jihomoravského žactva. Tehdy totiž žactvo nemělo I. výkonnostní třídu a přebor ČSSR (mistrovství), takže II. výkonnostní třída platila za I. VT (tím se mohly chlubit tak 2 hřídky v kraji) a stát se krajským přeborníkem bylo maximum.

Mezitím se složení oddílů velmi měnilo. Odcházeli ti, kterým se zde nelíbilo nebo neměli závodnické předpoklady a přicházeli další nováčci jako např. H. Krkavcová, Věra Řádková, V. Hauk apod. Takovou zvláštní skupinou byli závodníci „udělaní“. Byli to lidé z jiných jednot, kteří k nám přešli, např. Zdeněk Lenhart, Miluška Marečková, její brácha „Satan“, Mazel (zvaný Legi), Saxl apod. Nikdy jsme ale nelanařili a mohu říct, že převážná většina závodníků byla vychována a vyvíplána Lojzou v Tesle.

V Brně bylo hodně oddílů OB. Některé zanikly, jiné zase zvětšily, některé stagnovaly jiné prosperovaly, ale Tesla šla vždy cílevědomě nahoru. Byli jsme trochu zvláštním oddílem, kde nejstaršími člověku – Lojzovi – bylo 29 let a zbytek v průměru 15 let. A Lojzova sázka a mládež se ukázala správnou. Jsme jedinou „líhni“ mladých závodníků v Brně a hlavně letošní výsledky hovoří za vše. I proto Brno stojí na takovém místě jaké mu nyní v Československu náleží.

A dneska Tesla? Pořád je oddílem mladých, i když se stabilizovat příchodem Bohuše Šerého a manželů Novotných. Díky jim za to, že všechny organizační práce nevisí už na Lojzovi, ale je rovnoměrně rozdělena. A to by mělo být základem a odrazovým můstkem pro příští roky po stránce závodnické i organizační. Proto já, i když jsme přestoupil do Slavie VŠZ Brno kvůli sportovními stipendiu, nebudu pro Teslu takovou ztrátou, jako bych byl před dvěma nebo třemi roky.

Evžen Cigoš



Jak mohl zroma Karel
vyhrát! To teda valím oči.

Ročenka 1972

Jak jsme si vedli . . .

Mohu s klidným svědomím říct, že dobře. I když jsme v lize dorostu klesli na třetí místo, nepovažuji to za pokles výkonnosti. Absolvovali jsme I. ligu s minimálním počtem závodníků – a to nemůže na tak dobrá družstva jako je Třinec a Gottwaldov stačit. Očekávám úspěch v roce 1973 a 74.

V našem kolektivu žili, trenovali a za náš oddíl bojovali tento rok tito úspěšní závodníci:

juniorka

Věra Řádková

Po celou sezonu podávala vyrovnané výkony. Druhé místo v celostátním žebříčku a třetí na Mistrovství ČSSR si plně zasloužila. Dle lékařských testů se tento rok zlepšila o 50%. Celkem naběhala 670 km, z toho do prvního žebříčku 325. Obsadila 7x 1. místo, 4x 2. místo a 12x 3. místo. Absolvovala 32 závodků. Její nejhorší výkon byl 22,48% od času vítěze. Pro rok 1973 je zařazena do širšího reprezentačního družstva.

mladší dorostenka

Dobra Novotná

Závody pro ligu běhala v kategorii starších dorostenek. I když zakolísání právě v prvním žebříčku ji částečně připravilo o klid, dokázala se vzchopit a žebříček starších dorostenek vyhrát. Získala tři mistrovské tituly v lyžařském, nočním a denním OB – tudíž maximum. Celkem naběhala 877 km, z toho do prvního žebříčku 560. Absolvovala 37 závodů, 4 lyžařské. 23x byla 1., 11x obsadila 2. místo a 2x 3. místo. Její nejhorší výkon byl 20% od času vítěze. Je členkou národního družstva mladých.

mladší dorostenka

Mirka Hudečková

Na Mistrovství ČSSR byla třetí, v nočním druhá. Zvítězila na závodech v Maďarsku, úspěšně si vedla ve štafetách. Zcela jasně zvítězila v žebříčku mladších dorostenek. Měla v této sezoně několik výkyvů asi proto, že měla i několik vysazení z treninku v důsledku operace a společenské angažovanosti a to právě v nejdůležitějším období – v květnu. Celkem naběhala 765 km, z toho do prvního závodu 480. Absolvovala 33 závodů, ve kterých 16x obsadila 1. místo, 8x 2. místo a 3x 3. místo. Její nejhorší výkon byl o 39% horší než čas vítěze (byla po operaci). Je členkou národního družstva mladých.

mladší dorostenka

Jana Fajmonová Začala letos závodit. Zatím se jen „okoukávala“, v roce 1973 musí již systematicky trenovat. Bude členkou prvoligového družstva. Absolvovala 12 závodů. 1x byla druhá, 1x 3., 1x 4. atd.

starší žák

Radek Novotný Vyhrál přesvědčivě národní žebříček skupiny A. Na Mistrovství nestartoval – nebyl jako všichni Brňáci připuštěn na start. Celou sezonu neměl výkyvy, dosahoval velmi dobrých průměrů na 1 km, několikrát mezi 5 až 6 min. Absolvoval 24 závodů. 15x obsadil 1. místo a 7x 2. místo. Nejhorší čas byl o 11,8% horší času vítěze. Zasloužil by si účast v družstvu mladých.

starší žák

Vlastik Šebesta Začal teprve letos závodit. Díky svému talentu a svědomitosti se rychle zlepšoval a v druhé půlce sezony bojoval již na špičce. Je městským přeborníkem v kategorii žáků starších. Absolvoval 26 závodů, 1x byl 1., 4x 2. a 3x obsadil 3. místo. Má perspektivu a je pro naše družstvo posilou.

starší žák

Pavel Benda Se již tak nevěnoval orientačnímu běhu, dával přednost atletice. Je bystrý, rozhodný a přáli bychom si, aby u orientačního běhu zůstal. Absolvoval letos 14 závodů, z toho 3x obsadil 3. místo a 2x 4. místo.

starší žákyně

Heidi Haaková
a Eva Pálková

Závodily jen málo. Obě mají předpoklady být úspěšné a moc je potřebujeme. Jejich individuální trenink pro tuto sezonu je mou prvořadou záležitostí. Závodily 3x a z toho obsadily 2x 2. místo.

mladší žák

Jana Hlaváčová

Je teprve devítiletá, ale vede si odvážně a úspěšně. Absolvovala 11 závodů a byla 7x 1., 1x 2. a 2x 3. Pevně věříme, že doroste do reprezentace.

Těchto několik čísel zasvěceným napoví, jak poctivě jsme se připravovali a bojovali. Přála bych si, aby nám pro příští rok zůstala radost z pohybu, chuť ze závodění a dobrý kolektiv, neboť právě to považuji za základ úspěchu. Přeji vám i sobě, aby příští rok byl pro nás rokem radosti, spokojenosti a štěstí ve škole, doma i v závodění.

Dobra Novotná

A jak si vedli „pánové“?

Ze statistiky výsledků dámské části našeho oddílu i žáků vyplývá, že loňský rok byl pro nás rokem úspěšným. Dá se totéž říci o dorostencích, juniorech a mužích? Nechme hovořit výsledky našich borců podle abecedy:

- Cigoš Pavel Velká naděje našeho sportu nejen svoji úctyhodnou výškou, ale zejména výkony. Mistrovský titul v mladších dorostencích i impozantní série 6 vítězství v Čsl. poháru – to se hned tak nevidí. Věřím, že se u bude dařit i nadále, zejména i v dresu juniora ČSSR. Celkem naběhal 954 km (počítáno bez Tater a lyží) a absolvoval 26 závodů.
- Cigoš Petr Po rozpačitém roce 1971 se po vzoru svých bratrů rozběhal a získal I. VTM. Jeho 6. místo v Čsl. poháru je rozhodně úspěchem, i když si myslím, že by měl při vydatnějším tréninku i na vic.
- Halavin Jan Zatím věčná naděje našeho oddílu má svůj vrchol teprve před sebou. K dobré fyzické zdatnosti mu chybí stejně dobrá mapařina. Nadcházející sezona by u někoho mohla být přelomem – měl by toho využít. Naběhal 1181 km, v Čsl. poháru se umístil ve 2. polovině. Dobrých výsledků však dosahoval na závodech II. stupně. V jednom ze závodů se mu dokonce podařilo získat 97% za vítězem.
- Kolařík Zdeněk Po nemoci se spíše rozběhával jeho 16. místo v Čsl. poháru odpovídalo jeho možností. Je perspektivním závodníkem – věřím, že mu to v juniorech půjde.
- Komínek Jiří Naše loňská posila s vynikající fyzickou zdatností. Při zaměření tréninku na práci s mapou by měl vyrůst v závodníka I. třídy. Naběhal 1012 km a absolvoval 34 závodů.
- Koukal Bohumil Po vojně se vrátil zpět do oddílu, kde od něho očekáváme pomoc při vybojování I. ligy dospělých. Chce to však hodně trenovat. Jak fyzickou, tak i mapu. Věřím, že to půjde!
- Rohovský Vlastimil Běhá OB druhým rokem, v Čsl. poháru se umístil v juniorech na 19. místě (což se mi zdá pod jeho možnosti). Při jeho poctivém přístupu a tréninku však věřím, že mu to letos v „áčkách“ půjde. Absolvoval celkem 37 závodů a naběhal 1285 km.
- Šerý Bohumil Letos mu bude už 34 let, ale přesto patří k oporám našeho druhoholigového družstva, zejména díky vynikajícím mapařským znalostem. V loňském roce nemohl jít všechny závody – jen 16 – (vojenské cvičení), takže jeho statistika je trochu zkreslena. Tréninkově naběhal 750 km a v 16ti závodech 250 km.

Petr Alois

Sebe jsem si nechal nakonec spíše ze slušnosti než skromnosti. Fandit si zde nebudu; běhal jsem, jak mi čas i „stařecké“ potíže dovoľovaly, ale před mladšími jsem komplexy necítil. A i své 17. místo v Čsl. poháru v kategorii M 21 pokládám za úspěch (když tam ještě stále otravuji). Chtěl bych i letos s mladšími držet krok. Naběhal jsem 1563 km a za svůj největší úspěch považuji, ani ne tak obnovení I. VT, jako 2. místo na oddílovém přeboru, kde jsem skončil po 2 etapách jen 21 vteřin za Pavlem.

Co říci na závěr? Snad jen to, že všichni máme ještě značné rezervy a schopnosti, aby rok 1973 byl ještě úspěšnější než-li ten předcházející. Chce to však **TRENOVAT, TRENOVAT a zase TRENOVAT!** A k tomu přeji všem dostatek pevné vůle i chuti. A podepisuji se i pod vše co napsala závěrem svého hodnocení Dobra.

Lojza



TO JE TEDA ZAJÍMAVÝ POSED.

Ročenka 1973

Lesní rallye

Řvoucí motory, pach spáleného benzínu, kvilící pneumatiky, dokonalé tvary karoserií, metráky obdivuhodně zorganizovaného kovu se řítí po neekonomičtějším křivkách křivolakou tratí. Na vítězství už pouhá síla nestačí, nezbytný důmysl a souhra. I se slabým autem se dají dělat divy, když se ví jak na to, když je vše předem dobře promyšlené, seřízené, vyzkoušené a nacvičené.

A proto přemýšlejme, kde se dá při té naší rallye něco lépe seřídit či nacvičit, i když neběháme tak, jako Frilén.

Je snad jasné, že během soutěže už nesmíme utahovat žádné matky, není možno vyměňovat olej, či shánět utěrku na okna. To musí být hotovo a zkontrolováno před startem. A hlavně na nic nezapomeň! A znovu vše zkontrolovat. Buzolu, kartičku, mapník, popisy, případně tužku, panapr, číslo, oblepené tkaničku u bot, někdo potřebuje i brýle, čepici, popřípadě sebou cukr. Odložit přebytečnosti, jak z útrob, tak i z karoserie. A zase překontrolovat, třeba podle zaklínadla: BUKAMAPO TUPAČIBO BRYČECUHO. Chytrému napověz . . .

Nářadí musí být kdykoliv okamžitě k dispozici, žádné zamčené bedýnky dole v kufru, ale taky žádné kleště pod brzdovým pedálem. Kartička buď v kapse, nebo na ruce, nebo třeba za uchem, ale vždy tak, aby se dalo razit jedním pohybem a nebylo nutno při tom rozbalovat a pouštět mapu.

Dobře zvolit guma – na pouťák stačí staré barumky, na Monte Carlo dáme zimní protektory a nastřílíme hřeby, do ostružin a kopřiv bodnou šušťáky, ale bez nich to zase fičí rychleji, nejlepší odhad mají staří zkušení vlci.

Ještě zbývá dobře připevnit itinerář, zajistit případné tankování na dlouhé etapě. Prostudovat startovku, koho předjíždět opatrně, aby nevyužil vzdušného pytle, a komu zase raději uvolnit cestu k jeho vlastní záhubě. Pomalu už nakopnout motor, vyzkoušet brzdy a na dvojku odhrkat ke startu pěkně na čas, aby se nespálilo moc šťávy, ale aby se mašinka dostala do teploty.

A pozor! Závodit se začíná už tři minuty před startem. Kolik kdo za tu dobu stihne, tolik si ušetří z toho času měřeného. Proto žádné anekdoty se startérkou, ale předem promyšlená činnost hodná computeru. Jsou nějaké speciální značky? Zaregistrovat. Je sever šikmo? Složit na nejmenší možný formát, aby sever byl nahoře. Zvýraznit sever! Červená tužka už samozřejmě dávno není někde v kapse pod podšívkou, ale připravená v zubech. Odhad kvality mapy – na hodně jemné a plné mapě si lze dovolit daleko riskantnější postupy, špatná mapa se pozná podle

kulatých vrstevnic, nedostatku malých cest a hustníků a vůbec podle toho, že je „prázdná“.

Zvoní první minuta. Ve zbývajícím dvou studovat postupy, hlavně ty dlouhé, začít od konce, tam už bude v hlavě vygumováno. A postupy kreslit zhruba tlustou červenou tužkou, aby nezakryla mapu. Při odbíhání od kontrol, se pak bez přemýšlení běží po čáře.

Posledních 20 vteřin – první úsek, volna postupu, azimut, vzdálenosti, a taky kouknout mezi stromy, kudy to bude. Nohu na spojku, jedničku a . . .

. . . plný plyn. Ale jen s mírou. Navigátor musí být schopen hlásit každou křižovatku předem, s udáním jak daleko, jak rychle a kudy. Není možno navigovat až a křižovatkou. Couvání bere moc času, objížďka ještě víc a o havárce ani nemluvíme.

Nestačí-li navigátor, musí pilot zpomalit už před křižovatkou. Jen když ví přede, kam točit, tak to může brát na plný céres a těsně kolem pangejtu.

Je to rallye, nejede se vždy po dálnici, někdy se sviští potokem, někdy po azimutu, někdy jen tak, ale vždycky se čeká na nějakou křižovatku, třeba z toho potoka na azimut. A ta křižovatka má vždy nějaké návěstí, třeba konec hustníku, nebo jen vzdálenost od předešlé křižovatky. To je věc navigátora, pořád sleduje tachometr a na každé křižovatce ho nuluje.

Navigátor to vůbec musí perfektně zorganizované. Mapu složenou na nejmenší možný čtvereček, palec na místě, kde právě jede, sever tam, kde ve skutečnosti je, třeba i vzhůru nohama. Když se jede po rovném, tak studuje dopředu, když naše slabá kára funí pomaličku do kopce, tak se učí nazpaměť kudy na druhé straně dolů, protože tam poletíme jak ďábli a nemůžeme ztrácet čas brzděním.

Když azimut, tak naměří co nejdál na nějaký strom, pilot musí hledět na cestu a ne pořád na buzolu. A když najíždíme na příčnou linii, tak vždy trochu na bok, aby bylo bez diskusí jasné, kam zahrnout. Couvat rozpačitě sem a tam je nás nedůstojné.

Kolem je vidět mnoho silnějších vozů jak přijíždějí na kontroly z opačné strany. To my před kontrolou řadíme dolů, bude se odbočovat a klíčovat v uličkách, které mají všechny stejné kočičí hlavy, tady se oplatí si to předem dobře naštudovat, přečíst popis a podívat se tomu, že křižovatky jsou tu strašně blízko u sebe a navigátor to nemůže rychleji stihnout. Proto pěkně na dvojku, noha na spojce, a na každém roku čist cedulky. Přes to se stane, že to někdy přepálíme a vyletíme do pole. I to však musí být předem nacvičené, žádná zbrkllost, na plný plyn bychom se zahrabali do bahna až po karoserii. Pořádně rozhlédnout kolem sebe, představit si jako to má vypadat na mapě a najít na ní skutečně taková místa. Z nich tipnout to nejpravděpodobnější, popojet a přesvědčit se. Pak promyslet, jak nejlépe dál, zda se vrátit nebo to raději vzít jinudy. A dobře navigovat, žádné dohánění, to bychom tam padli hned znovu.

Závěrečná rychlostní vložka, navigátor už nekibicuje, plyn je až na podlaze a gumy začínají horkem smrdět. I ta vteřina může být někdy důležitá.

Le Mans, hromadný start. Piloti po odstartování teprve běží k vozům, popruhy se zapínají až za jízdy, mapa se skládá za běhu. Ten kdo je vpředu musí rozrážet vzduch, proto je dobré jet v závěsu, trošku šetřit, řezat rohy a čekat, kdo kde přeletí přes bariéry. Ale pozor – nevyletět za ním!

Nesnažit se za každou cenu ujet ze skupinky, tím spíš, když to ostatní dovedou stejně nebo lépe. Takové ujíždění nutně znamená risk a z příkopy se špatně vyjíždí. Času je dost, štafeta má čtyři úseky, však oni do té doby a nějakou chybu sami udělají.

V posledním kole už jde do tuhého. Ke konci může záležet na každém metru. Je-li síly a převahy dost, tak hnát soupeře dlouho do otáček, aby se uštváli před finišem. Lze však převálcovat i silnější protivníky, ne však silou, ale hlavou. Šetřit síly. Kdo jede na konci skupiny může narovnávat klíčky a přitom připravovat závěrečný úder. Do detailů prostudovat poslední úsek. Na předposlední kontrole už nebýt poslední. A vyrazit! Ti silní si přece jen nedovolí slepě sledovat autsajdra a ztratit čas mapováním. A právě ten čas je nutno udržet k poslednímu štipátku, a slevovat z něj až na cílovém úseku, nepůjde-li to jinak. V každém případě by mohl vydržet až na čáru. Na stupně vítězů vždycky nějaká síla zbudě.

Tak tedy, piloti, do vozů!

Méd'a (za titulek a nápad děkuji Galíkovi)



MAŠKARNÍ ORIENTAČNÍ BĚH JE PĚKNÁ
BLBOST, KRETĚNÍ.

Ročenka 1974

Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete

Byla taková malá a pěkná. Snad proto jsem ji hledal tak dlouho. Přesto, že jsem ji hledal snad všude, myslil jsem jenom na ni a představoval si jak krásné to bude, až ji najdu. Během té dlouhé doby seznámil jsem se ovšem důvěrně i s jinými, ale ta pravá to stále nebyla. Jedna se mně nelíbila už na první pohled, jiná byla pro mne postavena příliš vysoko. Další, už třetí v pořadí, jež jsem našel, zaujala mě ze všech nejvíce. Budí jí říkat (neboť mnozí z vás ji snad také znají) třeba X.

Když jsem ji poprvé spatřil, byla usazena na břehu malého rybníčku a musím přiznat, že vypadala velmi přitažlivě. Už sám fakt, že ji nacházím právě zde, mě měl varovat. Avšak já jsa zaslepen jsem nedbal. Ke své škodě. Na první pohled opravdu vypadala hezky, ale při bližším seznámení – nač bych zde užíval ještě více slov. Přímo zoufalství mě přivádělo, že jsem stále kolem sebe viděl spoustu jiných, šťastnějších mladíků, kteří tu svoji už dávno našli. „Musíš ji najít“, říkal jsem si, náš už léta, neuspěješ-li letos přijdou mladší a lepší, kde ví, budeš-li mít ještě příležitost.



DNES JSEM SI NARAZIL SBĚRKU!

A pak jsem ji spatřil. Byla to opravdu ona a přesně taková, jakou jsem si ji představoval. Štíhlá nožka, sukýnku červenou a bílou, pravidelné zoubky, slovem nádhera. Ale zároveň mně cosi šeptalo, že přicházím už pozdě, a že přede mnou byl už u ní někdo jiný, ba co horšího, celé její nejbližší okolí mluvilo o tom, že nebyl jediný. Věru, smutné to pomýšlení. Tak krásná příležitost a já ji takhle promeškám. V hněvu bych si snad nafackoval. Trvalo však ještě několik okamžiků než jsem se uklidnil. Asi zase letos nepostoupíme, pomyslel jsem si rezignovaně. Narazil jsem ji a pokračoval v běhu k další kontrole na Mistrovství ČSR ve štafetách ve Vidnavě.

Jiří Komínek

Ročenka 1975

Inzerát

Výbor oddílu rozhodl, že těžiště naší činnosti bude i nadále v práci s mládeží. Na základě svých bohatých zkušeností z letošní sezóny jsem si udělal zcela jsou představu, jak to bude u nás brzy vypadat:

Zimní období:

Základem bude příprava v tělocvičně. Sto borců nastoupí na plac a během desíti minut dostane řádně do těla. Potom je vystřídá další stovka, takže během dvou hodin bude po všem (i po tělocvičně) a začne:

Jarní přípravné období:

Náročný bude především trénink s mapou. Mladí adepti budou startovat v půlminutových intervalech na pěti tratích v každé kategorii. Po doběhu většiny z nich vyrazí do terénu speciální Astralon Team, aby pod vedením svého šéfmápníka provedl nutné korektury vrstevnic a zachytil zcela nově vzniklou situaci. Tímto způsobem bude zajištěn trénink vždy na zbrusu nových mapách s možností využívat fixního sociálního zařízení. (Za takové by po vybudování plotu, sauny a restaurace mohla sloužit naše část loděnice v Komině).

Hlavní sezóna:

Mistrovských závodů se zúčastní 2 autobusy žactva pečlivě seskládaného na základě předchozí tréninkové morálky a dosažených výsledků. (Kolegové z okresu Gottwaldov ověřili, že v jednom autobuse může cestovat nejvýše 75 mladých závodníků, mají-li všichni sedět).

Právě naznačený vývojový trend je nad síly dosavadních trenérů našeho oddílu. Dovolujeme si proto uveřejnit na nejčestnějším místě tohoto seriózního plátku tuto nabídku:

PŘIJMOU SE TRENÉŘI !!!

(Skromnější verze: Přijme se trenér!)

Oddíl OB Vz TJ Tesla Brno přijme dobrovolné trenéry mládeže z řad případných zájemců.

Požadavky:

- vzhledem k práci s mládeží čistý nebo ohlazený trestní rejstřík,
- ukončené nebo předčasně ukončené základní vzdělání,

- alespoň částečná aktivní znalost jazyka českého či slovenského (termíny mapa, vodoteč a rubanisko nutné!)
- znalost orientace podle Zabloudila, mravenišť, lišejníků, kostelů, slunce a hvězd (podle měsíce vítána – není podm.)

Odměnou nabízíme:

- radost z úspěchů a neúspěchů mladých svěřenců ,
- 10 hodin brigády ročně na areálu Lesná,
- plat na horní hranici podle platných platových předpisů o platu neplacených trenérů.

Bytovou otázku projednáme osobně. Nabídky doložené životopisem (kdo, od kdy – do kdy, proč, s kým, kam, za jakým účelem) a třemi fotografiemi 18 x 24 cm (nejlépe vlastní portréty) zasílejte do redakce. Zn.: „Jen vážně!“

NEVÁHEJTE !

- NEŠKOLENÉ ZAŠKOLÍME
- ŠKOLENÉ UŽ NEŠKOLÍME

Jan Procházka

Malé zamyšlení po 10 letech

Koncem roku jsme v tichosti oslavili 10. výročí založení našeho oddílu. Dovolte mi proto, abych se při této příležitosti podělil o několik vzpomínek na počátky orientačního běhu v naší TJ:

První seznámení s orientačními závody jsme absolvovali již na jaře r. 1959, kdy hlídka Marek – Němčík – Petr absolvovala turisticko – orientační premiéru na Přeboru Brna v tehdejší kategorii muži A (dnes M21). Jenom pro zajímavost, těchto tříčlenných hlídek startovalo na přeboru Brna v této kategorii 24.

Závod to byl zajímavý:

Před startem se vážily batohy s povinnou zátěží 12 kg na osobu, dostali jsme 1 fotokopii mapy 1 : 75 000, ve které se vyznal jedině Radek Marek a vyběhli jsme. Na jedné z kontrol jsme prováděli odhad vzdáleností, za kteroužto produkci jsme nakupili 40 trestných minut. No a pak jsme uháněli co nám batohy dovolovaly. Do cíle v blízkosti Protivanova jsme dorazili poměrně brzy (asi za necelé 4 hodiny). Čas jsme měli nejrychlejší, ale díky 40 minutám za špatné odhady jsme skončili celkově pátí a těsně tak nepostoupili do krajského přeboru.

V roce 1960 nastává první velká změna v pojetí OZ. Běhá se ve dvoučlenných hlídkách bez zátěže a teoretické otázky na kontrolách se ruší. Tato změna nám, tehdy mladíkům přes 20, vyhovovala a proto jsme se jali s Radkem Markem trénovat (běhali jsme kolečka za stadionem Zbrojovky – 1 trénink asi 10 km). Před přeborem Brna jsme si koupili oba stejné zelené dresy, navlékli červené trenýrky a v keckách jsme se objevili – za rozpačitého zděšení skalních turistů – na startu v Mokré Horě.

Radek orientoval, járazil kontroly a tak jsme do cíle v Babicích dorazili jako druží, ihned za tehdy známou hlídkou Šauman – Zobec z Lokomotivy.

A od roku 1961 jsme již v Brně i vyhrávali a to jak v mužích, tak i v dorostu (hlídka Palát – Peřinka).

V této době, i když se nám orientáky líbily, nebyly naší hlavní činností. Provozovali jsme je současně s turistikou, jak bylo tehdy zvykem.

V r. 1962 jsme uspořádali I. ročník závodu mládeže o vlajku TJ Slavoj Brno, který se běhá dodnes (v příštím roce již po patnácté). Na I. ročníku startovala řada pozdějších známých běžců (ve vítězně hlídce žáků startoval i Zdeněk Lenhart, dále Aleš a Milan Chmelíkovi, Miluška Marečková, Věra Vydřalová a řada dalších).

V této době začínáme k orientákům stále více inklinovat neboť se zvyšují i možnosti zazávodit si. Od jednoty dostáváme nějaké finance na cestovné (asi 1000,- Kč ročně) a také závodí se i v Brně a okolí pořádá stále více, takže je kde si zaběhat.

A proto když v r. 1965 zakládá brněnská Lokomotiva vlastní oddíl orientačního sportu, neváháme a na podzim 1965 získáváme několik kluků a dívek ze ZDŠ Stará a s nimi zahajujeme činnost nového sportovního oddílu.

Začátky tohoto oddílu zde nebudu popisovat, neboť to za mne mnohem lépe udělal Evžen Cigoš v Ročence 1971.

Když jsem si před psaním této vzpomínky prolistoval minulé Ročenky, zaujala mne věta naší závodnice z r. 1969: „Mohutný oddíl jako třeba Lokomotiva z nás asi nikdy nebude, ale více jak 10 by nás nýt přece jen mělo“.

Dnes se asi této větě zasmějete, ale právě na ní vidíme, že oddíl šel stále kupředu jak růstem, tak výkonností.

Během deseti let přišla do oddílu řada nových závodníků, řada nových nadějí, mnozí vytrvali celých 10 let a patří i dnes k oddílovým oporám, někteří odešli, ale v každém případě se podařilo vytvořit dobrou partu, které byl jistě právem udělen titul „Vzorný kolektiv II. stupně“.

Každoročně jsme získali několik přebornických i mistrovských titulů a nepřeberné množství vítězství v desítkách závodů. Naše dorostenecké družstvo je dlouhá léta na 2. místě I. ligy, několik členů oddílu je zařazeno i v reprezentačních družstvech ČSSR.

Velký kus dobré práce odvádí oddíl i v pořádání závodů, kdy jsme úspěšně zvládli i dvě mistrovství ČSSR, jakož i řadu závodů prvotřídních i pro širokou veřejnost.

Vypočítávat vše, co za 10 let oddíl udělal, jakých úspěchů jeho členové dosáhli – to by asi byla hodně tlustá kronika. Obávám se však, že na její napsání by

nikdo z nás neměl dostatek času a si by to ani nemělo význam. Vždyť to vše je nakonec historie, i když historie radostná, za kterou se nemusíme stydět.

Proto bych chtěl při této příležitosti poděkovat všem, kteří přispěli v uplynulých letech k tomu, že se náš oddíl stal takovým, jakým dnes je, kteří se svou prací i sportovními úspěchy přičinili o jeho dobré jméno.

Věřím, že i v dalším desetiletí uděláme všichni vše pro to, aby jméno TESLA bylo zárukou dobrého výkonu i dobře uspořádaného závodu. K tomu přeji nám všem hodně úspěchů, elánu i zdraví.

Alois Petr



KVALITA MAPY JE DNES VELICE
DOBRA

Ročenka 1976

O lidu kufrujícím

Tatry se letos bohužel oddílovou záležitostí nestaly a atak jsem přišel o své oblíbené téma do Ročenky. Pokoušel jsem se tedy dělat jakousi anketu proč lidé běhají OB. Dopadlo to velice blbě; nedověděl jsem se skoro nic. Jedna poměrně slušná odpověď byla, že „je to hrozně blbá otázka“. Jeden pán mi na ni odpověděl, že se mu líbí v lese. S tím by se dalo skoro souhlasit. Mně se v lese také líbí, pokud se pohybuji pomalu a rozvázně, neprší, nemusím se prodírat křovím a kopřivami a pokud vím kde jsem. Takový závod jsem ale zatím neběžel. Zato je možno při běhání vidět všechno jaksi z jiného pohledu.

Například vidět budoucnost zároveň zeleně i černě. To bylo tenkrát, když jsem v trenýrkách v čase 001 stál na startu závodu v Bratislavě, na mapě před sebou bílo a ve skutečnosti neproniknutelnou hradbu kopřiv do výše ramen. Poučení z tohoto závodu odnesl jsem si hned dvě. Jednak od té doby vím, co je to slovensky žihlava (do té doby jsem to nevěděl, proto jsem upozornění vy pokynech nebral na vědomí) a za druhé, že pouštět si na popálené nohy horkou vodu je blbost. A chybělo jen málo, abych měl na obě tyto věci hmatatelnou připomínku doma. Dodnes nechápu proč nemáme v koupelně díru ve stropě jak ve Faustově domě. Zato ale nedostanu nikdy revma. A to je další důvod proč lidi běhají – tj. pro zdraví. Kromě již zmíněného blahodárného účinku kopřiv, má běhání jistě i jiné kladné účinky. To jistá závodnice, kterou nebudu jmenovat (a jejíž jméno ani nemůžete uhodnout), která zameškala vlivem nezřízeného sportování 85 pracovních dnů v jediném roce (o sobotách a nedělích nemluvě) je jistě jen výjimka potvrzující pravidlo. Potom ještě lidé běhají kvůli partě, protože se někam podívají a nechce se jim běhat atletika. To všechno je na článek trochu málo. A tak jsem si vybral téma, které bych nazval slavné i neslavné kufrý.

Kufrít je možno různě. Vypravoval Zdeněk Lenhart. Tak jsem jednou běžel a myslel jsem, že vím kde jsem. Kontrola tam ale nebyla, tak jsem běžel jinam. Tam taky nebyla, tak jsem běžel jinam. Tam taky nebyla, tak jsem tam chvíli chodil a pak jsem to našel. Ale to už je dávno a je to vyprávění značně nezázlivné. To my, kteří jsme v tomto směru trochu normálnější, známe mnohem barvitější příběhy. Třeba když jsem jako první člen štafety kufril skoro 10 minut na fáborcích, před zraky davu a povzbuzován mohutným řevem a bučením druhého člena štafety jimž byla Kema. Myslím, že mně nikdy neuvěřil, že jsem mu to neudělal schválně, ale že za to mohly špatné popisy, které jsem dostal a nedorozumění s pořadatelem (bylo to v NDR).

S Kemou jsem měl vůbec potíže. Byly doby, kdy ten dobrý muž tvrdil, že mu přináším neštěstí jako vlasatice nebo-li chométa, nebo jako Rožmberkům jejich krumlovská bílá paní. Stačí prý, když mě jen na okamžik zahlédne v lese a může závod zabalit. Částečně měl možná pravdu, ale vždycky jsem jenom já za to nemohl. Potkali jsme se jednou na kontrole. Přestože byl tehdy ještě M 19, zeptal se mě kam jdu dál a po mé odpovědi se rozběhl za mnou. Když mně pak později vytýkal, že jsem mu prohrál závod, musel jsem sice přiznat, že jsem si popletl šestku s devítkou, ale na místě jsem mu vysvětlil, že nebude nutné abych kvůli tomu opakoval školu, jak navrhuje on, protože šestka a devítka jsou si podobné a mapu nedržíme pořad jen

rovně. Za to on mně dluží vysvětlení proč běžel za mnou skoro kilometr na západ přes kopce, když podle mapy měl běžet asi 100 metrů po rovině směrem zcela opačným.

Klidně bych vystačil jen se svými příběhy, mám v tom směru neobyčejně bohaté zkušenosti, ale výjimečně dám aspoň občas rád slovo i jiným.

Jistý mladý závodník nevěřil, že by jeho buzola mohla ukazovat správně, vypůjčil si proto ještě jednu a přikládal je potom k sobě. Protože je to už několik let, věřím, že už je z lesa zpátky. Jiný mladý adept doběhl do cíle při lize brněnské mládeže dokonce ve velmi dobrém čase, ale to právě bylo divné, protože trať měl namalovanou na opačném konci mapy.

Mapu a buzolu schovej ať to neztratíme, vůbec to nebudeme potřebovat; radil mému bratříčkovi zkušenější člen hlídky. Zbývá jen dodat, že z touto pozoruhodnou taktikou dosahovali poměrně slušných výsledků. Ovšem to bylo v dobách dřevních, kdy bylo možné ledacos.

Vůbec první závod, kterého jsem se zúčastnil, byl první ročník Venuše se startem v Hostěrádkách asi 1 km od lesa. Hned na první křižovatce v dohledu i doslechu pořadatelů jsme se poprvé s mým kolegou pohádali. Asi po dvou minutách proběhl kolem nás další závodník a zabočil „jeho směrem“. „Vidíš to vole!“ usadil mě dobromyslně kolega a rozběhli jsme se za ním do našeho prvního kufru. že různé kategorie mají různé tratě jsme se dozvěděli až později.

To jednou vyprávěl jeden gottwaldovský závodník: Kontrola byla zakreslená uprostřed husté buše a v popise bylo „studna“. Taky tam jakási skruž byla, ale bez kontroly. Za to bylo v té buši mnoho mokrých jam a dolíků a bažin a těmi se sem tam čvachtalo a prodíralo asi třicet lidí a všichni hrozně nadávali. Měl jsem toho už dost a tak jsem si sedl na tu skruž a uvažoval co dál. Najednou hledím a ouha, kontrola byla pověšená na provázku skoro až na dně. Mrknul jsem nalevo, napravo jestli se někdo neřívá a nenápadně začal přitahovat provázek. Pak jsem ještě chvíli ponadával a nenápadně se ztratil. To ovšem byl zlomyslný vtip od stavitele tratí, kteří bývají vůbec pokládáni za lidi od přírody zlomyslné a potměšilé. Ale ani oni to lehké nemají. Je známo, že závodník, který vyhrál, vyhrál proto, že je dobrý. Pokud prohrál, může za to špatná mapa a neschopný stavitel. V této funkci jsem jednou přihlížel se zájmem dění v lese. Bylo mi spatřiti na velmi mladého jinocha překonávajícího značně nečistou louku přetaťou ještě navíc několika rigoly. V jednom z nich na dost dlouhou dobu zmizel a jen se z něho ozýval jasný dětský hlas: „Do p. . . . , které blbec to stavěl?“ Počal jsem až doběhne ke mně a pak jsem ho oslovil: „Milý hochu, já jsem ten blbec, jemuž klněš“. Chvilí na mě hleděl udiveně. „No tak promiňte, no“ zabreptal pak.

Kuffit mohou občas i rozhodčí, jak svědčí případ, který se stal příteli J. Křivému. V pět hodin ráno ho budili dva rozhodčí, které před tím večer zavedl na kontrolu. Vyrázili zvečera na hřibky a svůj stan už nenašli. Naopak až dojemnou věrnost jedné kontrole projevila náš všem dobře známý Jimmy páka na závodech v Lučenci. Traverzoval tak dobře, že po oběhnutí celého kopce narazil tutéž kontrolu, od které odběhl. Domníval se ale, že už je to ta příští a podle toho taky jeho další

postup vypadal. Svého času jsem se domníval, že mých 5 a půl hodiny strávených v lese při prvním závodě v mužské kategorii je těžko překonatelný rekord, ale od té doby jsem zaznamenal už daleko pozoruhodnější výkony. Stalo se při Venuši konané jako obvykle v malém lesíku. Dvěma závodníkům bránil tento malý prostor v rozletu, kontroly se jim hledaly těžko a tak přeběhli proto asi 2 km přes pole do lesa vedlejšího v naději, že jim to tam půjde líp. Asi rovněž moc úspěšní nebyli, protože ve čtyři odpoledne byli ještě nezvěstní. Ale vždyť známý Kefalín zabloudil jednou při nočním tréninku na Holedné tak dokonale, že musel použít ze Žebětína městskou dopravu. Později to vysvětloval tak, že přšelo a jemu se neustále zamížovala optika. Proto přivítal, když kolem něho proběhl Berka a ihned se za něho zavěsil. Mapovací přestávky Berkovy využil k tomu, aby si brýle dokonala utřel. Když si je ale zase nasadil, Berky už nebylo a vědomost kde by mohl být taky ne.

Jiný takový příběh nestal se přímo orientačnímu běžci, ale ve sportu, který má OB jako jednu z disciplin. Pravda, mapa tam byla velmi špatná a spolehlivých záchytných bodů málo. Zrovna v blízkosti kontroly, která se našemu jinochovi nepovedla, bylo jen malé pastvisko (asi 300 x 300 m) na jehož okraji mohlo bystřejší oko rozeznat pramen, kříž a pobožený kostel. To ovšem náš jinoch přehlédl a kontrolu hledal na opačném konci louky. Posléze se od ní počal vzdalovati. To všechno se dělo asi ve dvě hodiny odpoledne a asi ve 22.30, právě včas na odvolání záchranné výpravy, která už vyrazila, telefonoval z nějaké vesnice. Z jaké to říct nedovedl, protože to byla vesnice maďarská a domluva tudíž špatná. I museli jsme sehnat člověka mluvícího maďarsky (což se nám podařilo ve vesnici jen asi 2 km vzdálené) a ten pak jméno té vesnice zjistil. Pak už scházelo jen sehnat auto a zajet pro něho. O půlnoci jsme už všichni spali. To se ovšem stalo člověku poměrně nezkušenému, ale občas pořádně uletí i zkušený borci.

Stalo se před několika lety na mistrovství ČSR ve štafetách ve Vidnavě. Start byl tehdy ještě společný a trať měli všichni stejnou. Závodníci jistého pražského oddílu přišli tedy s takovou taktikou: Do jedné o maličko slabší štafety obětovali na prvním úseku známou hvězdu s úkolem odvést všechny ostatní do kufru. Druhá štafeta pak měla jít jistě na vítězství. Lest se zdařila téměř stoprocentně. Jen tři běžci (mezi nimi i vypravěč) se do kufru nedali strhnout. Pořadí na předávce pak bylo takové: nejprve ti tři samostatní, pak velký konvoj vedený známou pražskou hvězdou a daleko daleko zpět první člen druhé pražské štafety. A tak bych mohl pokračovat pořád dál a dál, leč věci končívají, skončím též. Jako důkaz, že na tratích OB je o zábavu postaráno, ta snad stačí. Kdyby se někdo zeptal mě, proč běhám, řeknu, že právě kvůli té zábavě a dobré pohodě. Tak si ji nedejme kazit.

Jiří

Ročenka 1977

Soudružky a soudruzi,

v naší společnosti se s prohlubováním jejího socialistického charakteru a s rozmachem vědecko – technického rozvoje postupně rozšiřuje a uplatňuje názor o prospěšnosti tělesné výchovy a sportu pro budování i obranu naší socialistické vlasti.

Naše Vzorná TJ a jednotliví funkcionáři i celý cvičitelský sbor vyvinuli v tomto roce nemalé úsilí k tomu, aby náš podíl by vysoce aktivní, aby odpovídal poslání naší společenské organizace.

Tento rok byl rokem široké aktivity na počest 60. výročí VŘSR – rokem rozsáhlého závazkového hnutí. Všechny naše oddíly a odbory i členové sekretariátu – prostě celá naše jednota přijala na počest 60. výročí VŘSR hodnotné závazky. Přijatými závazky projeví naši sportovci, cvičitelé, trenéři a funkcionáři velkou snahu přispět ke splnění náročných plánů činnosti na rok 1977, prosazovat cílevědomou a kvalitní práci v tělovýchovném procesu. Naše závazky se podařilo nejen splnit, ale daleko překročit.

Základním úkolem ke konci každého roku je především provést kritickou a všestrannou analýzu dosažených výsledků, posoudit jak se podařilo realizovat závěry výroční členské schůze oddílu (odboru) i závěry výroční konference jednoty. Na základě tohoto hodnocení přesně určit další postup a na všech stupních připravit kvalitní a konkrétní náročný plány činnosti. V tomto období půjde také o kvalitní návrhy a zvolení nových členů do výborů odborů, oddílů i TJ a tím si vytvořit správné předpoklady pro splnění ještě náročnějších úkolů.

Rok 1978 bude významný pro naši organizaci při naplňování linie XV. sjezdu KSČ. Rok 1978 bude rokem sjezdů ČSTV. Celé předsjezdové období bude nejhodnější příležitostí získat přesnější odpovědi na řešení základních rozhodujících úkolů ČSTV. Půjde hlavně o to, aby co nejširší okruh členů, ale také naše široká veřejnost se seznámila se současným stavem a hlavně s úkoly další etapy, aby se otázky rozvoje tělesné výchovy neřešily jen u nás, ale jako společný úkol celé socialistické společnosti. Velmi důležité je, aby se úkoly řešily hlavně komplexně v celé široké souvislosti podmínek i možností, které jsou konec konců vždy rozhodující. Půjde také o to, vytvořit široký prostor pro uplatnění iniciativy našich členů, ať jsou na jakémkoliv místě.

Jsem přesvědčen, že celé předsjezdové, ale i posjezdové období zajistíme tak, abychom přispěli ke splnění hesla:

„Splněním závěrů XV. sjezdu KSČ za další rozvoj socialistické tělesné výchovy“

Jaroslav Kaňka
předseda Vz TJ Tesla Brno

O lidu kufrujícím (dokončení z loňska)

Není kufr jako kufr. To je věc dostatečně známá, ostatně jsem se v tom směru dostatečně vyřádil loni. Na jeden a velký jsem ale přece jen zapomněl. Stal se mně a zabloudil jsem mezi atlety.

To bylo tak. Když jsem už téměř rok sloužil své vlasti, zastavil mě můj nejbližší nadřízený poddůstojník a takto mě vlídně oslovil: „Pocem, ty seš ten co v přijímaču dobře běhal, tak se budeš zítra ve tři hlásit na Dukle, běhá se tam patnáctistovka“. Chtěl jsem namítat ledacos (k čemu se ještě dostanu později), ale rozkaz je rozkaz. Nakonec, pomyslel jsem si, takových vojenských závodů zvládnou i při špatné náladě 10 za odpoledne a to ještě jen po levé zadní noze. Aspoň mně nebude v neděli odpoledne v kasárnách nikdo hledat. A tak jsem se nijak nezdržoval s vycházkovým oděvem a jen tak v teplákách jsem přeskočil plot a hutá na stadion. Trochu mě překvapilo, že je téměř zaplněn, že se tolik lidí o mém startu dozví, jsem přece jen nečekal. Vysvětlení bylo prosté, hrála se tam fotbalová II. liga Dukla Písek proti někomu. Právě jsem nasazoval k obratu o 180°, když mě oslovil pán s červenou páskou na rukávě a přál si vědět co si přeju já. Vyličil jsem mu jak jsem byl oklamán a stručně jsem s ním pojednal o nespolehlivosti vojenských úřadů. „Ale o tom já moc dobře vím, řekl ten dobrý muž, to se běží o přestávce a ta je za chvíli, ještě to stihneš“. A toto říka vtáhl mě přes můj odpor (chtěl jsem být skromný) dovnitř. Za chvíli přestávka opravdu začala a já spolu s ostatními vběhl na dráhu. Hned na to se ozvala salva smíchu – to vítalo obecnstvo mě soupeře. Měli totiž skoro všichni tepláky popsané nápisy jako Dukla Tábor, Dukla Praha apod., jako to někdy nosívají děti, které si ještě nepamatují svou adresu. Kromě toho tyto tepláky, jakož i trička, trenýrky a tretry byly nejrozličnějších barev s pruhy vodorovnými, svislými a šikmými takže vypadali trochu jako uprchlí z operety, což zřejmě vyniklo až ve srovnání s mým jednoduchým oblečením. Ale jinak to atleti byli dobří a posměch si nezasloužili. Naproti tomu moje oblečení bylo velmi prosté, i když nepostrádala jisté malebnosti. Oděn jsem byl do tepláků, jenom rok před tím nových, bohužel útrapy vojenského života na nich zanechaly jisté stopy. Časem se trochu vytáhly a musel jsem je tedy zkrátit. Učinil jsem tak odborně utržením, což se mi podařilo velmi přesně, ale jen u jedné nohavice. U druhé látka povolila až pod kolenem. Navíc moji kamarádi, buď proto, že to vyhovovalo jejich estetickému citění, nebo z nějakého jiného důvodu, který neznám, roztrhali jejich konce do nudliček, jaké s oblibou nosí černošské tanečnice kolem pasu. A protože při této úpravě vzala za své guma v pase, posíl jsem je na jedné šli čili kšandě velmi dovedně zhotovené z kusu provázku. Díry na nich byly hlavně za účelem větrání a možno říct, že to bylo větrání velmi účinné. Tričko bylo mnohem pěknější a svítilo ze všech stran. Zepředu novotou a ze zadu z důvodů jiných. Vypadalo to skoro jako bych byl vojínem nestatečným, totiž jako bych byl na útěku zasažen projektilem nějaké větší ráže (asi tak raketou). Dlužno poznamenat, že k této díře jsem přišel za mnohem prozaičtějších, i když méně dramatických okolností. Snažil jsem se tento drobný nedostatek zamaskovat jak to jenom šlo, ale tamní stadion je konstruován tak nešťastně, že k určité části obecnstva jsem byl vždycky otočen zády. Obvykle jsem chodil bos (lékaři to doporučují), ale pro tento den vypůjčil jsem si kedsy. Byly zelené, vojenské a maličko větší, takže se jim špičky zvedaly nahoru, což jak každý ví, bylo odjakživa znakem vznešenosti. Zpočátku jsem nevěděl proč mě většina přítomných diváků považuje za jasného favorita (zaslechl jsem výkřiky jako „No, ty to určitě vyhraješ“

apod.), ale pak jsem se rozhlédl po soupeřích a bylo mně rázem jasno. Většina ostatních běžců působila ve srovnání se mnou dojmem vychrtlým a podvyživeným, ba byla obava zda tak dlouhou trať vydrží. Jinak se totiž nedaly vysvětlit pohledy pořadatelů, kteří hleděli směrem k mým soupeřům a pak potřásajíce hlavami ke mně jako by říkali – „Což o tebe, starý brachu, strach nemáme, ty vydržíš, ale co ti ostatní?“. Naopak moje postava byla přímo klasickým příkladem důstojnosti a majestátu o zásobách energie ani nemluvě. A pak už přišel povel svlékat a objevila se poslední část mého úboru. Vojenské trenýrky. Pro ty kdož byli na vojně je tento termín dostatečně jasný, pro nevojáky vysvětlení. Je to kus oděvu barvy neurčitě zelené, od pasu dolů se povolně rozšiřující a až ve výši kolen dosahující rozměrů za něž by se nemusel stydět žádný šlechtic na dvoře císaře Rudolfa. Svoji délkou je pak nemůže předstihnout nic, leda snad tkanička, kterou byly v pase svázány a která se mně při běhu velmi půvabně (to při vši své skromnosti říct musím) ovijela kolem nohou. Sympatie k mé osobě ihned vzrostly. Bylo až dojemné slyšet jak mě zcela neznámí lidé nabízejí jehlu a nit a jiní mě upozorňují, abych nezakopl o tkaničku nebo si nepřišlápl trenýrky a nepřipravil se tak o téměř jisté vítězství. A pak už se odstartovalo. Tedy, závod jsem nevyhrál. Důvody pro to byly dva. Za prvé jsem spotřeboval mnoho sil a času přemýšlením co se to vlastně běží. Původně byla řeč o patnáctistovce, ale tempem, kterým jsme vyrazili, běhám normálně stovku a za druhé, jak už bylo řešeno, vynikal jsem mezi ostatními závodníky svou svalnatou postavou. Byla to celkem dvanáctka úplně nových svalů umístěných především na přední části těla. Měl jsem to spočítáno tak, že budu neustále trochu přepadávat dopředu, nohy se budou muset přizpůsobit a tím se rychlost běhu značně zvýší. Rovněž jsem hodně spoléhal na svůj skoro roční odpočinek, ale obě dvě věci nějak nefungovaly. Kde byla chyba nevím. Do cíle dobíhal jsem asi půl kola za vítězem. Přes to jsem, ale finišoval ze všech sil. Jednak jsem nechtěl zklamat obecenstvo, které mě vítalo jako olympijského vítěze a jednak jsem dobře věděl, že dva z těch krásných atletů běží ještě za mnou. A tak, třebaže se mně chtělo v cíli ze všeho nejvíc lehnout si na zem a hnedka umřít, na chvíli jsem to odložil a hrdě se otočil s pravíci napřaženou k přijímání gratulací. A tehdy jsem trochu zesmutněl, protože oba dva za mémi zády hanebně vzdali. A protože obecenstvo mně neustále věnovalo pozornost, ba zdálo se mi, že mě chce odnést na ramenou, velice nenápadně jsem se ztratil. Tak tedy skončilo moje první vystoupení na atletické dráze. Dá se říct, že úspěšně. Přesto jsem nebyl zcela spokojen. Co z tebe bude? tázal jsem se sám sebe, jenom po ovacích a potlesku budeš bažit. Ne, když už sport, tak takový, který je méně nápadný. A tak se časem také stalo.

Jiří Komínek

Ročenka 1978

Bubáci a hastrmani

Chystalo se to už vloni, ale teprve letos sešli se Vous s Chlupem a vznikl z toho prazvláštní závod sdružen, půl na vodě, půl v lese. První den byl na programu vodní slalom. Pro mne závod bezmála skončil dříve než začal. Vešel jsem se teprve do čtvrté lodi, kterou jsem vyzkoušel.

Nejprve nám vodáci předvedli jak se to dělá a už do lodi nasedá první z nás – ten kdo to spískal, no Vous. Je na něho moc hezká podivaná, jak důstojně a rozvážně zachází s pádlem a jeho oduševnělá tvář je plna radostného a napjatého očekávání. Tak nějak se asi před dávnými věky tvářil pračlověk, když poprvé šťoural větví do vosího hnízda očekávaje co dobrého mu to přinese. První minuty vypadají tak trochu jako komické číslo, ale už za chvíli brázdí vodu poměrně rovně a jak vím z doslechu a výsledků, závod absolvoval velmi dobře. Já jsem v té době měl už zcela jiné starosti. Loď, do které jsem se nakonec jakž takž vecpal, byla kanoe a bylo to to nejzlostnější a nejankovatější plavidlo, jaké kdy bylo vyrobeno. Původně bylo asi určeno k tancům na vodě, protože se pořad vesele motalo a poskakovalo a na mé domluvy nereagovalo, ani když jsem si pomáhal pádlem. Navíc z jakési vrozené marnivosti jevílo sklon neustále ukazovat jak krásně natřené je zesponu. Teď bych chtěl udělit několik rad těm, kde se závodu dosud nezúčastnili.

Za prvé: Do lodi nikdy nesedejte sami; stejně by se vám to nepodařilo. Nutná je účast nejméně čtyř lidí z nichž jeden budiž potápěč a druhý zkušený anatom, který vám patřičně zdeformuje nohy. Dále je velmi častou chybou začátečníků (bohužel jsem se jí zpočátku dopouštěl i já), že nastaví před lodě k první brance a pak se jí snaží přímou jízdou dosáhnout. To nemá ráda žádná loď ítem loď slalomová. Okamžitě se začne vzpínat, vyhazovat a točit a branky nedosáhnete i kdybyste se pokrájeli. Jedině správný způsob projíždění tratě je ten, který jsem vynalezl já. To se zdánlivě úplně bezcílne potulujete mezi kominským splavem a Bystrci, přitom dbáme, abychom řádně využívali celé šířky řečiště, vesele plácáme pádlem do vody a často měnime rychlost a směr plavby Jsme-li při tomto počínání dost vytrvalí, zblbneme nakonec loď tak, že sama neví čí je (někdy je třeba k úplnému oklamání lodi 2 – 3 i více okruhů), a v tom okamžiku se nenápadně, nejlépe bokem nebo zádi, přiblížíme ke kýžené brance. Pak jí několika rychlými (ale zas ne moc rychlými) pohyby strčíme čumák do branky a odevzdáme se do vůle Boží, která dává řece plynout a propasíruje nás skrze branku obvykle mnohem líp, než bychom to dokázali sami. K věčné hanbě vodáků musím říct, že některé branky naschvál postavili proti proudu, kde tuto taktickou fintu použít nelze. Když rychlost přeženeme, tak se tak zvané uděláme. Pozná se to podle toho, že z ničehož nic máme dýchací potíže a místo ptáčku krouží kolem nás rybičky. Starost o to, co se v takovém případě dělá, byla první věc, která mě napadla ještě před nasednutím do lodi. Byl jsem ujištěn, že na to přijde každý náramně rychle sám a z lodi vyklouzne jak namydlený blesk. Je to pravda, já byl z lodi hned (už proto, že jsem v ní nikdy neseděl), ale moje nohy tam zůstaly. Co tak rozmýšlím, jestli bude lepší rozbít loď nebo se rovnou utopit, objevil jsem ještě možnost třetí. Totiž, že při maximálním ohnutí páteře do strany je možno

dostat hlavu do takové polohy, že kromě velkého množství vody nasáváme též malé, leč dostačující množství vzduchu. Na můj dotaz, jestli se to dá přežít a jak se z toho leze ven, odpovídá sličná záchránkyně, která přijela zachránit loď a pádlo, eventuelně spasit moji duši, že se musím hluboko potopit a narovnat nohy. Příkaz plním svědomitě. Stačil jsem se důvěrně spřátelit s nejméně půl tuctem kaprů, kteří se připluli podívat jestli to tak praská loď nebo moje nohy. A skutečně se mně podařilo vyplavat nejméně 0,2 sec před tím, než by mě definitivně došel dech. Dá se tedy říct, že kanoistika není zdaleka tak nebezpečná, jak se traduje. Můj příklad vzápětí ukázněně následují Petr Kopor, Žán a v nejhezčím vystoupení dne Jirka Hlaváč, zatímco Saša, která jako jediná dívka absolvovala obě disciplíny, si pokazila reputaci tím, že plavání ve studené vodě z neúcty k nám starším vynechala. Pro velký úspěch opakuji tuto exhibici ještě jednou – dvě branky před cílem a závod dokončuji jen díky pružně přijatému pravidlu, že závod se smí doplavit. Kdybych měl vodácký závod zhodnotit, řekl bych, že se k nám vodáci zachovali sprostě. Závod postavili neúměrně těžký s četnými záludnostmi a chytáky. Nepočítali s tím, že někdo může sedět v lodi poprvé, dali nám ty nejhorší lodě, které našli, tratě označili tyčkami červenými a zelenými a nenapsali na ně, která je která atd., atd. A nebylo zlomyslnosti, chytáku a fíglu, který by proti nám nepoužili. A to všechno jenom proto,, aby se nám mohli bohaprázdně vysmívat.

Pravým opakem byl na druhý den závod v OB. Pohoda dobrá, tratě až směšně jednoduché, spokojenost všeobecná. Ovšem až na některé vodáky, kteří závod totálně pokazili. Je až neuvěřitelné, jakou dokázali tito většinou už dospělí lidé z tohoto krásného sportu udělat frašku. Kontroly přebíhali, ty které byly na cest hledali v lese a naopak, zkrátka vyváděli psi kusy. I když je nikdo nenutil, aby běhali k některým kontrolám pozpátku, a do každého stromu s kontrolou si mohli libovolněkrát třeba kopnout. Je mi dost nepochopitelné, jak se mohou uplatnit v normálním civilním životě (kdo je asi vodí do práce a z práce) a dost jsem se styděl, že jsem s nimi v jedné jednotě. Když se tak podívám na výsledky odzadu – tak ne, radši se na ně dívat nebudeme, protože o ně snad ani tak nešlo. Jen je škoda, že Petr Uhmman místo reprezentování se neukázněně potuloval po Norsku. Důležité je, že jsme všichni přišli na to, že: „nejen během nebo vodou živ jest člověk“, vyzkoušeli si jednou něco jiného a možná, kdo ví, založili tradici jednou slavného závodu (viz Jizerská 50). Já se už dnes za předpokladu, že seženu 2,40 Kč na startovné hlásím na další ročník. Mám co oplácet.

Jiří Komínek

Ročenka 1979

Bez nadpisu

Nevím, jak článek nadepsat, a bez nadpisu prý to nejde. Chtěl bych však na následujících řádcích na základě údajů o tréninku i výsledcích některých závodníků – členů TSM, ukázat některé závislosti mezi tréninkovým procesem, výkonností i výsledky. Jako podkladu použiji údajů o tréninku i výsledcích za uplynulý rok juniorů Pepy Šulera a Zbyňka Pospíška a dorostenců Jirky Hlaváče, Jirky Urválka, Petra Kopora, Žanka Pospíška a Petra Nykodýma.

Když jsem před třemi lety psal na téma „Jak jsme trénovali?“ uváděl jsem – na základě konkrétních údajů – že pouze naběhané kilometry nejsou všechno, že nezáleží ani tak na to kolik se naběhá, ale jaké změny to v organismu vyvolá a také, že je nutno se věnovat všem složkám tréninkového procesu (posilování, trénink, orientace, hry, doplňkové sporty, běžecká technika atd.).

Na těchto zásadách není třeba ani dnes nic měnit. Dnes jsme však dále v tom, že byl vytvořen celý systém jednotného plánování, evidence a vykazování tréninku ve všech jeho složkách. Domnívám se, že tato skutečnost má společně s lékařským sledováním značný význam, jak pro závodníka, tak i pro trenéra pro řízení dalšího tréninkového procesu.

Je samozřejmě, že rozhodující pro dosažení úspěchu je přístup závodníka, jeho ochota podrobit se náročnému tréninku, jeho kázeň při dodržování tréninkových plánů. Sebelepší tréninkové plány nic neznamenaají, nebudou-li poctivě plněny.

Jaká byla situace u sledovaných závodníků v uplynulém roce dle počtu kilometrů (včetně běhu na lyžích):

		plán	skutečnost	počet dnů nemoci
3.	Šuler	3 400	3 410	12
1.	Pospíšek Zb.	3 700	4 028	35
2.	Urválek	2 400	2 558	21
4.	Hlaváč	2 800	2 720	40
7.	Kopor	2 560	2 264	61 !
5.	Pospíšek J.	2 300	2 265	54 !
6.	Nykodým	2 200	2 121	nevím

Z uvedené tabulky je patrné, že většina předepsaný objem splnila nebo jen lehce nesplnila. Výjimkou je jen Petr Kopor, kterému chybí téměř 300 km, částečně je to důsledek mimořádně vysoké nemocnosti.

Z hlediska celoročního tréninkového cyklu by větší část kilometrů měla být naběhána především v přípravném období, což je základem pro celoroční stabilní výkonnost i předpoklad pro následný trénink vyšší intenzitou.

Podívejme se, jak běhali junioři i dorostenci v I. – VI. makrocyklu:

	km v I. – VI. cyklu	z toho bez lyží
Pospíšek Zb.	2 249	1 125
Urválek	1 273	905
Šuler	1 884	1 259
Hlaváč	1 415	500
Kopor	1 130	654
Pospíšek J.	1 450	681
Nykodým	1 681	491

Co z uvedených tabulek počtu naběhaných kilometrů dále vyplývá?

1. Většina sledovaných splnil (nebo jen lehce nesplnila) plánovaný objem km především díky vydatné zimě, kdy si převedli kilometry plánované na suchu na lyže.
2. Dobrý objemový trénink v přípravném období absolvovali pouze Zbyněk, Pepa a Jirka Urválek.
3. Plánované kilometry na suchu absolvoval pouze Jirka Urválek a Pepa Šuler. Zbyněk, i když plánovaný počet km na suchu nedodržel, naběhal velké množství na lyžích.
4. U některých dorostenců (Kopor, Hlaváč) ovlivnila trénink v přípravném období vysoká nemocnost.
5. Menší počet naběhaných kilometrů nejméně vadil Jirkovi Hlaváčkovi, který má – podle testů – jak vynikající fyziologické předpoklady, tak i morálně volní vlastnosti, nezbytné pro špičkový výkon.
6. Vysoká nemocnost byla mnohdy výsledkem i určité neopatrnosti závodníků (běhání v zimě bez čepice, prochlazení, pití studených nápojů atd.).
7. Skutečnost, že závodníci „doháněli“ chybějící kilometry až v 1. závodním období mohla příznivě ovlivnit až jejich podzimní výkonnosti. V jarním období se již projevit nemohla.

Tolik k naběhaným kilometrům a nyní jak se plnily ostatní sledované složky tréninkového procesu?

U věkově starších (a zřejmě i rozumnějších) závodníků se již prosadil názor, že posilování není jen výmyslem střelených trenérů, ale že je nezbytnou součástí celoročního tréninku. To slovo celoročního ještě jednou podtrhují, zejména pro ty mladší.

Běžecké posilování zůstává stále popelkou. Nejvíce vykazuje Zbyněk (5,5 hodin za rok), nejméně pak oba mladší dorostenci (35 minut za rok). A přitom právě běžecké posilování je nezbytným předpokladem pro úspěšný běh v kopcích, bažinách, nečistým lesem, blátě apod., tedy při orientačním běhu vůbec.

Podobně neradostná situace je i s nácvičkou běžecské techniky. Všichni sledovaní se jí věnovali od 1 do 4,5 hodin za rok. Zejména v mladším věku lze v tomto směru ještě hodně napravit.

Naštěstí dnes si již všichni uvědomujeme, že nezbytnou součástí tréninku orientačního běžce je i orientace. Uvážíme-li, že již v přípravném období provádíme přeběhy s mapou, že každou středu je mapový trénink, a že absolvujeme několik mapových soustředění, měl by čas mapového tréninku (většinou tzv. střední orientace) převyšovat čas vysoké orientace (závody a COB). Tak tomu skutečně je výrazně u Jirka Urválka a dále i u Pepy Šulera a Jirky Hlaváče. Zcela opačný poměr vykazují Petr Kopor, Žanek Pospíšek i Petr Nykodým, kteří s mapou méně trénují než závodí. Teoretická mapová příprava je zejména v přípravném období všeobecnou slabinou.

A jak se vše to, co zde bylo napsáno projevilo ve výkonnosti a ve výsledcích?

Největšího výkonnostního růstu dosáhl Jirka Urválek, který také celoročně plnil to, co měl naplánováno. Podstatně více trénoval než v předchozím roce, jeho výsledky byly také podstatně lepší.

Nejúspěšnějším závodníkem byl Jirka Hlaváč. I když mu ze zimního období chyběla část naběhaných kilometrů (nemoc, maturita) nakonec zůstal jen lehce pod plánem. A jeho již zmíněné předpoklady i poctivý trénink přinesly zejména v podzimním období výrazné úspěchy zejména v podobě přebornických titulů.

Výkonnostní a objemové cíle splnili i Zbyněk a Pepa, jejichž přístup k tréninku v průběhu celého roku byl příkladný.

Plánované výkonnostní cíle nebyly splněny u zbývajících tří dorostenců. Jak vyplývá z předcházejícího rozboru, nepodařilo se jim splnit ani předepsané objemové ukazatele, což je hlavní příčinou nedosažení očekávaných výsledků. Přitom je třeba vidět i to, že u Petra Nykodýma se nejedná o zhoršení oproti předcházejícímu roku, ale jen o menší než předpokládané zlepšení.

U Žanka Pospíška se projevila nevyrovnanost výkonů, což má opět původce v podcenění všech složek tréninkového procesu i přípravného období.

Pokles výkonnosti a nesplnění výkonnostních cílů u Petra Kopora má zřejmě řadu příčin a ne všechny asi bude vhodné rozebírat v Ročence.

Ti, kteří jsou v oddíle od jeho založení, si možná vzpomínají na kýčovitou kresbu s heslem „Mluvením rýži neuvaříš“ na čelné stěně bývalé klubovny na Francouzské. Nevím, kdo byl autorem, ale myslím si, že pravdivost toho hesla platí nejenom ve sportu. A navíc, je-li člověk nejen závodníkem, kartografem, rozhodčím, ale i řečníkem, kritikem map, tratí, terénů, funkcionářů, a já nevím co ještě – je to přece jenom příliš mnoho činností, aby se daly všechny dělat pořádně.

Takže celé toto povídání můžeme zakončit lidovou moudrostí – Jak kdo zasel, tak taky sklídl. A jestliže tento článek vyprovokuje k poctivějšímu tréninku, pak nebyl napsán nadarmo. A nakonec jsem si i na ten nadpis vzpomněl. Vždyť ho říkaly už naše babičky:

Bez práce nejsou koláče !

Lojza

Ročenka 1980

S mládeží ve skalách

Poprvé píšu z donucení. Donutil mně někdy koncem září Pinochet. Nestačilo mu, že jsem se té povedené akce zúčastnil (řeč je o soustředění DPM v Novém Boru a Sedmihorkách).

Pustil jsem se do díla záhy byl na stole můj obvyklý výtvar: Nohy proseknuté stanovými kolíky. Balóny, které o chloupek míjejí zářivky veřejného osvětlení. Dramatické sčítání lidu po každém koupání v místním rybníku. Mladí adepti horolezectví slzíci bezmocně ve skále. Nevšední bojovník – starý King – zvracející v cíli na vícejazyčného spíkra. Jirkův zákrok, kde na začátku byla zdravá vosa, ruka a okenní sklo, na konci už jen vosa – ovšem bez žihadla (není to blbost?) a tak dále.

Potom jsem si ale uvědomil, že by to mohl číst i některý z pánů rodičů. Že bych tudíž nechtěně mohl připravit některého svěřence o účast na příštím táboře. Varování v tomto směru se mi dostalo už po mých dvou článcích o oddílovém přeboru.



Tolik úvodem a teď vážně: Odjeli jsem 27. července v 5 hodin 19 minut a vrátili jsme se 10. srpna ve 21 hodin 00 minut. Mezitím jsme absolvovali jeden horolezecký výcvik bez lana, jeden výstup na horu Klíč, jednu exkurzi do skláren, asi sedm tréninků, větší množství rozsviček a koupelí v rybnících i na koupalištích, dvě fotbalová utkání, jedny třítapové a jedny pětítapové závody v krásném a náročném pískovci, dobyli jsme mnohá vítězství (viz výsledky) a zažili nějaké legrácky – ale to už jsem prolétl na začátku.

ZASE JSEM V ZÁVODĚ VYBOUCH!

Jan Procházka

Ročenka 1981

Nejdelší den

Tak zas jednou stojím na startu, na nohou lyže, před sebou 24 hodin závodění, v hlavě spoustu dobrých rad a úplně nakonec nesmělou myšlenku „Proboha co tady vlastně dělám?“. Určitou útechou je, že ani ostatní účastníci (64 dvojic, 16 jednotlivců) nevyjadají zrovna na to, že by rovnou odtud odjžděli na Holmenkolen. Směsice je to velmi pestrá. Vedle výborných lyžařů stojí tu i zástupci nejrozličnějších sportovních odvětví, výkonnosti slušné, též pohlaví ženské, co ukázka je zastoupeno, a konečně lidé z kategorie „drsnáků“, kteří by si podobnou příležitost nenechali ujít ani za nic, tu více tu méně trénovaných lidí, jejichž heslem je: dokud nezkusím, neuvěřím. Kdysi v dětství nevěřili, že oheň pálí, nůž řeže, cyankáli není nejuživnější a po vodorovné rovině se chodí líp než po svislé. Nějak se při tom dožili dospělého věku a tak zde stojí na Sykovci před chatou Horník a jako kdysi v očích dychtivou otázku: Co to asi je a co to se mnou udělá? (Podle nepotvrzených zpráv natrénoval jeden z účastníků v přípravě celých 8 kilometrů! Ve středu před závodem, lyže koupil v pondělí). Závod má jednoduchá pravidla. Po dobu 24 hodin se na 8 km okruhu střídá dvojice v libovolných intervalech (Kdo se má s kým střídat, jede sám). Každá dvojice nebo jednatelvec má právo na jednoho manažera, každé tři týmy mají k dispozici chatku asi 3x3 m, papundeklovou, uvnitř o pár stupňů víc než venku (venku je -10). Inu závod pořádají horolezci a tak co: chtěli jste prověrku, máte ji mít se vším vsudy.

Malá skupina orientačních běžců (Lenhartovi, Komínkovi, Uhmanna a Šmahel) má základnu v krásné zděné chatě s poskakujícími kamny, přímo u tratě. Jediná nevýhoda – je asi 1 km od startu. Musíme tam chodit střídat a taky nemáme přehled o vývoji závodu. Právě tato okolnost stála asi později medvěda vítězství. Ostřílení borci, prošlí ohněm předstartovních masakrů Jizerské 50, se asi v prvním kole nudí. Tempo je rozvážné, do zítřka daleko. I když i tady se najde sem tam někdo, kdo si chce udělat rozhodující náskok už v počátku. Jeden takový mě předbílá už poněkolidkaté, u mně propletaje řadou ukázněných. Vždycky se pak zaplete do nějaké havárie a posléze mizí kdesi vzadu. Asi o dvě hodiny později ho předbílám o kolo, už nespěchá. Hle chvála poučenosti.

Je asi sedm hodin večer, končí třetí kolo a už se docela těším na střídání a večeři. Ale jako koni, jenž vracuje se ke žlabu mimoděk zrychluje krok, vede se i mně. V chatě je ticho, samozřejmě mě ještě nikdo nečeká. Nechci ztrácet minuty a tak rychle dál. O 3 km dál cítím první příznak žaketu, o další kilometr dál už sotva pletu nohama. Je to k vzteku, mám s tou věcí bohaté zkušenosti a vždycky znovu se nechám překvapit. Někdo se poučí, jiný zblbne. Zbytek kola se neuvěřitelně táhne, předjíždí mě několik lidí. Konečně je tady chata, rovinka před ní je nějak dlouhá a taky schodek je nějak vysoko. před očima černo, zimnice se mnou lomcuje ještě po hodině (v posteli u rozpálených kamen na sobě tři deky). A mnohem horší je představa, co bude dál. V momentálním stavu nedojdu ani pro uhlí. A to mám najeto teprve 70 km, tedy pořád vlastně začátek a ke všemu jsme se domluvili, že teď pojedeme každý 50 km v kuse. Konečně usínám, vzápětí mě budí, ale to už je mně

dobře. Právě jsem překonal největší krizi. A jak už to bývá, z čeho má člověk největší strach to potom dobře dopadne. Jezdím trochu pomaleji, v každém kole zastávku na jídlo – poučení z večera je ještě v živé paměti. Ve druhém kole vyšel měsíc, hned je to veselejší. A les je plný blikajících světýlek i temných postav, jež náhle vystupují v zátočinách, je krásná mrazivá noc (-15), pravá medvědí pohoda. Však tehdy medvěd jezdí jako by ho pustili z řetězu. Má už asi 2 kola náskoku a vypadá to, že je opravdu ze železa. Jede sám a nebýt přestávek na jídlo, měl by najeto tolik, co my s Petrem dohromady. V duchu musím pochválit pořadatele za výběr tratě. Je zajímavá a pestrá, velice rychlá (ani se nechce věřit, že je to 8 km) a přitom bezpečná. A tak mnohem dřív než bych čekal a celkem v pohodě dojíždím šesté kolo. Jel bych klidně ještě dál, ale Petr, čekající mě v plné zbroji se hlásí o svá práva. Je to trochu paradox, na trati nebo při odpočinku se člověk potká s kdekým, ale se svým spolubojovníkem za těch 24 hodin jen několikrát a to jen na pár vteřin. Chata poskytuje ten nejrozkošnější obrázek pravého závodnického pořádku. Mokrě oblečení, boty, ponožky, lyže, vosky, světla – vše půvabně promícháno a všemu kraluje stůl, pravá to pastva pro oko gurmána. Ale jen pro oko, vůbec na nic z toho nemám chuť, do jídla se musím vyloženě nutit. A hned další potíž – nemůžu usnout. Nejsem nijak zvlášť unaven, nic mě nebolí, i když nepočítám odřenou nohu, ale usnout ne a ne. Zkousím všechny možné triky, jichž jsem nikdy neměl zapotřebí, třeba počítat tep. Po dvou hodinách převalování 91 za minutu (normálně 55) je trochu překvapující. Petr zatím venku skutečně krvácí (doslova – z nosu), ale jede dál. A já bych nejraději obul lyže a vyrazil taky. Chtěli jsme se dobře vyspat, ale ta pauza je asi pro oba příliš dlouhá.

Konečně toho má Petr dost a tak znovu do tmy. V cíli podupává promrzlý pořadatel a manažeři a já si jen potvrzuji, co už dávno tuším. Totiž že pro ně a ne pro závodníky je určena tato zkouška. Závodník (pokud ovšem jede ve dvojici) dojezdí, praští sebou do postele a nechá se od svého doprovodu obskakovat, nevládně ho přitom sekýruje. Pořadatel postává celou noc při -15 u tabule a má za to jen problémy s majitelem chaty a lesáky. Co ale říci mám o heroických výkonech, které podávají opatrovníci čili manažeři. Mazat lyže (v tomto bodě měl Milan situaci ulehčenu, na dnešním sněhu by jely i klasické sudovky natřené kolomazí), každé půl hodiny vybíhat z chaty a dlouhé minuty venku mrznout, vařit, závodníky krmit, přebalovat, utěšovat, nemohoucí vtahovat do chaty, ještě pořád nemohoucí vykopávat z chaty ven, vyprávět jim pohádky pro spaní, ošetřovat rány, zahřívát, spravovat světlo, chodit pro uhlí, topit, udržovat přehled o průběhu závodu atd., atd., to všechno patří k jejich samozřejmým povinnostem. To by vydržel málokterý muž, proto většina ostatních dvojic má za opatrovatele dívky, my jsme čestná výjimka. Kdybych já sestavoval výsledkovou listinu, vypadala by takto:

9. KOMÍNKOVÁ ZORA – ŠMAHEL MILAN (jezdec Uhmann – Komínek) 326 km
Nesestavoval jsem ji, tak aspoň ještě jednou díky.

Asi v devět dopoledne se pomalu chystám na další túru. Medvěd si objednal polévku říká Bobo, vycházejíc ven. Vzápětí je zpátky, netknutou polévku v jedné ruce, ve druhé medvěda celého, ale netknutého. Na první pohled je vidět, že na něho taky došlo. Slabostí se sotva na nohách drží a dva zplhlé rampouchy pod nosem působí dokonale bezútesně a jakoby ukazují, kde je jeho nálada. Celek pak působí dojmem malebné zříceniny. Dojezdil, říkám si, když vycházím z chaty. To ho ale málo znám, při příštím střídání už je zase na trati, na vzpomínání mu stačilo půl

hodiny. Teprve později se dovidám, jak to bylo. Hned někdy po ránu se potkali s Myšíkem (ten už v té době vedl, na rozdíl od Zdenka nespál). Ten když zjistil, že se jedná o Lenharta, nezaváhal, zavěsil se a „horkým dechem hřál mu zátylek“. Bůhví kolik kol se takhle hnali a konec hledej výše.

Mezitím dávno vyšlo slunce, nad Vysočinou se rozklenul den, jakých není moc. Patřilo by se vyjet na Devět skal a těšit se, že jsme se takového dne ve zdraví dožili. Zdá se ale, že většina závodníků to nevnímá. Sem tam si někdo pochvaluje, že je tepleji, jiný nadává, že mu svítí do očí, ale většinou neříká nic. Není už sil. Ten se klouže, onen jde a jiný už jen potácí a vravorá, jen ti nejdolnější ještě dokážou běžet. Kam že se poděl ten boječtivý zástup mužů hlav kadeřavých, tváří ruměných a ducatých? Lyžařská stopa je plná lidských stínů, bídně šmajdajících na svých podlamujících se habrůvkách, tváří kamenných, skleněné oči upřené kamsi do prázdna, z vlasů, vousů i obočí visí jim rampouchy ledu, jen vůli to musí mít železnou a v hlavě vygumováno, jinak by toho už dávno nechali. A oč ještě radostnější je pohled na takovou sbírku nerostů v ženském provedení. Moc by mě zajímalo, co asi vede všechny tyto lidi k tomu, aby tady utráceli mládí, honice se stále dokolečka jako pejsek za ocáskem. Asi má každý nějaký důvod. Mě osobně žene hranice 300 km. A taky to, že se mně jede pořád velice dobře. Vlastně mě ráno předjela jen jedenáctka a to jí to trvalo třičtvrtě kola (v noci spolu s šedesátkou mě míjeli způsobem dost deprimujícím).

A je tu poslední kolo, tedy pravděpodobně, bude prý se končit v půl dvanácté, zbytek se dopočítá. Vyšlo to zas na mě, ale nevdí mně to, chtěl bych stihnout i ještě jedno kolo a tak jedu co to dá (po 160 km jsem zajel jedno z nejrychlejších kol). U cíle je spousta lidí, právě asi tak 11,30, mám pokračovat? Už toho nech, říká mně Ivo Doušek. A to je vlastně konec celé té slávy. Vyhlášení výsledků bylo jistě krásné, jak vím z doslechu, u nás v chatě jeto jak v Šípkové Růžence, úplně ztahaní opatrovatelé upadli do bezvědomí, jim úspěšně a hlasitě sekunduje Petr. Podle nějakých zpráv pak usínal ve všech polohách vždycky, když se na něho 10 vteřin nemluvalo.

Co ještě říci. Celá akce byla díky novinám dost populární. Je to opravdu šílenství a hazard se zdravím, jak jsem často slyšel, najmě mezi lidem nesportovním? Myslím tak: pokud na to byla dvojice (na trati i mimo) aspoň trochu trénovaná a znala svých možností, nevymykala se celá akce nijak normálu a nedá se mluvit o šílenství. Jednotlivci, no to už je horší asi to budu muset někdy zkusit.

A na samý závěr větu, kterou jsem napsal do domovní knihy:

***„Na dva dny zde prožité, nikdy nezapomeneme“
Novomanželé Komínkovi***

Ročenka 1982

O lidech v ofsajdu

Tělesná výchova a sport mají své pevné místo v systému výchovy socialistického člověka a . . . pohybová aktivita se musí stát součástí každodenní náplně využívání volného času všech pracujících. (Náhodně vybrané citáty z denního tisku). Za ta léta co běhám, setkal jsem se už i s jinými (a hodně) názory na sport vůbec – o orientačním běhu ani nemluvě. Takové názory bývají v různých dobách různé. Tak třeba ve starém Řecku si olympijských vítězů nějak považovali. Obce jim stavěly sochy, živily je, prokazovaly jim pocty a jména jako Chionis, Hipposthenes, Leonidas nebo Milon mají do dneška slavný zvuk. A nejen olympijským vítězům byla prokázána čest; Řek, který nesportoval, byl považován za méněcenného. Ale už o pár století později to taková sláva nebyla. Z té doby jsem četl kdesi výrok kohosi: „Item v tomto království lidé si velmi bláznivě vedli, hřbet i hnáty sobě obnaživě tak mocně úprkem hnali, že sedce puknouti mohlo. A nečinili tak pro větší slávu Boží, nýbrž z návodu ďábla a pro svou pýchu“. (Za přesnost neručím). Také náš starý dobrý rytíř Dalimil se o sportovní formě rytířství, totiž turnajích, vyslovuje skrz na skrz odmítavě. „Jakž sě jechu v turnej jhrátí, tak za nic počechu v boju státi, že sú mnozi dobří turnějníci, již sú v boju praví špatníci“, píše o tom. (Za přesnost neručím).

Dneska si olympioniků taky vážíme a fotbalisté si už falešné vousy lepit nemusí. Jinak ovšem . . . Jednomu svému spolupracovníkovi, se kterým jsem byl na Smradávce, jsem se na jeho dotaz neuváženě a nešetrně přiznal, že jsem si byl zaběhnout na Bucharov (asi 5 km) a zpátky. Je to jedinec tvrdý a otrlý, takže z toho vyvázl jen lehkým šokem. Držel se za srdce, mlátil se do hlavy a pochyboval nejprve o zdraví svého sluchu, pak mého rozumu. Dlouho potom přemýšlel, jak je možné něco takového dokázat a neumřit při tom, ale nepřišel na to.

O orientačním běhu se u informovanější části veřejnosti ví: „že se to chodí podle plánu a patří k tomu ruksak nebo puška (nebo obojí)“. Ale jinak zůstáváme sportem přísně utajeným. Proto se nedivím překvapení funkcionářů TJ Zastávka kde Tesla pořádala závody. Totiž Vous se jim představil jako „ředitel závodu“. To taky byl, jenže oni tomu trochu jinak rozuměli. Byli pak úplně vyvedeni z míry, ale i potěšeni, že se tak mocný pán tolik angažuje a dokonce neváhá běhat po lese v šatě zabláceném. V podobném oděvu se vracel jiný člen našeho oddílu (XY, abych nikoho nejmenoval) z ranního běhání. (Bylo to na sídlišti – Čoupkových 16). Byl pak paními tohoto domu považován za výstředního a silně sklerotického zedníka, který se den co den poklusem vrací pro zapomenutý „rajbák nebo šufánek“. Jindy zase mě žádala venkovská paní, abych začal u ní. Přivedla mě tak trochu do rozpaků, ale považovala mě jen za potulného opraváře televizorů (velká kabelka + nápis Tesla na zádech).

Jak známo k OB jsou potřeba mapy, které si taky musíme sami vyrobit. Potíž je v tom, kdy. V létě je času málo, v zimě zase mrzne. Člověk je ale tvor vynalézavý. Dvojtým jágrem se vybaví, svetříkem, ano i dvěma se přioděje, mocné láptě obuje, ušňaku na hlavu vstaví. Vypadá pak jako sněžný muž a okolní obyvatelstvo si pak

vypráví, že v tom nebo onom lese straší. Zrovna tak vybaven nořím se z křovisk a závějí na cestě stojí rodina na nedělním výletě. Rád bych se jim vyhnul, ale zlomyslná buzola míří přímo na ně. Oni už jistě něco slyšeli o Pepovi z bažin a zjevně horečně přemýšlejí, co teď. Jestli obětovat nejmladší dítě a spásit se útekem kvapným, nebo: „Je nás víc, co ho tak ubít klackem? A kolik asi platí v ZOO za živého?“. Nakonec zůstávají zkamenělí. Neohroženě je mým dlouhým krokem mumlaje si: osmdesát tři, osmdesát čtyři . . . a už slyším jak hlava rodiny, co se mezitím vzpamatovala, vysvětluje: To jsou takoví, co takhle jdou třeba z Brna do Prahy a mají pod stromama takový signály. Jindy při závodech chvilku váhám na křižovatce. „Pořád rovně, mladej pane“, volá na mě postarší, trochu kredencovitá paní. „Pořád rovně letěli. Chlap se ženskou. A skoro neoblečení. Mně byli hned divný. Ještě je doženete“. Asi si trochu špatně vyložila můj bojovný výraz.

Podle vyjádření představitelů ČSTV je OB jedním z nejzdravějších a nejdoporučovanějších sportů. Maličko jiný názor mají třeba hajní. Sice jsem se žádného neptal, přesto mě ale jeden docela vlídně upozornil, že jestli mě ještě jednou potká v jeho lese, bude střílet.

A co na to strécci a tetičky, bodrý lid venkovský? „Pořád chlap, dež nemá do dělat, de do hospode a nelitá po ilesu, na takovýho pozor, ešče be muhl zapálet dědino . . . a takové tady už jeden byl, co běhal a v zimě ve studené vodě se koupal – a jak dopadl? Sotva padesát let, co s takovým blázněním začal a už od toho umřel. A to mu bylo slabých osmdesát“. I lesní zvěř z nás musí být pěkně otrávená. Jako by nestačila chemizace zemědělství. V lese jsem už potkal všechno možné. Ptáčkem počínaje a divokým prasetem konče. A všechno přede mnou uteklo. Jen při setkání se zmijí se naše směry vyměnily a rychlost zdvojnásobila. Jakýs takýs zájem o mapu projevila jen obce domácí a to zájem poměrně dost nešťastný. Z huby jsem jí vytáhl mapy jen půlku a to tu menší. Psi, to je kapitola sama pro sebe. Vous třeba jim zásadně nevěří, já zase ano. Oba se někdy spleteme. On častěji, já zase dramatictěji.

Manželé, manželky, milenci a milenky. Pro katastrofální nedostatek vlastních zkušeností (napsáno před 2 lety – poznámka redakce), musím se omezit na citát z Dikobrazu: „Slavný soude, co já s ním mám za život? Celý týden spává s mapou a v neděli si dělá ty svoje značky na stromech“.

Naopak slavná věda lékařská s námi musí být spokojena. Možná, že někdo, kdo viděl dobíhat závodníky zkrvavené a dotlučené jak Špilberk po švédském obléhání, bude mít jiný názor.

Ale tuhle mi vyprávěl závodní tanečník, tak se mu otočila partnerka bujarým svým kramflekem na botě a on se při tom musel příjemně usmívat na porotu. A na co při tom myslel. Pro mě z toho plyne poučení, že OB je sport relativně bezpečný. Toho se podržím, ony hazardérské sporty vynechám. Fotbalisté jsou upřímně překvapeni, že nějaký orientační běh (a dalších 47 sportů) existuje, zato tenisté k nám přebíhají přímo masově (aspoň na kilogramy to tak vychází). Atleti znají Škyru a Uvízla a horolezci se na nás dívají svrchu (nejvíc ve skaláku). A co říkají orientační běžci? Všelicos. Jsou i tací, co se jim to líbí.

Jiří Komínek

Ročenka 1983

Oddílový přebor

Stalo se dobrým zvykem uzavřít sezónu závodem z nejoblíbenějších oddílovým přeborem, kde kromě závodění je čas a místo na ohlédnutí a vzpomínání, kde se oslaví co je třeba. I na dávnou minulost se vzpomíná, letos byla v historickém oděni již většina. Rozzcívkou byl pěší výlet z Útěchova do Šebrova, zde na místním fotbalovém hřišti nás již očekávali stavitelé, časoměřiči, startéři a tajemníci – Vlastík, Pepa, Urvoš, Kýta a Pěta. Ke každému závodě patří losování, i zde bylo, a už při něm se začalo závodit.

Úvaha je jasná (pro mě) – porazit mě může jen Žanek a Kaufman, nebýt na bedně je neúspěch. Takže vylosování 3 minuty před Kaufim je špatné. I před vlastním startem se už závodí – závodník se rozzcíví, uvolní, ale zároveň i koncentruje. Já jsem se nedbale díval, kam ti přede mnou odbíhali, takže po startu nevím proč odbočka do hustého, ačkoli jsem měl jít po cestě, a 150 m prodírání pořádným hustníkem – 30 vteřin navrch. Pak dobře k první. Od ní kostrůvku vysokého lesa, dobře na pěšinku v hustém, křížovatka, odbočit, 30 m, do hustníku a nic – 30 vteřin navrch, protože zpět na další křížovatku odbočit, 50 m, do hustníku z druhé strany a je to. Pak na třetí hladce, ale – ze 3. na 4. to bude klasický ostrý úhel. Od cesty do kopce ke kontrole, pak stejnou cestou zpět a valit po cestě na další. Že by to šlo jinak? Vrchem? Ne. A jestli jde Brlica dobře, je za mnou tak 1,5 minuty a díky této vracečce mě uvidí před sebou. Nebylo ho vidět, asi dobře nejde, o to větším tempem jedu po cestě, pak šup do lesa, po vrstevnici, 4.. Na 5. s menší kličkou a asi zbytečně vrchem – 30 vteřin navrch. Pak z kopce, naplno, 6. hladce, na 7. nahoru, dolů, nahoru a pak nejnáročnější kus celé trati – po vrstevnici 100 m hustníkem na příčnou hranici porostů. Nepodařilo se, musím až dolů k potoku, abych se něčeho chytil a pak znova nahoru. Hrubá chyba, tak 1 minuta. Pak už dobře až do cíle, naplno, do kysela. V cíli ovšem rána – malej velkej Pták o víc jak půl minuty lepší; to to dopadne. A dopadlo – mnou určení favoritě až za mnou, Štůfa a mladej naopak. Na chatě na Hořících je vždy dobře, tentokrát nejinak. Úvaha před 2. (3.) etapou opět jasná (pro mě) – závodit se bude s Markem (minuta za mnou) a Ptákem, ostatní nás nebudou zajímat, Holdovi utečeme a s Pavlem nesmím finišovat, musím mu zmizet už dřív. Ptáka skutečně doženu už na 2., na 3. jdu rovněji, dostávám se dopředu, ale přeženu rychlost a zastavím to až skoro 100 m pod terčíkem, než se k já přes hustník prokoušu je přede mnou už i Holda, ten musel mít bleskový začátek. Na 4. jdu zase rovněji, Pavla doženu na ní, Marka až na 5., na 6. uděláme spolu kuffík a Pták nás má. Na 7. všichni společně a za ní nasazuju trháč, protože s těma dvěma finišovat nechci. Pavel odpadá, já ve snaze o maximální rychlost dělám oblouky, Holda jde přesně a na 8. a 9. razi hned za mnou. Vyjde mně až ten poslední pokus o únik (na víc byl už neměl) na 10., v bezovaném podrostu našťestí trefuju přesně hrbitěk, po něm dolů, přes údolí, poslední kopec, ale to už můžu zpomalit, sběrka a vysvobozuje mě cíl. Běžel jsem 2. den větší část tratě před, za vedle Holíka. Jako trenér bych mu vytkl, že téměř nepoužívá buzolu. A určitě nakrokoval. Vytknout mu to bude ale muset někdy jindy, až zapomene jak jsem na Hořících spolu válčili, protože šel přesněji než já, i když chodím podle všech zásad a

pouček. A tak jsem s ním alespoň, a to hned po doběhu, pohovořil o jeho slabé kondici a o tom, že kdyby pořádně trénoval, mohl mě vychutnat.

Prostě jako trenér jsem obstál. Ti, na které jsem nemohl při oddílovém přeboru takto přirozeně metodicky působit, budou muset příště přidat, protože já při svém 10. startu chci být opět na bedně.

Vousatej



BYL JSEM SE PODÍVAT U VÝSLEDKŮ
A VÍTEZ UŽ TAM VISÍ!

Ročenka 1984

Umíme ještě pořádat závody?

Za téměř 20 let své existence uspořádal náš oddíl desítky závodů. Od mistrovských a mezinárodních až po náborové. Ani jeden z námi pořádaných závodů nemusel být nikdy anulován, ba naopak mnohé byly velmi dobře přijaty jak závodníky, tak i funkcionáři. Až potud by bylo vše v pořádku, ale . . .

Nemohu se ubránit dojmu, že v posledních letech závody děláme tak trochu levou rukou. Abych uvedl pár příkladů:

Nemělo by se stát, aby se po závodě neměli závodníci možnost napít ani čisté vody, jak se nám to „povedlo“ před dvěma lety v Omicích.

Stejně tak není dobrým vysvědčením pořadatelů, jestliže se na poslední akci Buď fit s mapou nejdelší trať postaví až v průběhu nebo spíše na konci akce.

Umísťování kontrol při akci v lese s mapou nebo na závodech pionýrské ligy je všeobecnou slabinou. Kůly se nám zatloukat nechtějí, a tak lampion s kleštěmi prostě pověsíme na nejbližší vhodný strom či keř, i když popis kontroly zní jinak.

Nemělo by se snad ani stávat, abychom nevěděli přesný počet odstartovaných závodníků, abychom dali při výměně map závodníkovi špatnou mapu, a nebo, aby nevylo na občerstvovací stanici dostatek tekutiny.

Je pravdou, že řadu nedostatků můžeme nějak omluvit – ono i sehnat limonády je někdy problémem. Ale myslím, že většina nedostatků je způsobena malou odpovědností. Faktem je, že dříve jsme si kladli za cíl uspořádat nejen kvalitní závod (to bylo samozřejmé), ale také posunout laťku o něco výš. Pořádání závodu jsme chápali i jako určitou prestižní záležitost ukázat, že to umíme lépe než ostatní, že prostě závod pořádaný Teslou je zárukou vysoké kvality, kde je zajištěna vysoká úroveň sportovní i společenská. A to nás byla v oddíle asi čtvrtina dnešního počtu. Chtělo to ale vždy dělat něco víc, než jen to nejnutnější.

Už rozpis závodu se dá vytisknout v tiskárně nebo jen na omígu, informační nápisy mohou být na vkusných tabulkách, jak je kdysi vyrobil Bohuš Šerý, a nebo jen na čáru papíru, který za chvíli odnese vítr, a nebo také vůbec žádné. O závodu můžeme, ale také nemusíme napsat do novin, pozvat či nepozvat televizi, případně další hosty.

I z vyhlásování výsledků můžeme udělat příjemný zážitek (a nemusí to být jen v jeskynním dómu za asistence pěveckého sboru), ale také můžeme rozdat diplomy ve spěchu někde na mezi a nebo, tak je to v poslední době zvykem, nevyhlášovat

výsledky vůbec. A vůbec nejjednodušší je, když závodník odcestuje domů a ani neví, jak se umístil, což je běžným jevem např. při závodech pionýrské sportovní ligy.

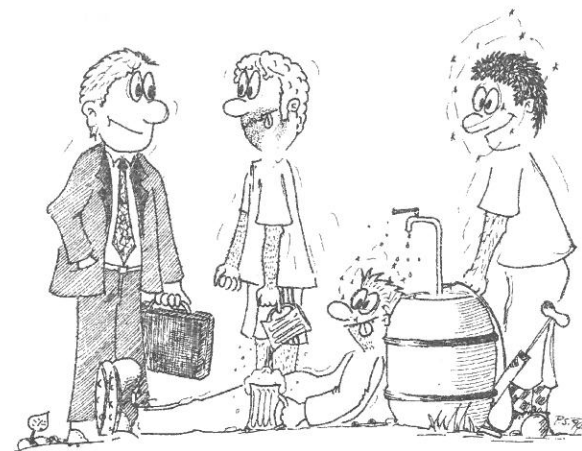
Nemělo by asi smysl dále pokračovat ve výčtu alternativ, jak lze přistupovat k pořádání závodů. Každý sám asi chápe, která cesta je jednodušší, a která pracnější. Nemusím snad ani zdůrazňovat, jakým závodům fandím já.

Proč to všechno píšete? V tomto roce, mimochodem i v jubilejním roce 20 let existence našeho oddílu, pořádáme kromě řady tradičních masových akcí i tři významnější závody – lyžařský žebříčkový závod již v lednu, v květnu pak kvalifikační soutěž štafet a v září krajský přebor rovněž štafet. Myslím, že bychom měli těchto významných akcí využít k opětovnému pozvednutí jména oddílu, jako kvalitního pořadatele. Je nás v oddílu již přes 80, takže když se práce rozdělí skutečně na všechny, když i ti nejmladší budou mít své úkoly, když se nikdo neuleje, pak věřím, že se nám podaří uspořádat opět závody se známkou nejvyšší kvality.

Říjen 1984
A. Petr

Dlouhá výrobní lhůta Ročenky mi umožňuje ještě malý dodatek. Máme za sebou první z velkých závodů – žebříčkový LOB. Mnoho z toho, o čem zde píšete, se nám podařilo, závod byl celkem pěkný, měl i širokou publicitu (po dlouhé době i tu televizi) a rekordní účast závodníků. Ale i tak se nám přece jen dvě věci nepovedly: téměř třetina členů oddílu nepomohla a nutno říci, že nám lidi chyběli a dále jsme nezvládli odebírání a rozdělení map po závodech.

Doufejme, že tedy příště!



KONEČNĚ PŘIŠLA DOTACE
ZE SVAZU.

Ročenka 1985

Z kroniky 20 let

Úplné začátky před 26 lety

První závod jsme absolvovali před 26 lety, v květnu 1959, kdy se hlídka turistů Marek – Němčík – Petr zúčastnila přeboru Brna v této nové turistické disciplíně. Ani necelé 4 hodiny v tese nás neodradily a zkoušeli jsme to dál.

V roce 1960 se začínají orientáky běhat již bez batohů, o výsledku rozhoduje pouze dosažený čas a to nám vyhovovalo. Na přeboru Brna byla hlídka Marek – Petr již druhá a od dalšího roku jsme začali i vyhrávat.

V roce 1962 postoupil R. Marek až na Mistrovství republiky a o rok později hlídka dorostenců Palát – Peřinka J. vyhrála přebor kraje. A v téže roce hlídka Marek – Petr vítězí v nočním veletřním poháru a získává I. VT.

Orientačních závodů se tehdy pořádalo poměrně málo a tak jsme i my v roce 1962 uspořádali I. ročník závodů mládeže o vlajku naší TJ. Závod se nám povedl a i účast 160 závodníků byla na tehdejší dobu vysoká (mimořádně v žákovské kategorii zvítězila tehdy hlídka jejímž členem byl tehdy začínající Zdeněk Lenhart).

Postupně se vytvářejí i určité možnosti půjčovat si mapy a v Lokomotivě se začínají první mapy i tvořit (Šerý – Novotný). Začíná se kvalitněji trénovat, pořádá se více závodů a tak se i orientační závody stále více oddělují od turistiky.

1965

V tomto roce se začínají zakládat první samostatné oddíly zaměřené na orientační sport, jak se tehdy začalo říkat. V Brně zakládá samostatný oddíl Lokomotiva. Nechceme zůstat stranou a v říjnu nacházíme i pochopení ve výboru TJ a oddíl zakládáme. Je nás jen několik, z dospělých Petr a Borovjan a s nimi skupina žáků ze ZDŠ Stará (Cigoš E., Koukal, Staníček, Rubínek, Dufek, Zálaha, Peřinka K., Vaculínová, Oprchalová, Stavínohová, Ježková). Scházíme se v klubovně na Francouzské, chodíme do tělocvičny i na výlety, kde se učíme základům orientace.

1966

Oddíl má asi 15 členů, někteří odcházejí, přicházejí však noví (Krkavcová, Řádková, Pálka). Činnost spočívá především ve výletech, kde procvičujeme práci s mapou a busolou. Na jaře mají žáci svoji závodnickou premiéru – hlídka Cigoš – Staníček vybojovává 3. místo na V. ročníku závodu o vlajku TJ. V létě pořádáme i

první soustředění u rybníka Milovy, kde stanujeme ve společnosti našich budoucích členů Novotných a Hlaváčových.

1967

Oddíl se jen mírně rozšířil, přišli dorostenecké posily (Lenhart, Mazel, Marečkovi, Saxl). Díky jim, ale i některým našim žákům získáváme řadu úspěchů v různých závodech; koncem roku máme již 4 I.VT (Lenhart, Mareček, Mazel, Petr) a řadu VT nižších.

Lenhart vyhrál celostátní žebříček dorostenců.

O prázdninách získáváme i první mezinárodní zkušenosti na tréninkovém táboru na Souši a v závěru roku pořádáme i naše první lyžařské soustředění v Novém Městě.

1968

Oddíl se trochu pozměňuje, studovat odchází Z. Lenhart, ale přicházejí mladší žáci Petr a Pavel Cigošovi. Na jaře pořádáme na přehradě VII. ročník závodů o vlajku naší TJ, jako závody dvoudenní (jednotlivci a štafety).

Příjemným zážitkem pro všechny je letní soustředění ve Smrčné u Jihlavy, na které ještě dlouho vzpomínáme.

Úspěchů dosahujeme nejen jako jednotlivci, ale i v družstvech – v Gottwaldově získáváme tehdy populární Putovní zvonec, v Brně pak Pohár osvobození.

Rok zakončujeme na běžkách v Bohdalově.

1969

Bylo nás 13 a chtěli jsme, aby nás bylo aspoň 20. Objeli jsme 22 závodů. Nejúspěšnější byli Evžen Cigoš, který na Mistrovství ČSSR na Silické planině vybojoval v dorostencích bronz a Lojza Petr, který byl v mužích čtvrtý.

Vydali jsme i naši první Ročenku, ve které bylo možné si přečíst i tuto větu: „Mohutný oddíl jako třeba Lokomotiva z nás asi nikdy nebude, ale více jak 10 by nás být přece jen mohlo“.

Zdeněk Lenhart zmapoval Babí lom a tak jsme vydali i naši první mapu – byla to i jeho první mapa.

1970

Rozšířili jsme se na 22 členů – přišli noví závodníci i funkcionáři. Pěl let oddíl jsme oslavili důstojně. V nové soutěži I. lize dorostu jsme hned napoprvé skončili třetí (družstvo tvořili Cigošové, Oprchalová, Krkavcová, Řádková, Stavinochová – trénovali je Dobra Novotná a Lojza Petr). Zvítězili jsme i v obou kategoriích st. dorostu v celostátním žebříčku (Krkavcová a E. Cigoš).

Kromě tradičního závodu o vlajku TJ jsme uspořádali i dosud největší akce – celostátní žebříček ve Viničných Šumicích (novou mapu Jezera vytvořili Šerý, Novotný, Novotná). Závod se nám za úmorného vedra vydařil, což ocenila i výprava mladých Norů.

Poprvé jsme uspořádali oddilový přebor (zvítězili Šerý a Oprchalová).

1971

Bylo nás 23, ale udělali jsme slušný kus práce. Citát z tehdejší Ročenky: „oddíl uspořádal snad nejkvalitnější Mistrovství ČSSR v dosavadní historii OB, celostátní žebříček Brněnský drak za účasti cizinců, dorostenecké družstvo se umístilo na výborném druhém místě v ČSSR, v oddile jsou lidé, kteří pracují v čelných orgánech svazu OB. Zdá se, že oddíl je na vrcholu svých organizačních a závodnických možností. A to, zda-li je u vrcholu možností, či dokonce je na začátku své oslnivé dráhy by si měl každý z kolektivu Tesly sám odpovědět . . .“.

Získali jsme 2 tituly mistrů ČSSR v denním OB (Novotná, Cigoš). 4 tituly v nočním OB a 3 vítězství v celostátním žebříčku.

A co dodat k Mistrovství ČSSR, které jsme ve Sloupu uspořádali? Bylo vynikající po všech stránkách. Nová mapa Rasovna (autoři Šerý, Novotný, Novotná), výborné tratě (Šerý, Novotný) i skvělá organizace, na které se dále podíleli nejvíce Novotná, Petr, Rohovský, Marečková a řada dalších.

Ještě před mistrovstvím jsme v červnu uspořádali v Račicích celostátní žebříček na mapě Rakovec. A úplně na jaře jsme vydali mapu Řičky (E. Cigoš).

1972

Bylo nás 28 a počátkem roku nám byl udělen jako prvnímu oddílu v TJ (společně s kulturisty) titul Vzorný oddíl III. stupně. V I. lize dorostu jsme skončili třetí (za Trincem a Gottwaldovem). Mladší dorostenci Dobra Novotná a Pavel Cigoš získali přebornické tituly ČSSR, jak v denním, tak i v nočním OB. Dobra k tomu navíc přidala i titul v LOB. Úspěchy byly i v žactvu, kde R. Novotný vyhrál Český pohár v kategorii M13.

Na jaře jsme uspořádali v Hostěnicích již XI. ročník OB o vlajku naší TJ, tentokrát za účasti našich i maďarských reprezentantů, mezi nimiž byla i Ch.Mospart, která se za půl roku stala mistryní světa. Závod se běžel na mapě Řičky, na které pak ještě dlouhá léta trénujeme.

Na nové mapě Domínek (Šerý, Novotný) pořádně celostátní žebříček za účasti závodníků z 8 zemí.

Poprvé také s redakcí Rovnosti pořádně akci BUĎ FIT S MAPOU, která se stane tradiční.

1973

Bylo nás 36. Získali jsme 3 vítězství v mistrovstvích ČSSR (Novotná – denní i LOB, štafeta dorostenců – Novotný, Cigoš Petr a Pavel), v I. lize jsme skončili druzí. Družstvo dospělých (Petr, Šerý, Fajt, Kolařík, Komínek, Rohovský, Novotná st., Řádková) postoupilo do I. ligy. A že jsme měli i kvalitní žactvo, o tom svědčí vítězství tohoto družstva ve své nejvyšší soutěži (Hlaváč, Hlaváčová, Pospíšci, Straková, Láničková, Šuler, Novotný, Vašíčková).

Uspořádali jsme opět řadu kvalitních závodů, zejména Mistrovství ČSSR na dlouhé trati v Ostrově u Macochy. V srpnu jsme pak zajišťovali I. etapu třídních OB na nové mapě Pohádka Máje.

1974

Oproti minulému roku jsme se rozrostli, bylo nás 48 a Dobře Novotné se podařilo uhnat úspěšnou závodnici ze školní ligy Adu Kuchařovou, aby to zkusila doopravdy.

S přeborníky a mistry se roztrhl doslova pytel:
ČSR M13 Šuler, M15 Novotný, D17 Novotná, štafeta dorostenců (Cigoši, Novotný)
ČSSR M15 Novotný, D17 Novotná, štafeta dorostenců, štafeta žen (Řádková, Hudečková, Novotná).

Opět jsme vyhráli ligu žactva, opět byli druzí v lize dorostu a úspěšně si vedli i v NDR (série druhých míst).

Vzhledem k úspěšné práci s mládeží bylo při našem oddíle zřízeno tréninkové středisko mládeže pod vedením Dobry Novotné.

Jako pořadatelé jsme organizovali závod jednotlivců Poháru veletržních měst v Olšanech (mapu vytvořili Šerý, Komínek a Rohovský).

1975

Bylo nás 46 a desáté výročí založení oddílu jsme oslavili řadou vynikajících výkonů, hlavně v dorostu. Získali jsme 5 titulů přeborníka ČSR v denním, nočním i lyžařském OB (Novotný, Hudečková, Novotná, štafeta žen v LOB) a 4 vítězství na přeborech ČSSR (M15 Novotný, M17 Žigárdy, D19 Novotná a štafeta žen v LOB). Družstvo dorostu zvítězilo v 11 závodech, ale v lize opět druhé.

Uspořádali jsme přebor Brna a hlavně závod I. národní ligy a žebříčku v Protivanově. Za úspěšnou činnost nám byl udělen titul Vzorný oddíl II. stupně.

1976

Bylo nás 44 a dorost poprvé vyhrál ligu (Straková, Láničková, Kuchařová, Hlaváč, Pospíšek Z., Šebesta, Novotný, Šuler, Kopor).

Přebornické a mistrovské tituly získali Kuchařová (D17), Hudečková (D19), Pospíšek Z. (M15), štafeta dorostenců v LOB (Hlaváč, Šebesta, Pospíšek Z.), řada dalších získala přebornický titul v ČSR.

Poprvé jsme se vypravili do Maďarska a vyhráli na Hungarii hned 4 kategorie (Láničková, Řádková, Hlaváč, Novotný).

Velký pořadatelským podnikem byl závod I. ligy a Čsl. poháru ve Vítovicích (mapu vytvořili mladíci Novotný a Šebesta).

1977

Bylo nás 52 a Zpravodaj svazu OB ČÚV ČSTV č. 4/75 o nás po skončení sezóny napsal:

„Tesla Brno dospěla letošním šampionátem k suverennímu postavení mezi všemi oddíly v ČSSR. Tým, jehož velká hodnota je v tom, že je tvořen vlastními odchovanci, „vypiplanými“ od prvních orientačních krůčků cílevědomě pod vedením Ing. Aloise Petra a Dobry Novotné, dospěl ke své zralosti; řadu závodníků zde sledujeme na stupních vítězů již od žákovských a dorosteneckých kategorií“.

Tento rok jsme získali:

- 9 titulů Přeborník Brna
- 19 titulů Přeborník jihomoravského kraje
- 14 titulů Přeborník ČSR
- 9 titulů Přeborník nebo Mistr ČSSR (Hlaváčová, Novotný, Kuchařová, Hlaváč, štafeta žen Řádková – Hudečková – Kuchařová)

Vyhráli jsme I. ligu dorostu (Hlaváčová, Láničková, Straková, Hlaváč, Kopor, Novotný, Pospíšek, Šuler) i I. národní ligu dospělých.

Z velkých závodů jsme pořádali závod I. národní ligy ve Vranově (Babí lom).

Byl to rok neopakovatelný, jak psáno v Ročenke 77.

1978

Bylo nás opět 52 a za úspěšnou činnost nám byl udělen titul Vzorný oddíl I.stupně.

Ada Kuchařová startovala na Mistrovství světa v Norsku, kde skončila na 16.místě. Zvítězili jsme již po třetí za sebou v I. lize dorostu (Hlaváčová, Machová, Pospíšci, Jurnečka, Nykodým, Láničková, Dvořáková, Šuler, Hlaváč, Kopor). Získali jsme 4 tituly přeborníka ČSR (Hlaváčová, Pospíšek, Hudečková, družstvo dorostu) a 4 tituly přeborníků a mistrů ČSSR (Láničková, Hudečková, Kuchařová, štafeta žen Řádková – Hudečková – Kuchařová).

Z velkých závodů jsme pořádali závod I. národní ligy a žebříčku v Zastávce (Jelen).

1979

Bylo nás 45 a i přes začínající ochody našich nejlepších na vysoké školy a do VŠZ jsme získali opět 4 tituly přeborníka ČSR (Hlaváčová, Hlaváč, Pospíšek Z., štafeta dorostenců Pospíšek – Kopor – Hlaváč) a 4 tituly přeborníků ČSSR (Hlaváčová, Hlaváč – denní i noční a Pospíšek J.).

Byli jsme úspěšní i pořadatelsky, v únoru jsme zorganizovali překrásný přebor ČSR v LOB na Třech studních a v květnu v Zastávce Mistrovství ČSSR na dlouhé trati.

1980

Bylo nás 62 a vybojovali jsme 4 tituly přeborníka ČSR (Hlaváčová denní i noční, Kuchařová, štafeta žen Kolaříková – Hlaváčová – Kuchařová) a 5 titulů mistrů ČSSR (Hlaváčová opět 2x, Kuchařová také 2x a štafeta žen).

Ada Kuchařová vyhrála již potřetí za sebou závody DRUŽBA a společně s Janou Hlaváčovou slavily úspěchy ve Francii.

Spolupracovali jsme úzce s DPM a napsali o nás i ve švédském Skogssportu.

Po 15 letech došlo ke změně ve vedení oddílu. Dosavadní předseda Lojza Petr převzal po Dobře Novotné vedení TSM, novým předsedou byl zvolen Pavel Zabloudil.

Kromě tradičních masových závodů jsme uspořádali krajský přebor jednotlivců i štafet (na mapě Chroust) a dá se říci, že úspěšně.

1981

Bylo nás 75 a získali jsme v soutěži vzorných oddílů bronzovou plaketu. Výsledkem úspěšné sezóny byly 2 přebornické tituly ČSR (Urválek na dl. trati a štafeta dorostenců Nykodým – Rohlík – Pospíšek J. v LOB) a 6 mistrovských titulů ČSSR (Kuchařová, Hlaváčová, Urválek a štafeta žen Kolaříková – Hlaváčová – Kuchařová).

Na Mistrovství světa byla Ada Kuchařová šestá a společně s Janou Hlaváčovou se podílely na 7. místě štafety, Ada navíc zvítězila v DRUŽBĚ.

Uspořádali jsme kvalitní Mistrovství ČSSR v LOB ve Fryšavě a vydali 3 nové mapy (vše Novotní).

1982

Bylo nás rovných 80, početně jsme dosud nejsilnější, výkonnostně však oslabeni, naše špička se zúžila. V uplynulých 3 letech totiž odešli do VŠZ Šebesta, Hudečková, Kopor, Šuler, Hlaváčovi, Pospíšek Z., Urválek.

Přesto však rok úspěšný. Dobra Janotová, která se vrátila z VŠ Praha se stala akademickou mistryní světa v závodě štafet.

Na Mistrovství ČSSR jsme získali 3 tituly zejména zásluhou Ady Kuchařové a štafety žen Janotová – Kuchařová – Láníčková. Tytéž závodnice získaly i tituly v přeboru ČSR, kde se k nim připojila i Renata Vokounová v LOB.

1983

Po letech jsme se opět začali věnovat žactvu, náš počet vzrostl na 91. Nejslavnější rok československého orientačního běhu. Na Mistrovství světa v Maďarsku získaly štafety mužů i žen stříbrné medaile. Jsme rádi, že se na tomto úspěchu podílela naše nejlepší závodnice Ada Kuchařová i naše odchovankyně Jana Hlaváčová.

Bohužel jejich příklad plně neinspiroval ostatní. V domácích soutěžích byl rok pro nás velmi hubený. Jediný titul přeborníka ČSSR získal nečekaně, ale zaslouženě Radek Mach a o 2 tituly přeborníc ČSR se podělily Kuchařová (dlouhá trať) a Vokounová v LOB. Spokojeni jsme byli i s bronzovou medailí naší dorostenecké štafety na P-ČSR (Holík – Mach – Břlica).

Ada zvítězila již po šesté v závodech DRUŽBA a byla jmenována zasloužilou mistryní sportu.

Kromě tradičních masových závodů jsme zdárně uspořádali závod štafet v rámci Poháru veletržních měst.

1984

Bylo nás 86 a v soutěži vzorných oddílů jsme získali stříbrnou plaketu. Ada Kuchařová obsadila vynikající 3. místo ve Světovém poháru. Nezískali jsme však žádný přebornický titul ČSR a ČSSR, i když nějaké stříbrné (Kuchařová a štafeta žen) i bronzové medaile byly.

I když jsme získali 12 I.VT, musíme tento rok hodnotit z hlediska celého oddílu za výkonnostně slabý zejména díky slabému dorostu.

1985

Je nás 81 a nutno říci, že po některých opatřeních se situace ve výkonnosti oddílu obrací pomalu k lepšímu, i když nabytí dřívějších pozic si vyžádá hodně úsilí. Dvě I. VT žáků i rychlý výkonnostní růst zejména v této kategorii je příslibem do budoucna.

Ada Kuchařová byla šestá na Mistrovství světa v Australii a zvítězila v mistrovství ČSSR na dl. trati i v Čsl. poháru. Stříbro na ČSSR vybojovaly Vokounová v LOB a Kuchařová, zlato na přeboru ČSR v LOB opět Vokounová.

Získali jsme 11. I. VT.

Dvacáté výročí oddílu jsme oslavili především prací. Uspořádali jsme řadu zdařilých závodů. Kromě tradičních masových to byl především žebříčkový LOB, kvalifikační závod štafet na novém Katově a krajský přebor štafet.

To byla tedy velmi stručná procházka historií oddílů, historií beze sporu bohatou a pestrou. Nebylo však možné zachytit na několika stránkách vše, co by si vzpomínku zasloužilo. Jisté však je, že všechny úspěchy, kterých jsme dosáhli jak po stránce výkonnosti, tak i organizace závodů, umožnila poctivá příprava a zájem závodníků i obětavost funkcionářů a trenérů. V několika řádcích za každý rok byli jmenováni jen někteří. Nelze zde však nepřipomenout i řadu dalších – dlouholetou jednatelku Zoru Lenhartovou, hospodáře Vl. Rohovského a Libu Žigardyovou, časté funkcionáře velkých i malých závodů Vlčka, Fajta, Komínka, Žigárdyho, Procházku, Uhmanna i řady dalších, kterým nebylo a není zatěžko pomoci.

Můžeme si jen přát, aby v budoucích letech měl náš oddíl dostatek obojích, jak vynikajících závodníků ochotných poctivě trénovat, tak i ochotných a obětavých trenérů, rozhodčích, kartografů i dalších funkcionářů, kteří by společně pozvedli činnost celého oddílu na dřívější vysokou úroveň.

Reklamy
 Orientky TEMPO
 i v prodejnách
Rempo
Orient dávný výrobce
 orientek



Orientky TEMPO stále lepší, kvalitnější



Pytlík bonbónků ze Slávie

Jak pokořit švédské bažinky

I. ETAPA:

Typický jednoduchý švédský terén. Řádně zprimitivnělý cestami pro Siitonenův běh na lyžích, kde si průměrný Švéd popláče, neboť po cestě utíkat nechce, on chce klopýtat kamením a borůvkám, chce kotníky poškrábat. Ale běžec československý je rád, že něco nažene. Tak se žene, má přece natrénováno až hrůza. Sebevědomí mu dodává deklarování několika švédských dětí a starců a snad i nějakého dospěláka na úseku připomínající právem autostrádu.

Vzápětí však kontrola, nézrovna u cesty, jej sráží hluboko do reality. A vyrovnání se s touto situací psychiku Čecháčka příliš nepovzbudí. Jeho tréninkový deník vypadá: „šestá kontrola – zoufalá dohledávka“. Asi nevěděl co jej čeká, protože zbytečně plýtvat sloven „zoufalá“. Jak uzieme, ještě se mu bude hodit v příhodnější situaci. Se 70. místem a asi 9 minut ztrátou na prvního Edstróma není spokojen. Ale na první závod v těchto terénech, tak vzdálených polesí Holedná, to není špatné, že . . .

II. ETAPA:

Cha cha, dobré vyspání, první neúspěch za naším hrdinou, co ho může čekat dnes? Samozřejmě značné snížení ztráty snad i . . . Ale to až v některé z dalších etap. A skutečně náš běžec vypadá při rozkluhu velmi dobře. distanci shromaždiště – start zvládá krásným stylem ve vynikajícím čase.

Ani kontrola oděvů si nedovoluje přibrzdit našeho orientačního běžce s puštěným okem na štulpně. Na startu pln sebejistoty vyráží do lesa tak ostře, že viděl-li by jej budoucí vítěz elity Ingelsson, jistě by se jím nestal pro mindrák méněcenností. Proč by ovšem československý orientační běžec nevyběhl tak rychle a uvolněně? Vždyť cesta vede téměř až k první kontrole! Postup v mapě vypadá až přihloupě „Proč nás podceňuješ, staviteli?“, říká si náš fenomén a nezměněným rytmem ukrajuje trať. Těžko proto pozorný čtenář pochopí jeho pozdější zápis v deníčku: „Čtvrtou a pátou kontrolu jsem našel sám?“ a dále: „První kontrola – návrat do minulosti“. Ale bohužel skutečně se vyplatilo spíše věnovat pozornost dobře nalezeným kontrolám, než těm ostatním elegantními desetiminutovkami okofeněným. A ta první „primitivní kontrola“ ? . . . našel mu ji kamarád, našťěší startující až 17 min. za naším průkopníkem. A našel mu ji s velmi důmyslným miklíkem švédskou bažinku protínající. A to zase lýtko chytající. A proč návrat do minulosti? Skutečně, léta páně 1972 se mu něco podobného stalo v útěchovských lesích. Tehdy marně útěchovské hřiště s cílem hledal v adamovských stráních. Ale to byl tenkrát malý hoch, co jej však omluví dnes?

III. ETAPA

Včerejší rekordní 182. místo se nesmí opakovat. Skutečně se neopakoval byl překonán. 206. místo. Tak tohle se mu ještě nikdy nestalo, u nás tolik závodníků v kategorii ani neshoduje, ostatně zde také ne o mnoho více. A ti, co se umístili na 206. – 228., zřejmě zneužili benevolence pořadatelů Oringenu, kteří zapomněli kontrolovat průkazky ČSTV s platnou lékařskou prohlídkou. A tak vchytrale zatajili své fraktury či 40 stupňové horečky nebo dokonce těžkou opilost po diskotéce. Ovšem náš běžec držel životosprávu jak řemen. Na startu byl opět svěží, to mu nikdo upřít nemůže. Že plocha bílá může být i plocha žlutá, nebo plocha žlutá zase zelená, i zelená může být bílá, v nejkrajnějším případě mohou i barvy odpovídat, už ví, ovšem je mu to málo platné. První kontrola jej opět zastihne nepřipraveného, snad i částečně zdecimovaného, nicméně snižováním úrovně postupných cílů má stále motivaci a tak se mu podaří již na druhé kontrole doběhnout svého kolegu startujícího deset minut za ním. Strojovým tempem a bezchybnou prací s mapou se mu nevede špatně, svého kolegu setřásá až ho nakonec setřese. Asi jeden kilometr před cílem nasazuje předběhnutí účastníka kategorie H21E, což se mu daří, dále už jen zkušený, letmý pohled do mapy, už jej ani bílá paseka nevyvádí z rovnováhy a . . . čtyřicet minut dohledávka, nikoliv kontroly zakopaný pes, ale obyčejné kupy nad hustníkem spokojeně v bažině vegetujícím. S bažinkou se náš chytrák seznámil důvěrně velmi rychle a na dlouho. Ovšem prostítku kupu dobýval jen stěží. Komentátor v cílovém prostoru je už na doslech, jako by mu radil, jak na ni, mluvil však cizí řečí. V cíli již kolega, dočasně v lese deklasovaný, nečeká, protože něco takového zkrátka nečeká. Zato vyjadřuje údiv i sebeuspokojení, vždyť porazil československého orientačního běžce. A ten, jak se říká, už ztratil chuť konverzace a tak nekonverzuje, jen si tak sám pro sebe existuje, úšklebky ostatních ignoruje a mít ryč alespoň na půl dne se zakope.

IV. ETAPA:

Na startu si startéři šeptají „On je tady zase!“, „To je, ale . . .“, lichotku ovšem nevyslovují ani ve švédštině. Československý orientační běžec si však v ústraní zaskipuje a velmi skromně a plaše a pokud možno méně nápadně přistupuje ke startovacímu boxu. Při gongu již neukazuje všem záda, naopak pozorně sleduje záda ostatních a to i starších, starých i docela malých a dokonce i ženských účastníků. Ti mu ukazují, jak se vejít do první 150. A skutečně do 150 se vejde, je 150. A nestojí to ani tolik obětí. Co je to rozbité koleno s jizvou na celý život a samozřejmě přeběhnutí od Josefa Šulera bez jakéhokoliv gesta uspokojení? (Josef ho vzal tak samozřejmě, jako rohlík k snídani). Ovšem nic, sebevědomí žádné již nelze nahodit, stejně jako myš nenahodá neexistující sýr.

A tak náš bývalý orientační běžec, nyní již jakási podivná existence, snaží se ostatní normální orientační běžce alespoň částečně napodobit a pořadatele pro nízkou výkonnost nerozzlobit. Chodí jako tělo bez duše v obrovském strachu před posledním trestem – pátou etapou.

V. ETAPA:

Cosí se potácí ke startu poslední etapy. Je to start handicapový. Zlý startér Andersen vyháňá do lesa i naše ošklivé káčátko. První kontrolu nachází náhodou, cestou na druhou se vyčůrá, protože se mu chce. Nikdo mu nepomůže, musí samo. Druhou kontrolu najde takovou obyčejnou dvouminutovou dohledávkou, takovou domáčkou jako od maminky, že pokračuje a začíná připomínat člověka. A u třetí kontroly, kde už nesklízí posměch ostatních, se z něj stává orientační běžec a nejen to, je to opět orientační československý běžec! Při postupu na další a další iampióny předbíhá dokonce orientačního běžce amerického a dovoluje si dokonce ignoraci svého vlastního, dokonce občerstvovacího terčíku. V mžiku ovšem chybičku napravuje. A předbíhá běžce švédské, norské, finské ba i některé středoevropany nechává za sebou. Už je na slibném 137. místě. Do cíle je asi 3 km. Likviduje balí asi sto lidí, marně soutokí potoků na hřbetě hledající. Dostává se na 37. místo, po dalším úseku velké dávačky vidí skupinu běžců – asi 20 – jak hladem láme chléb. „Zde se, chlapi, ještě chleba neláme“, myslí si československý orientační běžec a šmahem je v první 20. Zvyšuje své tempo na dvě minuty/km. Tomuto čelo kategorie H21 AK2, ploužící se tempem 5 min/km neodolává. A před ošklivým káčátkem, to snad ani není pravda, běží už jen Edström. Zdá se ale, že zvolnil a že ani výhoda prvního ražení na sběrné kontrole mu nebude příliš platná. Jeho domácí příznivci házejí našemu orientačnímu běžci polena pod nohy, ten však v zimě poctivě trénoval v tělocvičně opičárnu. Pořadatelé předstírají, že nic nevidí, chtějí vítězství severského běžce za každou cenu. Ovšem půl metru před cílem podléhá zcela vyčerpaný Edström nezadržitelnému skoku do cílové pásky našeho běžce. A neuvěřitelné se stalo pravdou – zvítězil ČESKOSLOVENSKÝ ORIENTAČNÍ BĚZEC! A zazněl zvonec a pohádky je konec.

Šeba

Z mého života I

Úvod

Až dosud jsem přispívala do ročenky pravidelně statistikou. Letos, na popud šéfredaktora přecházím z bezpečné oblasti literatury faktu do oblasti memoárů a mám strach.

Jestliže tedy rovněž prahnete dozvědět se, jak jsme se seznámili (neboť pamětníků valem ubývá), tak to bylo takhle:

Samozřejmě na světovém atletickém stánku Rosniče, která do povědomí odborníků vstoupila délkou okruhu 320 m (nebo 230 m, už jsem tam dlouho nebyla), rovinkou, kde stovka končila v hospodě, dlouhým (dnes již zrušeným) zábradlím, u kterého jsme cvičili protahovací cviky a klábosili s atlety Žabin a Techniky, kteří rovněž cvičili protahovací cviky.

A tradiční líhni čtvrtkařek, pokofujících s železnou pravidelností magickou hranici jedné minuty.

Evžen běhal pětku. Oba jsme dřeli. Když se vrátil z 15 km fartleku, ukrajovala jsem zpravidla poslední metry některého nelidského tréninku, např. 5 x 200 m. Tyto tvrdé dávky předepisoval nesmlouvavý trenér Mirek Dokoupil, který vzdychal zejména při nácvičku startů. (Jamky se v té době už nevyhrabovaly).

Dále se tam batolilo nemluvně, dnes vystupující v KDPM BRNO pod jménem Martin Dokoupil, stovku běhala Zuzka Dokoupilová, rovněž skvělá diskařka. Štrekařům tvrdě vládl Jarda Dokoupil. Měla jsem plynule přejít do jeho stáje běhat půlku. Jarda se mi zdál strašně přísný a půlka nesmlouvavá, takže

1. orienták

jsem přišla na Komoru původně vyhrát, neboť mi Jirka Ticháček řekl v menze, že běhám rychle a já jsem té lichotně podlehla. Utíkala jsem rychle hned od startu a kupodivu potkávala soupeřky i výrazně v protisměru a našla pátou kontrolu. No, však to znáte.

1977

V krutém volebním boji (dnes mohu přiznat, že s využitím nečistých praktik) jsem uchvátila funkci tajemnice oddílu. Dosud se mi daří své místo na slunci uhájit. Předsedové odcházejí, já zůstávám.

... A taky svatba. Můj svědek Pavel tento předěl v dosud poklidném životě rodiny na Těšínské 4 stihl jen tak tak, protože běžel půlku ve Vítkovicích.

Evženům svědek Jim zapomněl občanský průkaz. Ale když nás viděl, rezignovali a zeptali se, zda řekneme ano. A my, že ano.

Díky skvělým podmínkám a pochopení se záhy dostavily Evženovy největší úspěchy – vítězství v jarním i podzimním trháku na Holednou, kde na něj byl krátký i jezevčík Argo. Atď. (Bohužel rozsah článku je omezen).

1979

Nový prvek v našem životě – očekáváme dítě, které 9 měsíců vystupuje pod pracovním názvem Luděk, aby nám posléze ukázalo, že člověk je osobnost, která se nenechá vmanipulovat do předem určené role. Narodilo se v takové podobě, že bylo nutné pokřtít je Kateřina.

Evženovi se tato zvěst donesla na O-RING. Kluci mu ji donesli napsanou na kusu čtverečkovaného papíru, takže mu bylo jasné, že si děláji legraci.

1980

Těšíme se na další dítě, tentokrát mu říkáme ne moc nahlas Martin a za nějaký čas je to Eva.

Závěrem bych chtěla zúročit zkušenosti z desetiletého života s:

- 1) běžcem
- 2) mapařem
- 3) ředitelem závodů
- 4) stavitelem tratí
- 5) počítačovým fanatikem

Předem, milé dívky, se vyplácí zvážit u výše jmenovaných:

1. Vztah k jídlu
 - a) zda vyžadují oběd zrovna v poledne a večeři zpravidla večer
 - b) zda je nutný oběd teplý (rozuměj teplotu vyšší než teplota vzduchu v místnosti)
 - c) zda za teplý oběd jsou považována míchaná vajíčka a topinky

Radím:

Vařit jen v nutných případech a již z počátku tak, aby na vaše jídlo odkázané osoby neočekávaly zázraky. Pokud se 2x ročně dostaví, je to milé překvapení.

2. Předem se duševně připravit na kupy bahnem prosáklých hader v koupelně, které jsou prosáklé daleko víc a nesrovnatelně hustším bahnem než naše, a které je nutné
 - a) vyprat
 - b) tvrdě přehlížet

No, a pokud se chystáte i nadále bloudit lesem, nejlépe i s dětmi, další úskalí prvních deset let soužití nehrozí.

Tak do toho!

Vanna

P.S. V bodech 1a – 1c se mi jeví mnozí členové VŠZ (ale i Tesly) perspektivní.

Poděkování

Klub přátel Jiřího Urválka tímto děkuje za záchranu Jiřího Urválka dne 25.9.88. Poděkování se vztahuje na ty, kteří se podíleli na dostižení raněného a dodatečném vyvolávání imunity cukernou masťou a přesvědčivé účasti na bolestech postiženého.

Žlutá armáda oslavila svůj svátek

Dne 25. 9. došlo při běžných pracech na dokončení 2. úseku zrušených štafet v Nitře, prováděných členem našeho oddílu J. Urválkem k vážnému pokusu o narušení soutěžního pořádku. Běžecke práce, jejichž průběh byl zcela normální, byly narušeny skupinou asi 80 tzv. „sršňů“ za pasivní účasti desítek hmyzníků i hovad ze sousedních revírů. Celá akce nebyla předem ohlášena ani plánována, byla tudíž nelegální. Napadený, který sršní hnízdo rozšlápl bez jakýchkoliv postranních úmyslů se po jejich nepřiměřené reakci rozhodl okamžitě soutěž ukončit a zásadně zvýšil tempo. Zrakově byl události přítomen příslušník ČSLA pověřený úkolem nepustit do prostoru hnízda živé subjekty. Následně se k místu masakru přiblížil další z běžecke pracovníků V. Šola. V krátkosti vyslechl vysvětlení (voják: „Srěně!“) a vydal se nabídnout postiženému pomoc se záměrem dosáhnout ceny fair-play. Nepodařilo se mu však dosáhnout tempa raněného a záhy jeho stopu ztratil. Mezitím již byla v plném proudu kontraverze mezi J. Urválkem a lesními turisty, vyvolaná důraznými požadavky běžce na odstranění již nefunkčních sosavců z povrchu těla a tvrdošijným odmítáním velbloudů, poukazujících na prospěšnost zachování vlastních životů. Harmonický akord svých kladných charakterových vlastností však nechali naplno zaznít v okamžiku, kdy na dotaz po směru pohybu puchnouciho, vyslovený V.Šolou, ochotně zareagovali a okamžitě běžce udali. Za těchto podmínek se V.Šolovi podařilo objektu přiblížit na dohled právě včas, aby byl svědkem okamžiku, kdy J. Urválek vymotává posledního kamikadze z oděvu a v průměrné náladě vykračuje k tušenému cíli. Ke konkrétnímu aktu humanitní pomoci se zachránce, zcela vyčerpaný divokým během, nedostal a tak se snažil zpřijemnit společnou cestu zdařilými úvahami o insekticidech, sršní žlutence i moru a zcela čerstvou vzpomínkou na šváby, uhynulé pomalou smrtí v jedné ze Šolových lahví.

Návrat prosvědčeného mezi normálně myslící lidi nebyl jednoznačný a vyžádal si snad i nějakou tu slzičku, nicméně už po 22 hodině uslyšeli nejbližší přátelé z út našeho malého hrdiny první slušná slova.

GAPISCH

Co cenzura nepustila alias co se už do análu nevešlo

5. 12. 1991

(Neformální přímá reportáž)

Sedím u kulatého stolu naproti hloučku „bavících se“ lidí. Leze na mě spaní. Ohlížím se po dnešní párty. Začal jsem zívát. „Zahajuji tuto valnou hromádku a věřím, že se rozvine v kuloárech pěkný hovor“.

Roviznul se. To váno jsem už neměl
„Schovej ten kaňák, jde sem vrchní“.
Už nemám žádný peníze.
„Tak co? Trénuješ?“
Nereaguji, zavírám oči.
„Rowdies zdrhli a kaňák je prázdněj“

Děkuju bohu za dobrou zprávu.

„Nejlepší sportsmeni oddílu jsou rakváči“.

„A taky Ada!“

„Všichni zaplatí Humrovi 100,- Kčs“.

Nemám žádný peníze.

„Ne, dej mi radši to bílý“.

Sleduju některé členy oddílu, kterak se marně snaží nasát víno zpod stolu.

„Bude to pane 47,50 Kčs“, vrchní se nás snaží jemně upozornit, že máme vypadnout.

Nemám žádný peníze. Prchám tmavých schodištěm.

„Sníh!“

„Pojďte všichni k nám!“

Některé členky se nás snaží nalákat do svého bytu. Na vzduchu mi není tolik špatně.

„Za kolik šlapete?“

Blížíme se ke Slovanu.

„Jau! Tys mě nakop vole!“

Nejmenovaný člen se stává v Lužánkách maniakem. Už je mi líp. Netrápí mě, že nemám peníze.

„Zapomněli jsem kaňák na lavičce, volové“.

Konečně na místě. Bolí mě břicho.

„Crrr . . .“, člen čurá před vchodem.

„Ááá . . .“, maniak se znovu projevuje.

„Zuj se, vole!“

„Šajze“, člen rozlívá kaňák i mimo hrnky.

„Že tě pichnu!“, členové si navzájem píchají.

„Když vidím injekci dělá se mi zle“.

„Já se bojím!“

„Neboj, píchám každéj den“, členka se projevila: pracuje v nemocnici.

„Omdlel“, nesnesl vpích.

„A bez namáčení“, bez komentáře. Začíná mi být zase špatně. („limonáda“ + sušenky BEBE = fuj!).

„Máte hlad? Tak se napijte“.

Pouštět nějakou kazetu.

„Kdy to zítra jeden do těch Krkonoš?“

„Za čtyři hodiny“.

Hudba nabírá obrázek.

„Riskuješ-li, neriskuj!“, náš příspěvek ke dni boje proti AIDS.

„Tak a teď si to lovte!“, hranolky spadly do kečupu.

„Já tě kousnu!“

„Kousni“, členové se sblíží (ona k nakousnutí – pozn. redakce). Odcházím. Jedu do Krkonoš.

Napsal člen: Pruch

Z redakční pošty

Pro rozsáhlost dopisů neotiskujeme jejich plné znění, vyjímáme pouze části týkající se přímo i nepřímo článku člena Průchy.

Adr. : Rodičům K. Dufkové

Od. : SZŠ, Merhautova, prof. Hrzánová

Jako zkušená pedagožka s dlouholetou praxí nemohu souhlasit s omluvením vaší dcery ze dne 6. 12. 1991 odůvodněnou touto omluvenkou. Cituji: „Prosím omluvte Katku Dufkovou z píchání v nemocnici, neboť píchala celou noc, a to moc. Děkuji Petr“. K tomu bych ráda dodala alespoň toto: v nemocnici, a nejen tam, provádíme mnohem více úkonů nezbytných k osvojení lékařské praxe, než pouhé píchání injekcí, prosím, pro příště, podepisujte se celým jménem, zvláště pak příjmením.

Adr. : Rodičům J. Dufkové

Od. : MU, katedra cizích jazyků

Důrazně žádám o vysvětlení chování vaší dcery dne 6. 12. 1991 v ranní hodině Němčiny. Bylo v dané situaci naprosto nevhodné, ba až urážející. Za celé 3 (slovy tři) minuty, co byla pravděpodobně ochotna konverzovat – česky – řekla pouze, cituji: „Čau, tady, ahoj“. Přitom zde zanechala kus papíru s tímto zněním: „Omluvte z němčiny Janu Dufkovou, neboť měla problémy s abstinováním poslední noc. Nic moc, ahoj Petr“.

Adr. : Sestry J. a K. Dufkovy
Od. : Jan Dufek, otec

Žádám od vás písemné odůvodnění noci po valné hromadě. Písemně proto, že s takovými jako jste vy, vy . . . to jinak nejde. Přitom zakazují: jakékoliv opuštění bytu bez předešlého schválení, netýká se školy; pítí jakéhokoli alkoholu; zneužívání nakradeného materiálu. Dále přikazují: učit se; starat se o mě; noční klid od 21:00; každou sudou (hodinu – pozn. red.) pivo, každou lichou jídlo . . .

Adr. : Jan Dufek, otec
Od. : J. a K. Dufkovy, dcery

Redakční poznámka: tento dopis pro ideologickou nevhodnost a záměrně špatné užití slovních vazeb nelze bohužel otisknout ani ve zkrácené formě.

Brněnský Večerník, 9. 12. 1991, „U telefonu bezpečnost“

Osmnáctiletý M.P. z Brna se v pátek v brzkých ranních hodinách pokusil nejprve pod záminkou, že je zkrachovalá, netrénující dorostenka zadarmo vetřít do linky ČSAD směr Pec pod Sněžkou. Po odhalení řidičem, M.P. neváhal užít brutálního násilí nejprve na něm a posléze i na starších spolucestujících. Po několikaminutové potyčce, ohrožující řidiče lyžařskou hůlkou, se mu autobus podařilo unést. Počinání tohoto výtržníka skončila až hlídka Znojenské policie.

Adr. : J. a K. Dufkovy
Od. : Petr Strejček

. . . promiň . . . , omlouvám se . . . , je mi líto, . . . to bude zas dobrý . . . , no co, za rok bude valná hromádka zase . . .

Kolektiv

Aspoň jeden erotický článek do ročenky 1999

Nedávno jsem si pročítal ročenky z posledních let a i přesto že se mi články v nich otiskované vesměs líbily, odkládal jsem je s pocitem jisté nenaplněnosti. Je sice pravda, že v nich jsou zastoupeny téměř všechny literární žánry (lze zde najít úvahy, reportáže, kreslené vtípy, povídky, poezii, i pokusy o experimentální prózu aj.), ale jeden ze žánrů my přeci chyběl – porno - drsné, kvalitní porno z prostředí orientačního běhu. Rozhodl jsem se proto tuto žánrovou mezeru zaplnit.

Protože je však užívání vulgarismů a jiných pohlavních zavánějících výrazů, jež jsou kořením tohoto literárního žánru, v publikacích typu naší ročenky nepřipustné, byl jsem se postupně nucen uchýlit k určitému stupni cenzury.

Nejprve jsem se pokusil všechny ošemetné výrazy rozdělit do tří kategorií podle jejich intenzity. Stupeň cenzury pak byl přímo úměrný právě jejich intenzitě.

Výsledkem byly tyto tři skupiny:

a) **výrazy měkké:** do této skupiny jsem se rozhodl zařadit slova jako *zyko, kačičin, brbo, dafer* a jiná. Z celého slova bylo vždy ponecháno pouze první a poslední písmeno, písmena uvnitř slova byla nahrazena tečkami a měla pak následující podobu *k . . y, č a, b . . r,* atd. Pokud však tato slova v daném kontextu pohlavní orgány nebo akty neoznačovala, zůstala zachována jejich původní forma. Myslím si, že např. *bobra hladajícího kládu vytečkovávat* potřeba není.

b) **výrazy střední:** v této skupině byly zahrnuty výrazy jako *delpr, pinapi, lekou* a jiná. Míra jejich cenzury byla samozřejmě vyšší. Každé písmeno v těchto slovech jsem nahradil tečkou, počet teček se rovnal počtu písmen. Tedy atd.

c) **výrazy tvrdé:** v této skupině byly obsaženy výrazy tvrdé až drsné, a to jak svojí formou, tak i tím, *jaké obrazy a asociace vyvolávají. Patřily do ní tedy jak *dakun*, tak *orgasmus*, ale v určitých kontextech i jindy zcela nevinné *stříkání*. Na všechna tato slova se vztahovala nejvyšší míra cenzury. Každý z výrazů této skupiny byl nahrazen třemi tečkami.

*toto kritérium samozřejmě platilo i pro obě skupiny předcházející

Když jsem však článek dopsal a aplikoval na něj tato cenzurní kritéria, zjistil jsem, že text je na to, aby bylo možné jeho otištění v naší ročence, stále ještě příliš plastický. Například chybějící písmena ve větě: „*na světlo se vylouply její mládím nalité, plnosti oplývající k . . y,*“ by si asi sotvakdo doplnil tak, že by mu vyšlo něco jako *koly, kúly, kódy* a nebo nějaký jiný nesmysl.

Z tohoto důvodu a pak ještě jednoho jsem se nakonec rozhodl zcenzurovat všechny výrazy stejnou měrou a to takto: ____.

Tím z této povídky navíc vzniklo doplňovací cvičení. Svá řešení můžete zasílat na internetovou adresu bezdomovec@email.cz – budou opravena a odeslána zpět, abyste se mohli podívat, kde jste případně chybovali.

Karla a běžec

Karla ležela v trávě, nad hlavou jí žhnulo slunce a zdálky ze shromaždiště k ní doléhal hlas komentátora. Měla už po závodě. Tady na mýtině pouze relaxovala. Občas se jí sice hlavou mihla myšlenka na orientační běh, pokaždé ji ale zahrnala tím, že rukou zašátrala v lesních jahodách, které jí obklopovaly. Právě si utrhla další plod a nesla jej ve svých křehkých prstech k ústům. V tom však její pohled zavadil o postavu, která se zvolna blížila k její mýtině. Byl to běžec. Vyklusával po závodě a cesta, která ho zavedla právě sem, byla zcela náhodná. Zdálo se, že ji zatím nezaregistroval, a tak měla dost času, aby si ho důkladně prohlédla. Když se přiblížil natolik, že si mohla vychutnat jednotlivé rysy jeho postavy, musela uznat, že ji ani trochu neodpuzejí. Pod elegantním dederonem se klenul mohutný, a podle toho, jak se výstřihem draly ven černé kučeravé chlupy, i mužně zsrstěný hrudník. V oblasti ramen se běžcův dederon povážlivě napínal, avšak ne proto, že by byl elastický, jeho

ramena mu svým objemem prostě jinou možnost neposkytovala. Poté co se Karlin pohled svezl přes běžcova vyrysované břicho k jeho nohám, které jí svoji pevností, mohutností a elegancí připomněly korintské sloupy Antického Řecka, se jí docela pobláznilo srdce. Začalo zběsile bušit a naráželo do stěn jejího hrudního koše. Lékaři by to nazvali arytmií, Karla však svému srdci rozuměla: *-. /- /- /- - - /- . /- // . /- /- - - /- . /- // . - - /- . /- - - /- . /- // - - /- // /- - - // . - - /- . /- - - // - /- /- /- - - /- . /- - - // !!*, řvalo na ni.

To už ale běžec doběhl k mýtině a jeho pohled se střetl s Karliným. V momentě, kdy se jejich oči setkaly, šly veškeré hrozby _____ stranou. Bylo to, jako by jim někdo v _____ partiích odpálil dvě silně předimenzované nálože. Karla si _____ své od jahod zarudlé rty, zaklonila hlavu a pozorovala, jak ze sebe běžec _____ vršek svého dederonu. Jakási magická síla _____ oblečení i z ní, a tak se zanedlouho na sluneční světlo _____ její mládím nalité, plnosti oplývající _____. Běžec si k ní _____ do trávy a špičkou svého _____ se dotkl _____ jejího levého _____. Karlou _____ něco jako elektrická vlna, docela se _____ a lehce mrouskla. To už však běžcovi ruce, na levé měl stále ještě palcový kompas značky Silva, _____ po jejím _____. Instinktivně se vzepřela na loktech, prohnula se v zádech a přimhouřila oči. Mezitím, co ji běžec svým _____ do jejich kyprých, stále ještě dederonem zahalených _____, si Karla, pokud to v tom návalu vjemů bylo vůbec možné, prohlížela jeho ruce. Byly to ty nejvíc _____ ruce, jaké kdy viděla. Chtěla je _____, _____ se s nimi, _____, prostě cokoliv. Avšak dřív, než je stačila uchopit a přiložit svůj mokry jazyček na tmavé chloupky, které je pokrývaly, _____ ty úžasné _____ ruce pod gumu jejího dederonu, a pak ještě hlouběji pod gumu její moiry. To už se začaly zlehka _____ chmýřím na hřbetě jejího _____, jen aby si pohrály s jeho _____ _____. Karla si připadala jak na jiné planetě. Tolik rozkoše! Už ani nemyslela na pořekadlo svého gynekologa: „Tolik rozkoše! – Sestři, hod' to do koše!“

_____ běžci jeho elastické kalhoty přes boky a _____ mu hlavu do _____. S prvními _____ se jí z hlavy vykouřily poslední mlhavé vzpomínky na dnešní závod. Byla svědomitá a tak i teď svědomitě _____. Za stálého _____ nahoru a dolů, ke kterému z vlastní iniciativy přidala krouživý pohyb _____, začala _____ běžcova kryptoidní, hustě ochlupená stehna. „Ach můj kinkonží králi!“ mumlala na půl pusy. „King – kong – donky – kong,“ usykával běžec do rytmu. Nechal ji ještě párkrát _____, potom ji uchopil za vlasy a začal si jí _____.

Náhle však běžec Karlu _____ od svého _____ a _____ z ní poslední zbytky dederonu, které jí doposud _____. Karla tu teď ležela docela _____. _____ svá během vyrysovaná _____ a s heknutím běžce _____ ve své _____ Bertičce. Běžec její pozvání bez zaváhání přijal, zamrkal na ni a dvakrát radostně _____. Pak se vydal na dlouhou rozvážnou _____ plnou nečekaných a vynalézavých zvrátů, která Karlu _____ doslova k šilenství. Plně se poddařa jeho torpédoidním _____ a jejich těla _____ v dokonalé harmonii. „Rotoped! Rotoped!“ šeptala běžci do ucha. „Jasně kočko!“ cullil se na ni běžec a k dovršení této _____ nabral jeho dech na _____ a za hlasitého: „Už mapujúúu u u ů!“ jí všechno _____ na _____. Oba se _____ současně. Takže hvězdy přeci jen nelžou, pomyslela si Karla a napůl ještě v mdlobách se rozpomněla na své přání z minulého pátku, kdy spolu se svou kamarádkou Hankou pozorovala oblohu.

Chvilí tam ještě tělo na tělo odpočívali, pak z ní ale běžec vyskočil, chvatně se oblékl a pokračoval ve svém výkluzu. Karla si dál hověla ve zvalené trávě a nechávala slunce, aby si hrálo s jejím láskou zbroceným tělem. Po nějaké době však také vstala, _____ si _____ a _____ vrškem svého oddílového dederonu, oblékla se a vrátila se zpět na shromaždiště.

Hned jak se na něm objevila, zahrnuly ji její týmové kolegyně gratulacemi. Karla vyhrála! „To byl teda závod! Takovej výkon, jak tě znám, už zase dlouho nepředvedeš!“ blahopřál jí trenér. „To teda byl!“ odpověděla mu Karla. Sama ale dobře věděla, že výkon, jaký před pár minutami předvedla v lese na mýtině, už také jen tak nezopakuje. A i přesto, že jí za něj nikdo neudělil medaili, cenila si ho ze všech svých výkonů nejvíc.

HOUMLES

Váš oddílový přebor
(aneb proč náš Martin nedělá orientační běh)
1999

Vážení členové,

někdy koncem září jsem se od své dlouholeté kamarádky Lenky Hermany dozvěděla, že se její syn začal asi před třemi lety věnovat orientačnímu běhu a že mu tento sport doslova učaroval. Mám rovněž dospívajícího syna a již delší dobu se s manželem snažíme vybrat sport či koníčka, který by se našemu Martinovi líbil. Oba si totiž myslíme, že v právě tak zásadní etapě života jednotlivce, jakou bezesporu dospívání je, by se měl každý mladý člověk věnovat nějaké plnohodnotné, ducha rozvíjející aktivitě, díky které by se vyvaroval zlobných vlivů drog (a je opravdu jedno, jedná-li se o tzv. drogy měkké či tvrdé - já osobně mezi nimi nevidím žádný rozdíl) a jiných deformantů. Ono se totiž nakonec také téměř vždy ukáže, že právě ty zkušenosti, které jedinec v tomto období získá, bývají tím nejzásadnějším, co působí na utváření jeho osobnosti, ale to už bych asi opakovala staré pravdy a to opravdu nechci.

Výše zmíněná fakta měla hlavní podíl na tom, že jsme připadli na myšlenku, přihlásit Martina do oddílu orientačního běhu. A protože jsme nechtěli, aby přišel do úplně neznámého prostředí, rozhodli jsme se právě pro váš oddíl, tedy Teslu Brno. Členem vašeho oddílu je totiž syn Lenky Jirka. Avšak ještě před tím, než Martina přivedu, jsem chtěla toto prostředí poznat osobně. Snad pro vlastní klid, opravdu nevím. Problém ale tkvěl v mojí pracovní vytíženosti během všedních dnů, a tak se varianta, že bych se dostavila na některý z tréninků, jevila jako naprosto neuskutečnitelná. Když jsem se s tímto svým problémem svěřila Lence, dostalo se mi zajímavé až překvapivé odpovědi, která mé dilema vyřešila. Poradila mi totiž, abych se zajela podívat přímo na přebor tohoto oddílu. Informovala mě, že se koná ve dvou dnech a že večer mezi jednotlivými etapami, bývá vyplněn společenským programem, jehož náplní je vyhlášení nejúspěšnějších sportovců oddílu, hraní scének a společenských her. Tento nápad se mi velmi zamlouval a okamžitě jsem si do svého diáře poznačila místo a datum konání této akce.

Bohužel se v den, kdy jsem se hodlala na váš přebor vypravit, v naší rodině vyskytly určité komplikace. Asi není příliš vhodné, abych se o nich zmiňovala v dopise adresovaném cizím lidem, ale snad jen tolik: byly vážné, velmi. Nicméně jsem nakonec do Bobrůvky vyrazila. Nestihla jsem to však na 18:00, kdy, jak mě Lenka informovala, program oficiálně začíná a na místo jsem dorazila až kolem půlnoci. Mezitím jsem ovšem stačila projet celou vesnici tam a zpět. Když jsem totiž napoprvé projížděla kolem místního sálu, linul se z něj neskutečný hluk a v hloučcích před vchodem postávaly skupinky značně podnapilých lidí. Poté co jsem si své

informace ověřila u místní starostky a zjistila, že zde žádný jiný sál není a že ten, kolem něhož jsem před patnácti minutami projela, si skutečně pronajala „nějaká partija z Brna“, jsem se s obavami vrátila zpět. Pro jistotu, abych nebudila pozornost, jsem své auto zaparkovala asi dvě stě metrů od sálu u autobusové zastávky. Těch dvě stě metrů, jež jsem musela urazit pěšky, mi jakžtakž pomohlo znovu nabytí vnitřní rovnováhu.

„Co chceš kočko!“ oslovil mě asi dvacetiletý mladík a hned se nabídl, že mi ukáže kočkodana. Dříve než jsem mu stačila jeho záměr rozmluvit, ze sebe začal vyrážet ryk, který pravděpodobně považoval tomuto živočišnému druhu za vlastní. Snažila jsem se ho nějak zastavit a domluvit mu, aby s rýčením skoncoval, ale nepřestal dokud si pro něj nepřišla celkem sympatická blondýnka, která zřejmě byla jeho partnerkou. Avšak ještě než jsem se stačila vzpamatovat, se kolem mě prořítíl asi čtyřicetiletý muž atletické postavy. Pod paží držel bob a doprovázela jej halekající skupina mladistvích. Vyběhli z předsálí ven a muž si položil svůj bob nad schody, které vedly ke vchodu. Vzápětí se na něj obkročmo posadil a jal se tyto schody, za hlučného povzbuzování svých alkoholem povzbuzených přátel, sjíždět. Mé ohromení dosáhlo vrcholu, když jsem rozeznala, že to co vykřikují nejsou pouze jakési prvosignální zvuky, ale že z nich lze vyčíst oslovení – „Před-se-da! Před-se-da!“ Ve chvíli kdy se muž pro velký úspěch chystal svoji jízdu zopakovat, vyšel ze sálu další mladík. S halasným: „No ovšem!“ které přešlo do neurčitěho syčení se připojil ke skupině. Jelikož se zdálo, že nikdo z nich moji přítomnost až dosud nezaznamenal, odvážila jsem se vstoupit do budovy. Prošla jsem předsálím, ve kterém byly bečky s pivem, jež se ovšem také hojně vyskytovalo i na podlaze, a nahlédla do sálu. Právě zde probíhalo nějaké představení, tedy přibližně to, co má kamarádka Lenka ve své naivitě označila slovy scénka. Na pódiu se po sobě váleli dva mladíci, z nichž jeden byl oblečen do holčičích šatů, a imitovali pohlavní akt, a to i přesto že si jich nikdo z lidí tančících pod pódiem nevšímal. Už toho na mě začalo být opravdu příliš, ale přesto bych snad ještě zůstala. To by se ke mně ovšem nesměl opět přimotat onen ryčící mladík a nesměl by mi začít podruhé předvádět své číslo s kočkodanem. Přehodila jsem si přes rameno svoji kabelku, již jsem před tím, v domnění že snad zůstanu, odložila na jednu z mála pomazánkou neznečištěných židlí a odebrala se ke svému autu. Venku před sálem se myslím stále ještě zdržovala bobující skupinka a v předsálí nějaký brunet pomáhal k lepší náladě slzami zalité díve. Nenašla jsem však už v sobě dost sil na to, a to i přesto že jsem povoláním psychologka, abych se o příčinu její deprese nějak blíže zajímala. Dodnes si to trochu vyčítám a pevně věřím, že se jednalo pouze o přechodný, alkoholem vyvolaný stav.

Na zpáteční cestě jsem v autě hodně přemýšlela o událostech, či snad spíše výjevech, jichž jsem byla svědkem a dospěla jsem k rezolutnímu stanovisku: „Ne, tohle ne, alespoň pro našeho Martina určitě ne!“

Když jsem druhý den v Brně informovala Lenku o tom, s čím vším se předešlý večer v Bobruvce střetly mé smysly, nechtěla věřit svým uším. Doslova děkovala Bohu, že na jejího Jirku seslal nemoc a znemožnil mu tak účast na tomto „slavnostním zakončení“. Lenka samozřejmě také zvažuje, zda je příhodné, aby Jirka nadále ve vašem oddíle setrval a já za sebe musím přiznat, že s ní její stanovisko plně sdílím.

Závěrem svého dopisu bych chtěla poděkovat slečně Čechové, že mi umožnila jeho otištění ve vaší ročence a zároveň se tím také omluvit za to, jestli jsem svým příspěvkem nějak narušila její ráz. Nemohu ovšem tvrdit, že bych toho litovala.

Doufám jen, že vám tento můj dopis bude podnětem k zamyšlení. Nevedlo by snad utvoření morálně adekvátního prostředí k nárůstu v počtu nových členů ve vašich řadách? To, že se náš Martin na dráhu orientačního běžce nedá, je z mého dopisu, myslím, patrné.

S pozdravem

Iva Ondřejová



ALE HOLKY VY JSTE SE
NÁM ALE ZMĚNILY

LDD

Ročenka 1986

Anketa

(zkrácená)

V loňské ročenke dostali v anketě slovo hlavně starší a zkušenější. Ale vzhledem k tomu, že v oddíle je téměř polovina žáků a dorostenců, dáváme tentokrát slovo jim.

Žactvu a dorostu jsme položili následující otázky:

- 1) Napiš něco o sobě. Třeba jak ses k nám dostal(a), co Tě baví (nebo nebaví), čím se můžeš pochlubit (nebo za co se stydíš). Nebo něco úplně jiného, když tě nebude chtít nic napadnout, tak třeba jak se jmenuješ.
- 2) Co se Ti v oddíle líbí (nebo kdo), na co se těšíš?
- 3) Naopak, co a kdo se Ti nelíbí. Náš u nás z něčeho strach?
- 4) Máš představu, kam bys to chtěl(a) ve sportu dotáhnout? Je někdo Tvým vzorem?

Je trochu škoda, že odpovědělo pouze 6 členů, neboť i názory ostatních by nás jistě zajímaly. Snad tedy příště.

Petr Dvořáček

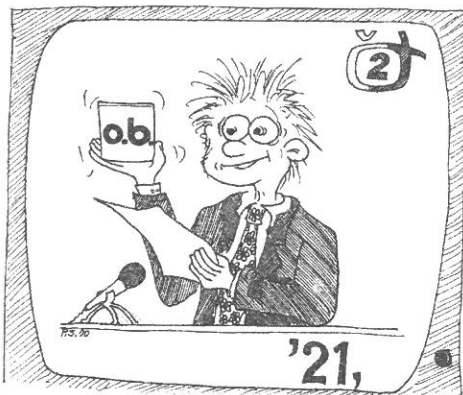
1. Jmenuji se Petr Dvořáček. Běhat jsem začal někdy v letech 1980, 1981 v TJ TL pod vedením paní Machové. Ta mi také na začátku roku 1983 navrhla přestup do Tesly, kde bych se mohl zabývat OB na poněkud vyšší úrovni. Stalo se a tak jsem tady. Věcí, kterými bych se mohl chlubit moc není, ty za které bych se musel stydět nejsou snad žádné.
2. Jak už bylo mnohokrát řečeno, dobrá parta. Těším se na další sezónu.
3. Strach to snad nemám.
4. Kam bych to chtěl dotáhnout – pokud možno co nejdál a pak ještě kousek. Vzory – na jaře jsem ji vždycky před závodem přečetl ročenku 1985 – někdy to i pomohlo.

Tomáš Petr

1. Do oddílu jsem se dostal prostřednictvím tatínka, který mne začal učit mapu sotva jsem se naučil chodit. Chlubit se nemám čím, snad jen I. VT.
2. Líbí se mi, že se nám trenéři dost věnují, a že nám celkem i důvěřují, protože nás nechali pořádat akci „V lese s mapou.“ Těším se na prázdninové závody, hlavně na pětidenní v Maďarsku.
3. Když měl náš oddíl v prvních letech velmi málo členů, byli všichni dobrá parta, všichni chodili na tréninky a byli dobří. Dnes je nás v oddíle asi kolem sta, z nichž někteří chodí na tréninky třeba jednou za měsíc, jiní nechodí vůbec. Dříve také existovaly určité teplákové soupravy, na kterých nápis Tesla prozrazoval, do kterého oddílu jejich nositel chodí. Dnes nic takového neexistuje a čísla našich velikostí údajně na teplákové soupravy jsme psali do přihlašovacího sešitu asi jenom ze srandy. Mám strach, abych neztratil I. VT.
4. Pokud možno co nejvýš. Mým vzorem jsou všichni dobří závodníci.

Jan Baďura

1. Jmenuji se Jan Baďura. Do oddílu jsem vstoupil loni náhodou, že jsem neměl co dělat a jelikož jsem kdysi hrával fotbal, chtěl jsem dělat nějaký sport.
2. Těším se na každé závody.
3. Nemohu říci, že by se mi něco nelíbilo.
4. Chtěl bych to dotáhnout aspoň na I. VT. Nemám žádný vzor.



Používáním obsahu této krabičky se rozhodly podpořit svůj sport děvčata, která mají vlohy pro orientační běh.

Ročenka 1987

Hledáci ztraceného stínu

motto: Za blbost se platí!

„Tak tedy nejedeš s nama?“

„Ne!“

„Ty tady zůstaneš?“

„Jo!“

„Tróbo. Ahoj.“

„Ahoj.“

(Kytlice 8. srpna 1987 – večer)

„Prší?“

„Neprší.“

„Jedem?“

„Jedem.“

„Dobrá, balíme.“

(Kytlice 9. srpna 1987 – ráno)

Opravdu nepochopím, proč nás z toho vznešeného hotelu vyhodili. Nebyli jsme přece žádní teroristé ani potulní cikáni. Nikdo z nás neměl účes Punk. Oblečení zcela běžně v nenápadné otrhané tepláky a čistá, místy ještě bílá trička, jsme vyhlíželi jako normální turisté. A hotely se přece staví pro normální turisty. Naštěstí bylo otevřeno vedle v pivnici:

„Hele, dáme si tady toto.“

„Ukaž. Já nevím, je to dobrý?“

„Betelný, uvidíš jak si pošmákneš.“

„Dobře, tak to objednej pro všechny. Ale nějak decentně.“

„Prosím, co si dáte?“

„Čtyřikrát žlázy.“

„Jak prosím?“

„No, čtyřikrát smažené žlázy.“

„ . . . Jo ták. Vy myslíte kule?“

„Jistě.“

Chudák býk, jenž měl tyhle varlátečka.

(Rumburk 9. srpna 1987 – poledne)

Naše výprava rozdala poslední letáček Česká státní spofitelna.

„Do večera jsme v Hřensku, přejdeme hranice, postavíme stany a šupajdy do hospody na levnou večeři.“

„Dobrá, ale přece nepůjdeme jen tak po značce, před námi je trapných třicet kiláků a mámo na to fůru času, snad i něco přes tři hodiny. Pojdte mrknem taky do lesa.“

„Máš pravdu, skvělý nápad, půjdeme tudy po cestě a u toho potůčku co teče po hranici vede pěšina až k silnici do Mezné.“

„Po jaké cestě? Já tady vidím hustník.“

„Prosím tě. Ty pořád přeháníš. Jdeme!“

Do kroku nám vesele přšelo.

(Les u Brtníků 9. srpna 1987 – odpoledne)

„Hele, to není potůček, to je říčka.“

„Nám to nevadí, my jdeme po břehu k silnici.“

„Jen aby (pochybovačně, neboť po obou stranách je strmá skála). Tuším, že se budeme muset vrátit.“

„Nikdy! Podívejte, na německé vede pěšina.“

„Myslíš tu trhlinu ve skále? Jsi blázen.“

„Mlč. Jsou tam zbytky zábradlí. To musí být pěšina.“

„Co je to za díru, tudy nikdy cesta nemohla vést.“

„Mohla, dole jsou zbytky mostu. Zřítíl se.“

„No vidíte, já věděl, že se musíme vrátit. Já věděl, že tudy nikam nedojdem. Já jo. Já to věděl už v Československu. To vy, šašci, jste se museli přesvědčit na vlastní oči. Teď tady trčíme na převisu a není vidět na krok. Rád bych věděl, co vymyslíte teď. Moc rád.“

Nejlepší nápady má náčelník. Zrovna na té plošince pod převisem z něho vylezlo, že by tady rád přespal. Bohužel nic jiného nám nezbývalo. Zářil jako malé dítě. Bude po jeho. Přespíme pod převisem. Náčelník má vždycky pravdu. Mimochodem, náčelníkem je Cvrček.

„To by mne zajímalo, jak se tady naskládáme?“

„Neboj, ty si ležne tady a . . .“

„Nejsem batole. Asi tě shodím dolů.“

„Máte štěstí. Našla jsem srub . . .“

První den jsme tedy v kempu nespali.

(Ústí Černé rokle do Křínice 9. srpna 1987 – mezi 19. – 22. hodinou)

„Co bude k snídani?“

„Cibule a čaj.“

„Fuj. Něco lepšího by nebylo?“

„Drž hubu. Dostaneš cibuli, zahání hlad.“

Úkol dne se jasný. Dojit do kempu. Nezbyvá než skočit do vody potřetí, obejít skalní výběžek a prudce vystoupat nahoru. To vše proto, abychom o dvacet metrů

dál podobnou průrvou sešli zpátky. Potom Německem po solidní cestě. Na silnici do Mezné jdeme s deštníky jako správní turisté. V restauraci na Mezní louce nikomu nevadilo, že obědvám v tričku a ve slipech.

„Nuže náčelníku, jak dál?“

„Dále jako po drátku; sejdeme do kaňonu Kamenice, svezeme se lodičkou, kousek pěšky a Hřensko je naše.“

„A lodičky jedou?“

„Jak by nejely, jsou prázdniny, turistický ruch, devizoví cizozemci, libry, marky, dolary a halíře. Moc bych se divil, kdyby si nechal přívozník ujít takovou příležitost.“

Nechal.

„To mi povězte, jak se odtud dostanem. Ty schody už zpátky nelezu ani za nic.“

„Není třeba přátelě. Teď jsem mluvil s převozníkem – otevře nám branku a můžeme přejít až ke spodnímu přístavu.“

„Skvělé, honem k brance.“

„Kde máš toho převozníka?“

„Zapíскеj, jsme tak domluveni.“

.....

„Zkus to ještě jednou.“

.....

„Ten pacholek. Už ho vidím, debila, jak se plácá do stehen. Takový parchanty mám nérači.“

„Nezbývá jen brodit.“

„Seš potroblé náčelníku, dyť je to peřej.“

„No vidíte, skoro nic to nebylo, sem to říkal hned. A vy měli hrůzou plný gatě.“

„Sledujte tu pěšinu. Stoupá nahoru a tam vede po vrstevnici.“

„Tomu srázu říkáš pěšina? Šlápnu vedle a letím do vody. A hodně dlouho.“

Ta cestička neměla ani dvacet centimetrů. Až dosud jsem neokusil pocit při pohledu z výšin. Teď ano. Čtělo se mi zvracet.

U dolní stanice už pěšina 2 hebes nevedla. Ta skála byla údajně lehce slezitelná. Pro nás prostě musela být slezitelná. Přece se těch dvěstě metrů nebudeme vracet. Dole jsem plakal dojetím. Nikdo nebyl zraněn. Tak jsem se vám na to šaškování soustředil, až jsem si ustlal na chodníku.

Hřensko: obec ležící v hlubokém údolí Dolní Kamenice pod strmými pískovcovými stěnami. Na Labi nejnižší místo Čech (115 m n.m.). Kostel barokní z konce 18. stolení. Zámek z doby kolem roku 1860. Přístaviště lodí. „Naučná stezka přátelství ČSSR – NDR“ prochází nejnavštěvovanějšími partiemi okolí Hřenska v celkové délce 17 km. Kromě informačního vybavení byl vydán průvodce.

„Kristepane to je díra. Tady koly nesežeňeš.“

„Nevadí, zkusíme to bez nich.“

„Blbe, utíkej, celníci ti vaří kávu.“

„Náčelníku jsi borec. Takhle s orgánem zakoulet, to by dokázal málokdo.“
„Nejvíce se mi líbí, že konečně nehasíme přes hranice ilegálně a bosí jako včera přes Křínici.“

„Jak zaplatíme kemp?!

„J ty blázinku, nás přirozeně ani nenapadne platit. Půjdeme až v noci, postavíme rychle stan, ráno honem vypadnem dřív než se rozední. No, a večer půjdeme opět za tmy.“

(Českosaské Švýcarsko 10. srpna 1987)

„Dneska se nehnu od značené cesty ani kdyby jste mě zabili.“
„Neboj, my už toho máme taky plný zuby. Normálně půjdem. Vycházka. Rozumíš, VYCHÁZKA. Nis se nemůže stát.“

Napřed jsme se projeli železničkou. Potom do skal. Úžasné skalní stěny. Jenom ta výška. Raději rychle do hospody. Tedy – na oběd. Jen se dojedlo, pomalu abychom spěchali na večeři. Ve skalách vyhládne. I cesta dolů je skvělá. Nelze perem popsat nádhru pohledu, jež nám skýtala okouzující příroda. Ale to není zhora nic proti tomu, jak nelze popsat blbost vymyšlenou naším průzkumníkem. Nejmenovaný Petr Dvořáček: „Snad nechcete scházet dolů po žebřících. A taková délka. Půjdeme tady rovně pořád po skále. Na konci, až se začne svažovat, v pohodě sejdem dolů.“

Ó, jak naivní, ó, jak nerozvážné, ježíš to byla volovina. Skalní ostrov se přirozeně na konci nesvažoval. Neměl k tomu důvod. Zato já měl mnoho důvodů k závratí. Cestu dolů si nepamatuji.

„Nežer tolik. Čtyři chody ti přece musí stačit.“

„A nekraď ten cukr. Někdo nás sprdne.“

„Ale přátelé, hlad je hlad.“

„Jojky, já bych jed. Dejte mi ještě krajíc chleba.“

„Nadrobíš si do spacáku.“

„Nevadí, dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

„Zpropadená soljanka.“

„Cože?!”

„Nevidíš že bliju?“

„Aha. Dobrou noc.“

„Proklatá večeře.“

(Saské Švýcarsko 11. srpna 1987)

„Pojedeme autobusem nebo půjdem pěšky?“

.....

„Slyšíš!“

„Nevidíš, že bliju?“

„Jo, takže pěšky.“

„V žádné případě.“

Nakonec stručná zpráva z cestovního deníku:
středa 12. srpna – Mně je blbě; ostatní v pořádku; objevují se příznaky vyčerpání,
tedy drsná mluva s flegmatismus; výlet zdražily; oběd – spaghetti; já mám půst;
odpoledne se půlka výpravy vykašlala na výlet; odjezd domů Panonii; Praha – opustil
nás Cvrček a Lada; Brno – tuším, že vystupujem; K O N E C

J.C.U & P.C.



Ročenka 1988

A co dorostenci?

Tuto otázku si kladu na každém sobotním i nedělním tréninku. V loňském roce nás dorost potěšil v národní lize, což svědčilo o mimořádně vyrovnaných výkonech obou štafet. Zároveň nám však nemohlo uniknout, že zatím co u dorostenek se projevil nesporný výkonnostní růst u řady závodnic, u kluků tomu tak nebylo. Skutečně nahoru šlo jen několik dorostenců, zatímco většina stagnovala nebo se dokonce zhoršila. Mezi příčiny patří jistě i přechod většiny dorostenců na střední školy, svoje jistě sehrálo i dlouhodobé onemocnění trenéra. Přesto se však nemohu ubránit dojmu, že hlavní příčina je někde jinde, totiž v pohodlnosti a snad i nechuti to někam ve sportu dotáhnout. Vždyť i Pavel Milán, Honzík Vřešťál, Peťa Strejček i třeba Ondra Ptáček mají stejné problémy jako ostatní, i míra talentu je u nich různá a přesto se dokázali zlepšovat. Je to tím, že v zimě závodně běhají na lyžích? Nemyslím, spíše je to tím, že to dělají poctivě. Což samozřejmě platí i v běhu na lyžích i orientáku a konec konců vlastně ve všem! Takže pánové! Vyhrájeme letos opět ligu? Postavíme alespoň dvě silné štafety? Budeme mít opět dorost jako před léty? Mám pocit, že je vás na to dost, co na to máte.

TAK NA CO JEŠTĚ ČEKÁTE?

Lojza

Jak si zvyšovali formu

Na Bílou sobotu jsem dal do tašky věci na běhání, kompas, dvoje špuntovky s podkůvkou, které dělají prima stopu, křivák na pruty a mašle na kocar (kocar = mrskačka). Takto vyzbrojen vyrazil jsem na Zvonařku. Zde jsem potkal Šebu, který se skelným zrakem pravil: „Jsem nebocej, tady báš beníze a bapy. Busíte to vydržet sabí“. V tu chvíli dorostenci i dorostenky nedokážou skrýt radostné vzrušení: zůstane-li kocour v Brně, budou mítna soustředění v Roštíně pré? Tito naivkové zatím netuší, že čtveřice nastupující do autobusu v pořadí: Pavel M. st., Pavel S., Jan G. a Radek M. je alespoň jeden kocour se čtyřmi hlavami, když už ne čtyři kocouři celí.

Za autobusem zůstávají ujeté kilometry. Vystupujeme v centru obce Roštín (přímo mezi kostelem a hospodou). Neomylně míříme k Sokolovně, která se stane našim přechodným bydlíštěm. Vítá nás pan Bábík, bytem v č.p. 305 – správce, vedoucí, předseda a vůbec motor TJ Sokol Roštín.

Ihned po slavnostním uvítání vyrážíme natočit první kilometry. Je to COB. Asi kilometr běžíme mezi poli na mapu Vlčák. Na této straně převládá barva hnědá – jistě jste všichni byli v Buchlovských kopcích. Z cíle COBu opět přespolák domů.

Teplý čaj po doběhu má na svědomí paní Bábíková, bytem v č.p. 305 – kuchařka, hospodyně, uklízečka a vůbec hybná páka TJ Sokol Roštín.

Po výborném obědě všichni energicky vyráží do lesa, aby zde pečlivě kopírovali červenou čáru na mapě a v paměti uchovali tajná umístění kontrolních fáborků.

Večer probíhá dle obvyklého scénáře: kulinářská specialita pí Bábíkové, studium, psaní několikacíferných výsledků dnešního dne různých kolonek různých deníků, četba, karty, relaxace, spánek.

Nechci se opakovat, ale snídaně převýšila nasazenou laťku o dalších nejméně 10 cm. Před odchodem na okruhy jsme provedli bleskovou kontrolu pořádku. Nejlépe si vedli R. + P. Milánovi (otec + syn), kteří obdrželi 8 bodů z 10 možných. Nejhůře si vedli Petr D. a Honza V., kteří mohli být rádi, že se neudělovali záporné body. Jistým zklamáním pro mne byl i tříbodový pořádek v kajutě dorostenek (zbytek potravy, nevynesené popelníky, zátky pod postelí). Okruhy však daly všem milosrdně zapomenout na starosti nedělního dne – on už i ten výstup přes 56 vrstevnic na start k Vlčákovi stál za to. A zatímco se naše naděje proháněly po lese a Hejkalovi přimrzly stopky na ruce, klopýtali jsme se Zinem bažinami a připravovali závěrečné štafety. Před štafetkami nás však čekali ještě tandemy. Tento druh tréninku drží v oblíbě zejména naše dorostenky. Oficiálně se zde mohou shlukovat do dvojic, neoficiálně do skupin o sudém počtu účastnic. Dále si mohou zpestřit pobyt v lese sem-tam prohozeným slůvkem (styl TALKING). Nechám pomluvy, přiznám, že jsem se sám shluknul do dvojice s Dvořím. Ten mě ale prohnal! Ačkoli jsem běžel rychle a ladně jako Mírek Dušín, stále jsem s hrůzou sledoval tu frekvenci, vír, kvapík, cirkulárku nohou v adidaskách s oranžovými pruhy.

Nakonec se i Peťovi cirkulárka zařizla do kamene, a tak jsme oba doklopýtali do cíle. Čekaly nás už jen samé příjemné věci: sprcha, postel, jídlo a Pohřbívání Kufru 1988.

Každý, kdo chtěl v olympijské sezóně na tratích OB něco dokázat, napsal svá tajná přání na list papíru. Např.: „Mocný lesů pane, dej, ať ode mne letos Mára okusí hořkost porážek“, nebo: „Přál bych si vyhrát Krajský žebříček“, atd. Papírky pak byly uloženy do kufru z krokodýlí kůže, který nám pro Pohřbívání speciálně vyrobila firma LACOSTE. A mohli jsme vyrazit. V čele Pavka mladší jako křížové návěstí, za ním Dvoří s Kufrem, pak hrobařiči s lopatou a krumpáčem, za nimi ostatní truchlíci. Pavel starší dirigoval zpěv smutečních žalů. Na pokraji lesa byl vyhlouben hrob, ceremoniář pronesl několik vět na rozloučenou a Kufř byl zasypán hrstmi půdy. Byli jsme si jistí, že letos nebudeme kulhat po lese s objemným kufrem v jedné ruce.

Po cestě do ubytovny jsme nezapomněli na pružné vrbové proutí, ano zítra je Velikonoční pondělí.

Mezitím přijeli z Brna Mára s Alešem v novém voze BMW M3 žluté safari barvy. Tento vůz, jak známo, připravili mechanici firmy BMW výhradně pro soutěže na okruzích.

Na kamarády jsme však neměli čas. Jako babičky z přidružené výroby jsme se vrhli na pletení kocarů. Při pletení jsme mysleli na zítřejší „žatvu“ a čekali na Paula z Čermákova, který se měl údajně dostavit ze svých rodných Bohuslavic s koštěřem na rameni a tatarem v ruce. Náhle jsme uslyšeli známé tóny z 6 – 3. Aha, řekli jsme si, to si muzikanti ladí zestě před Pomlázkovou zábavou. Celé vedení bylo pevně rozhodnuto zábavu nenavštívit. Když nás však přišel pozvat na veselici pan Bábík – č.p. 305 , který byl motorem celé akce, neodolali jsme ani moc nelitovali, když jsme ve 22:00 sál Sokolovny opouštěli. Měli jsme totiž plné hlavy následujícího dne.

Toužebně očekávaný den na sebe nenechal dlouho čekat. Zvolili jsme motto „Řezat, řezat tu havěť, žádnou nešetřit!“ a s touto větou na rtech jsme vtrhli do ubykací dívek. Nezklamaly nás. Pištěly, ječely, lámaly nám mrškačky a ty mladé se dokonce z nerozváženosti zamkly! Víme, že už to nikdy neudělají, neboť samy musely uznat nesmyslnost a marnost vlastního počínání. Jejich jedovaté kletby zanikly v bublinách, vycházejících z něžných úst pod hladinou bazénku v sauně.

Na startu štafetek už bylo vše zapomenuto. Autorem tratí je tandem Ing.Smejkal – Jan Gryc, odted' tedy název štafetového systému INSMEJ. „Principem systému je nerovnocennost tratí, která je kompenzována nevyrovnaností závodníků totožných úseků“, píše P.G. Redaktorsson ze SKOGS – SPORTU. Všichni běžci to ví, a proto v klidu sbírají terčíky a ukrajují jeden úsek za druhým. Pouze předávka je vždy zpestřena poháněním dobíhajících děvčat pomlázkami, tzv. „ulička odvahy“.

Všechno pěkně však jednou končí. Štafetky jsou doběhnuty, poslední oběd dojezen, zavazadla sbalena. (Pozor na křehká pomlázková vajíčka!).

Ramach

Seriózní kvíz pro všechny

Omlouváme se, že tento kvíz nemůže mít hned na začátku název, protože byste k němu možná přistupovali příliš obezřetně a neodpovídali byste po pravdě – a to by ovlivnilo výsledek.

O co jde? Vaším úkolem je z otázek a výroků poznat kdo, kdy nebo za jakých okolností byly vyřčeny či jsou obvykle pronášeny. Ale pozor! Jejich správnost je velice relativní – v tom tkví podstata kvízu. Takže vezměte do ruky tužku a jenom sčítejte body! Teprve potom se podívejte na vyhodnocení a konci kvízu, ať zjistíte, co ve vás vězí.

1) DOBRÉ RÁNO, CO TAM DÁVÁŠ?

- | | |
|--|------|
| a) otázka na recept při vaření | 0 b. |
| b) ráno v lyžárně na lyžařském soustředění | 3 b. |
| c) písnička na gramodesce po vydařeném večírku | 1 b. |

- 2) KDY JDEŠ?
- a) z domu na vlak 1 b.
 - b) student ke zkoušce 0 b.
 - c) cestou na start 3 b.
- 3) TAK CO, KOLIK ´S DOSTAL?
- a) závodníci u výsledků 3 b.
 - b) v zaměstnání po výplatě 0 b.
 - c) trestanci ve vězení 2 b.
 - c) startovné jako odměna od pořadatelů za účast na dobře obsazeném závodě (jako např. CŽ) 1 b.
- 4) NA KOLIKÁTKU JDEŠ?
- a) když se tvoří autobus cestou ke kontrole 3 b.
 - b) při odchodu na šalinu 0 b.
 - c) když jdou orientáři po tréninku na pivo – na desítku nebo na dvanáctku? 3 b.
- 5) PROSÍM TĚ PŮJČ MI NŮŽKY!
- a) žáci při hodině výtvarné výchovy 0 b.
 - b) při balení kartičky před závodem 2 b.
 - c) když si chcete ostříhat dlouhé nehty na nohou, aby se vám vešly do orientek 3 b.
- 6) CO CHODÍŠ?
- a) dálkové pochody 1 b.
 - b) kterou kategorií 3 .
 - c) jaké intervaly při tréninku 2 b.
- 7) BYL NÁS TAM CELÝ AUTOBUS
- a) na hradě při vlastivědném zájezdu 0 b.
 - b) ve frontě u lyžařského vleku 1 b.
 - c) v kufru 3 b.
 - d) v jednom obchodním době ve Stockholmu (bylo tam napsáno ALE REA!) 3 b.
- 8) . . . A POTOM ŠEL FO KUFRU
- a) zabloudil (s malým „z“) v lese 3 b.
 - b) – protože si ho předtím spletl s motorem 0 b.
 - c) když ty ponožky nebyly ve skříni, našel je v dlouho nevybaleném kufru 2 b.
- 9) KEĎ BOH DÁ – NÁJDEŠ, KEĎ NIE – POHLADÁŠ!
- a) slovenští stavitelé tratí 3 b.
 - b) z kázání rožňavského duchovního na počátku srpna 1988 2 b.
 - c) babička Boženy Němcové 0 b.

- 10) JDU NA SEVER, JDU NA SEVER, . . . JDU NA JIH!
- | | |
|--|------|
| a) Jára (da) Cimman při přechodu přes severní pól | 2 b. |
| b) můj běh „tvrdým“ azimutem na kontrolu (a ejhle – jsem v kufru) | 3 b. |
| c) dálkový turistický pochod TJTL „Z Brna do Brna“ | 1 b. |
- 11) DĚDO, MAKEJ!
- | | |
|---|------|
| a) výrok ze slavné hry věhlasného severského autora Paula Galikssona | 3 b. |
| b) povzbuzování pana Fruhbauera na cílovém doběhu MS veteránů | 2 b. |
| c) volání na vašeho dědečka honičiho po dvorku čunika před zabíjačkou | 1 b. |
| d) povzbuzování jednoho předního závodníka Tesly Brno na startu závodu OB | 3 b. |

PODTRHNOUT A SEČÍST !

VYHODNOCENÍ:

0 až 2 body:

Umíte počítat aspoň do tří? Tak to zkuste znovu!

3 až 10 bodů:

Jak jste se k téhle Ročence vůbec dostal? To ji někdo z orientáků musel ztratit a vy najít. Vždyť vy o OB nemáte ani páru!

11 až 23 body:

Říká se – zlatá střední cesta – a v tomto případě jste buď orientácký začátečník nebo jste omylem zhlédli v televizi film „5 dnů OB v Jičíně“.

24 až 33 body:

Gratulujeme! V hlavě máte samý orienták. (Ale možná taky něco jiného!) Jste prostě orientácký fanatik jako my všichni.

(a + k)

P.S. Pokud se někdo v tomhle kvízu náhodou nepoznal, necht' se nečítí, nýbrž cítí potěšen.

Ročenka 1989

Trénink

Hudba: Michal Kocáb

Text: Ramach, Onptáček, Pamilán, Pestrejček

text písní J. Korna pro BREAKDANCE taneční skupiny

ZOBÁCI JOSEFA ŠULERA

ZOBÁCI:

Rvu to k cíli, diváci šílí, zas propotím si dres,
nejdřív je tu trénink, pak teprv ženy a jazz.
Z formy nevypadnu, brzy to zvládnou, tak jako Olivin Thon.
Nejdřív je tu trénink, pak teprv ženy a shon.

Řek' jsem si vydrž to, konzumuj jen ionťák,
máš-li mít výdrž, máš-li vyhrát sprinták.
Nejdřív je trénink, a to je orienták,
nejdřív je trénink, a to je orienták.

A když mi to nejde, když mapařsky chybuji,
chytну si dva tahouny a v cíli je přesportuji, dnes
už mapařských es je na světě pár.
Nejdřív je trénink, pak teprv ženy a žár.

FLOUTEK:

Co tedy děláte, zobáci hloupí, dejte si konečně klid,
nejdřív je tu mejdan, pak teprv pohyb a cvik.
V rámci odpočinku, vemte si špinku, nechodte běhat, stůj!
Nejdřív je tu mejdan, pak teprv mezičas tvůj.

Chcete-li žít, kluci, chlasejte a paře
a na ten trénink, na ten se vy.
Nejdřív je mejdan, mejdan a repete,
nejdřív je mejdan, mejdan a repete.

Na hrudi bradu v houfu startujících
budete vzadu funět do funících zad.
Jen kretén by snad je před sebou hnal stůj do stůj!
Nejdřív je mejdan, pak teprv běhej a pluj!

Ročenka 1990

Bicyklhorror '90

Červen. Je teplo. Mám nové kolo. Veliké a modré. Chci šlapat? Na něm? Na Grossglockner? Ano! Nejedu sám. Jan a Petr Strejčkovi. Jiří Urválek. Červenec. Startujeme. České Budějovice. Moje kole je závodní. Nyní vypadá hrozně. Vpředu spacák. Vzadu brašny. Navíc batoh. Zadní kolo přetížené. Pětinasobně. Možná osminásobně. Jedu. Pomalu. Kamarádi čekají. Jedeme. Slyším zvuk. DRUM! Jako praskající struna. Z mého kola. Nedbám. Jedu. Rakouské hranice. Slyším opět zvuk. BONG! Jedu. Nedbám. Prší. Nejedem. Neprší. Jedem. Dunaj pod koly. Nocleh. Není mi dobře. Je mi špatně. Strava z těla ven. Jsem malátný. Jsem slaboučký. Chci domů. Kluci nechtějí. Jedeme dál. Táhnou mě. Tlačí mě. Moje zadní kolo. Divně se točí. Trošku jako osmička. Trošku jako vajíčko. Dva dráty prasklé. Aha, ty zvuky. Brašny dolů. Obrátit kolo na lopatky. Zadní kolo ven. Plášt' dolů. Vypouštím duši. Zatím jen duši kola. Centruji. Piluji. Nasadit plášt'. Nafouknout. Kolo do vidlice. Připevnit brašny. Jedem. Ztráta? Hodinová. Jezero Attersee. Jsem mrtvý muž. Ležím na lavičce. Ve spacáku. Turisté chodí kolem. Zvědavě koukají. Chci domů. Kluci nechtějí. Jedeme dál. Nocleh. Prší. Blesky. Hromy. Ráno prší. Dnes nula km. Nocleh. Ráno jsem fit. Jedeme z kopce. Rychle. Rakouští dělníci pracují. Lepí asfalt. Asfalt se lepí. Na nás. Mám závodní kolo. Nemá blatníky. Kolo. Bunda. Batoh. Gatě. Asfalt všude. Potom zvuky. Dva. PIONK! TRSK! Moje zadní kolo. Divně se točí Ztráta? Hodinová. Kopec před námi. Zakusujeme sa doň. Hranice. Bavorský celkem. Nechte vyhlášky. Chce pasy. Chce víza. Nemáme. Celník vyšetřuje. Ptá se kolegů. Naštěstí si vzpomněli. Dienstbier. H.D. Genscher. Podepsali to. Jedeme do Německa. Kopec pokračuje. Kopec nemá konce. Strmost se zvyšuje. Slyším ten zvuk. Jedu výš. Dřu jak otrok. Další ten zvuk. PRÁSK! Kolem jednou mercedesy. Jedou na dvojku. Kolem jedou bavoráky. Kouří se jim z motorů. Kopec nekončí. Strmost se zvyšuje. Fordy jedou na jedničku. Kyslíková zadluženost. Moje zadní kolo. Divně se točí. Je 10-krát přetíženo. Asfaltová stěna před. Konečně vrchol. Radost. Nadšení. 1500 m n.m. Vidíme horu. Je pokryta sněhem. Je vysoká. Jedeme dolů. Spád stoupá. Kolem jedou mercedesy. Brzdí motorem. Jedou na dvojku. Bavorákům kouří motory. Nám hoří brzdy. Ráfky taky. Fordům to nebrzdí vůbec. Peťovi není dobře. Nalézám kola. Vyřazená kola. Znamenají náhradní díly. Montuji. Peťovi je špatně. Honza velí dál. Nechce se mi. Také díly! Pevné. Stříbrné. Nezlomitelné. Jedeme dál. Přichází tma. S ní dešť. Máme stříšku. Trochu moknem. Ne moc. Ráno moudřejší večera. Peťovi je dobře. Prší. Neprší. Jedem. Hodně prší. Nejedem. Salzburg. V dešti je nejlepší. Prý. Pevnost. Mozart. Jedem dál. Ty zvuky! Zase. STUN! BING! Další špajchny nevydržely. Celá procedura opravy. Ztráta? Hodinová. Kousek dál. Cvrček píchl. Lepíme. Půl hodiny pryč. Táhlé stoupání. Zadní kolo nic moc. Ale jede. Pravé šlapátko stávkuje. Netočí se. Točí se. LUP! Šlapátko na noze. Drží na noze. Odpadlo od kola. Zlomilo se? Ano! Co teď? Chci šlapátko. V lese šlapátka nerostou. V potoce neplují. Jedu na jednu nohu. Sedím pevně v sedle. Zadní kolo. 12-krát přetíženo. PIC! RYC! Další fraktury drátů. Zadní kolo se netočí. Jdu. Kolo je nesené. Na zádech. Na mých, samosebou. Kolo je těžké. Brašny též. Spacák 2 kg. Jdu z opce! Degradace cyklisty. Metrakového cyklisty. Smutná noc. Kluci vaří. Já – montér Tolja. Jako normálně. Zadní kolo ujde. Šlapátko není.

Ráno jedu. Jako Meresjev. S jednou nohou. Peťa tlačí. Mě. Honza tlačí. Mě. Cvrček tlačí. Kohopak asi? Malé město. Haben Sie Pedalen? Ja. Rechte. Nein. Tak dál. Perných 30 km. Velší město. Haben Sie Pedalen? Ja. Rechte? Nein. Tak dál. Perných 30 km. Velké město. Haben Sie Pedalen? Ja. Hurá! Chce marky. Máme šilinky. Chceme vyměnit. Veksláka nevidět. V bankách geschlossen. Dvakrát kol města. Nic. Kupujeme za šilinky. Mám šlapátka! Najíme se? Ano? Ne! Ne? Ano! Hádáme se. Ventilace ponorkových syndromů. Usmíření. Najezení. Se šlapátkem. Co víc si přát? Dynamický start. Přední kolo se zdvihá. Jede jen po zadním. Je 15krát přetížené. Auto přede mnou. Brzdí. Já taky. Mám brzdy Shimano. Ale pomalý reflex. Náráz. Přední kolo BUM! Do nárazníku. Zadní kolo HOP! 10 m do vzduchu. Řidič se směle směje. Někdo troubí. Jedeme neohroženě dál. VZUMP! BZIN! Další destrukce drátů. Hockův zákon překonán. V tahu. I v tlaku. Už neopravuji. Domov je blízko. Co jsem ještě nezlomil? Pravou kliku? Od teď to neplatí. Je vejpůl. To nic. Vybíháme na Trojmezí. Poslední noc. Ve dřevníku. Prší. Ráno také. Celníci. Nespěchají. Pracují od 9:00 hod. Jsme doma. Prší. Mé kolo-troska. Vše polámáno. Zohýbáno. Zničeno. Musím vlakem. Odmítají kolo naložit. Ujíždí mi rychlík. Kamarádi jsou doma. Já na železných drahách. Grossglockner nepadl. Podařil se výlet? Co myslíte?

XXX (Ramach)

Víno, pizza, makaróny

Ani nevím, co mě to popadlo. Snad už mě omrzela život, či prostory komínské loděnice nestačily k mé seberealizaci, zkrátka přihlásil jsem se na zájezd do vysokých hor, do Dolomit. Iniciátory zájezdu nebyl nikdo jiný než naši sportovní kolegové vodáci, sdílející s námi naši milou prohnílou boudičku u řeky. A právě skutečnost, že cesta byla připravena touto zběsilou hrstkou všehoschopných životních kaskadérů, měla mě závčas varovat. Měl jsem však zavřené oči. O pár dní později jsem je měl otevřené až příliš, dalo by se říci vytřeštěné. Důvodem byla malicherná obava o zachování mé tělesné schránky v původní, nepoškozené podobě.

Start naší expedice lezoucí výhradně za peníze, byl impozantní. Čtrnáct osob (z toho 3 ženského rodu) a 524 beden s jídlem, 412 spacáků a karimatek, 98 vaříčků, 42 165 metrů lan, 215 batohů, přesně 80 cepínů, 333 kusů pohorek a maček (pozn. aut.: mačka je slovensky kočka, v tomto případě však rozuměj špičatou soustavu plechů užívající se k metamorfóze pohorky v tretru), 1,47 tuny lesklých korálků a jiných cetek jako výplata pro Šerpy (pozn. aut.: šerpa je domorodý nosič nákladů využívající se pro odlehčení zad technických lezců – tito pak nemají pokřivené charaktery), nepřeborné množství fotomateriálu a dvě karty v kapse našeho velitele pana Zdeňka Matuly (debikano) se naskládalo do dvou expedičních vozů. Poznámka ke kartám: žlutou užíval velitel k výstraze a je možno říci, že ji užíval velmi často. Červená pak znamenala neoddiskovatelnou diskvalifikaci a ve vůdcově

kapse také mnoho času neodpočívala. Karty postihovaly kázeňské a morální přestupky; ke konci byl málokdo bezúhonný.

Nutno podotknout, že expediční vozy měly barvy totožné s kartami. Žlutý, tzv. výstražní vůz, byl zaplněn zdravým jádrem akce. Jedničkou ve voze byl již zmíněný velitel Matula, pod čísly 6 a 7 jsme se zde vezli i Cvrček a já. Červený, diskvalifikovaný vůz byl neustálým zdrojem potíží. Jeho osádka byla z poloviny ženská a navíc pořád vařili a pářili kávu.

V italských Dolomitech jsme si vytkli odvážné cíle. Proto jsme hned zostra zaútočili na vrchol Paternkoffel. Cestou naň bylo možno shlédnout známý skalní útvar Tre Cime Lavaredo a také několik nasušených obličejů, které dávaly tušit, že se s obdržením karty neztotožnili. Těsně pod vrcholem Paternkoffelu je ve skále vystřílený tunel několik set metrů dlouhý. Je to stejně jako mnoho dalších děr a zákopů a střílen a palpostů pozůstatek bojů Rakušanů proti Italům v 1. světové válce. Žádný druh válčení mi nepřipadá smysluplný, ale střílet po sobě z děr na tisícových vrcholech, jo to už ty důvody generálů opravdu musely mít nějaký vyšší smysl. Lapidárně to vystihl Mirda Xaver (kajak), známý svou rychlou klíčkou, který prohlásil, že se mu „rozum nad tím hrbí“. Na tunel pod Paternkoffelem mám ale jinak pěkné vzpomínky. Hodně jsem zde pomohl turistům, kteří půjdou po mně, protože kameny, které jsem ze stropu neurazil hlavou, jsem určitě strhl batohem. Pod Paternkoffelem jsme také okusili chuť tzv. železné cesty (via ferrata), kde je postup skalou jištěn ocelovým lanem. Charakteristický zvuk cvakání karabin o toto lano nás pak provázel po celou dobu pobytu v horách. Zdolali jsme několik exponovaných míst, odřajfkovali si Paternkoffel, pokochali se pohledem na Tre Cime a okolí. Po následném klopýtání po hřebenu P-fllu jsme si našli nocleh – a to doslova uvnitř dolomitského vápence; ve vytesané střílně, kam se nás uložilo 7. Byli jsme tak skryti přes slotou, která se zda ve 2000 m proháněla.

Ráno jsme si v naší útulné sloji 2+1 uvařili čaj a nezbytnou drogu – vložky a vyrazili dál. Lépe řečeno výš. Málem bych zapomněl na patnáctého člena výpravy, který nás sice nedoprovázel fyzicky, ale byl zastoupen výtvozem svého ducha – průvodcem po Dolomitech. Tento pán, jehož jméno zní Jirásko, dokázal dle svého skorojmenovce Aloise udělat i z horského průvodce dobrodružnou a napínavou četbu ve stylu díla Temno. Suchá faktografická brožurka byla prosáknuta větami jako: „Nádherná traverzová cesta vedoucí zářezem v mohutné skalní stěně vybízí po kráse lačnického turistu ke krystalicky průzračným pohledům na celé Sextenské Dolomity. Tento travers znamená prakticky vrchol ve vyžití náročného vysokohorského turistu“. Takže jsme traversovali, zažívali nesčetněkrát vrcholy vyžití, opájeli se výhledy, požívali duševní Manu, registrovali neopakovatelné absolutní krásno, my, hrstka lidí ve vybledlých větrovkách s děravými kletráky.

Podle zákona sinusovky netrvala euforie dlouho. Výstup na horu Groda Rocca di Sesto začal sice nenápadně – traverser bez „vyžití“, ale poté, co jsme z traversu zahнули o 90° doleva a o 84° vzhůru do nebe, hovořil málokdo. Já osobně jsem se věnoval výhradně stupům, chytal a jisticímu ocelovému lanu. Toto lano se kol mne nebezpečně ovíjelo, zato však bylo možno v nouzi stisknout jej zubama. Víím, že stomatoložka H.S. to neocení, ale kdo by se ve vypjaté chvíli zabýval detaily, že? Pamatuje rad zkušeného horala Toma Skříčky (kterému tímto dík za zapůjčení

veškeré výzbroje), nezajímá jsem se o vzduchoprázdno, které mne obklopovalo (hlavně zespodu), ale tupě jsem čuměl do vápence před sebou. Přineslo to kýžený výsledek a tak jsem stanul na 2900 m vysokém vrcholu. S radostnou nerozvážeností jsme ihned napsali do vrcholové knihy, že Schilacciho gól byl z ofsajdu (proti ČSFR na fotbalovém MS v Itálii 90) a to byla ta chyba. Italský bůh hor (nebo fotbalu?) na nás při sestupu seslal takovou bouři s krupobitím, že při slézání jednoho z kovových žebříků mi bylo spíše do bilancování svých životních aktiv a pasiv než do zpěvu.

Ale už večer v uzavřeném bezpečí péřového spacáku mi otrnulo. Proto jsem za dva dny stál mezi ostatními pod 3200 m vysokou Civettou, abych ji pokořil. Nikdo z nás nedbal Jiráskova varování: „Nástup na Civettu začíná kolmou hladkou stěnou. Velmi exponované, vhodné pouze pro zdatné turisty, později méně strmé“. Měl pravdu. Začátek výstupu lze připodobnit vnější stěně paneláku. Jako je na paneláku hromosvod, je na skále jistící lano. Navíc byly ve stěně vetknuty železné tyčky, sloužící co opora ruce i noze. Potvrdil jsem zde, že jsem hodiny strávené v učebnách 9. oddělení Vojenské katedry, kde jsem 2 roky soustředěně pozoroval mouchy lezoucí po tabuli skla, nepromarnil. Jako ta drobná muška jsem se ke stěně přitíul, tenoulinké končetiny ke skále přilepil a popoháněje se křídélky vzhůru směřoval. Jiráskovo „později méně strmé“ znamenalo v praxi menší převis. Převis se pozná podle toho, že batoh, který nás obvykle tlačí ke stěně, nyní se snaží odtrhnout svojí vahou horolezce od skály.

Když do našich hlav ještě sem – tam tůkl balvánek uvolněný skupinou italských šprýmařů nad námi, řekli jsme si, že aspoň bude při besedách na co vzpomínat. Pyšná Cevetta tedy taky padla. Aby zakryla svůj stud, že podlehla lezcům z ost-bloku, zahalila se do mlžného rubáše. Vrcholovou knihu jsme tentokrát nechali na pokoji, snad proto bylo počasí O.K. Takže aby nebyla nuda, jeden z hravých vodáků poslal nám, kamarádům stojícím pod ním, neúmyslně kamenný pozdrav o hmotnosti cca 6 kg z výšky cca 30 m. Mé sluchy identifikovaly letící kámen nad námi. Přehoupl se nade mnou a zdálo se, že za místo dopadu zvolil Cvrčkovu hlavu, avšak militantní předseda provedl v předepsané sekundě cvik „K zemi“ a byl z toho venku. Sicilští mafiáni, jdoucí kousek před vyskakují a utíkají a uskakují před desítkami kamenných zlomků vzniknuvších ze šrapnelu poté, co dopadl. Maje v sobě hbitost po předcích – gladiátorech a vozatajích, unikli, stejně jako my, pouze s úlekem. Dotyčný potápka, jež nepřijemnost zavinil, prohlásil: „Aspoň si budou pamatovat, že byli v horách, pitomci“.

Vedoucí Matula poté, co se zvedl ze země a setřepal ze sebe kamenné úlomky, beze slov ukázal provinilci červenou kartu.

V Dolomitech nás po Civettě čekal už jen vrchol nejvyšší – 3329 m vysoká Marmolada. Cestou na tuto Jamovou (čti džemovou) horu nutno překonat ledovec. A tak jsme nasadili mačky, vytáhli cepíny a brejle proti sněžné slepotě, navázali se na lano. Po těchto úpravách jsme měli stejnou vizáž, jako bori na fotkách knih Everest – tvrdá cesta nebo Na střeše světa. Z ledovce (též mačkodromu) mám pár vzpomínek:

- 1) Od vedoucího jsem dostal žlutou kartu a známku tři minus za nedostatečně zvládnuté nasazování maček (a přitom neviděl, jak máme na předsíní rozpíchaný koberec).

- 2) Některé trhliny na ledovci, které jsme překračovali, vypadají jako modrá díra do Pekla.

Marmoladou naše putování po italských horách končí. Přes Cortinu D'Ampezzo jsme se přesunuli pod 3798 m vysoký vrch Grossglockner, nejvyšší to horu Rakouska. Na G-glockneru jsme měli ukázat, co všechno jsme se dosud naučili. Při nástupu z Kalsu jsme poprvé a zároveň naposled spatřili jižní stěnu s vrcholem. Pak se zatáhlo (ačkoli jsme odsoudili naše vítězství nad Rakouskem na fotbalovém MS 90) a už na chatě Studlhutte jsme viděli maximálně 200 m kolem sebe. Když jsme se chtěli dozvědět něco o počasí, zatáhli jsme za špagátek u dřevěné meteorologické budky a očekávali, že spatříme barometr. V budce byla však pouze plechovka s vodou, která svůj obsah vychrstla zvědavému zájemci o počasí přímo do obličeje. (Budku otvíral p. Matula).

Stoupali jsme výš, lezli po skále, chodilo po „mačkodromu“, všechno v mlze. V podvečer jsme dobyli chatu Erherzog Johans Hutte ve výšce 3454 m. Zde jsme chtěli přenocovat a ráno dokončit výstup na vrchol. Počasí se však přes noc neuklidnilo, spíš naopak. Celou noc bušil víchr do stěn chaty, ráno byl všude sníh, mlha a vítr neustával. Počasí sice dostalo „červenou“, ale vrchol jsme museli vzdát. Sestupovali jsme po ledovci na Franz Josefs Hohe, kde nás čekala auta. A zde, na ledovci, se Cvrček vyznamenal. Šel jako předposlední v pětičlenné skupině, navázané na jedno lano. Sklon ledovce aspoň 40°, tvrdý, kompaktní led. Jeden nezodpovědný potápník, jdoucí jako druhý, trestuhodně málo zasekl mačku do ledu. Následovala ztráta rovnováhy, mávání rukama – holubička, pád a jízda směrem dolů. Po půl metru jízdy se mačky padajícího zaklesly do maček muže stojícího vpředu a zároveň se napjalo lano mezi padajícím a mužem za ním. Pád byl zastaven. V této chvíli zahájil Cvrček záchrannou akci. S rychlostní nadopovaného Johnsona zasekl cepín do stěny, lehl na něj, otočil kolem něj smyčku lana a čekal mocné šklubnutí. Asi za 120 sekund byl kamarády upozorněn, že trhnutí už bylo. Předseda byl spokojen, že projevil postřeh, jeho druhové na laně byli rádi, že neodjeli do údolí a la horská dráha a my, kteří vše z povzdálí sledovali, my byli zásobeni náměty k pomlouvání na celou zpáteční cestu.

Dole na parkovišti
nás zaujali vypasení svišti
a taky turisté v limuzínách;
páni ve fracích, dámy v krinoínách.

Ocitli jsme se tedy v normálním, nížinatém světě a velmi rychle jsme zapadli do stereotypu dnů a týdnů. A v tomto stereotypu se motáme jako prádlo v bubnu automatické pračky. Až toho budu mít dost, vyrazím rád znovu do hor. Možná i s vodáky.

Rad

Ročenka 1991

Můj první maratón

V jednom časopise jsem četl, že se koncem října běží maratón ve Stromovce. Protože jsem myslel, že je tam rovina, přihlásil jsem se. Po čtrnácti dnech mně přišly propozice: Pořadatel RH Praha se už jmenuje PSK Union Praha a závod se běží na Strahově. Začal jsem zvyšovat počet intervalů inspirován knihou o Emilu Zátopkovi. Jeho systém stlačování organismu jako pružiny (čím víc se pružina stlačí, tím výš vyskočí) se plně osvědčil. Tři týdny před závodem jsem začal ladit formu dle F.Vrábela. Přiblížil se den závodu, odjel jsem tedy do Prahy, abych se aklimatizoval. Po shlednutí plánu trati závodu jsem zjistil, že to nebude zase taková rovina, jak jsem si představoval.

Při převlékání jsem přišel na to, že nemám tepláky. Naštěstí bylo tak pět stupňů nad nulou, tak jsem se rozcvičil bez nich. Před startem jsem se schoval doprostřed startovního pole. Hned po výstřelu utekli tři závodníci o dvacet metrů. V prvním kole na dráze jsem se cítil dobře a tak jsem zrychlil. Při výběhu ze stadionu jsem byl na čele druhé skupiny. Dva draci z první skupiny se nám začali vzdalovat. Zrychlil jsem, skupina také a asi na třetím kilometru jsme je měli. Ještě na pátém kilometru jsem se cítil velmi dobře. Potom jsem se podíval na hodinky a zjistil jsem, že jsme šli pětku za 17:30, o 50 sekund rychleji než jsem měl v plánu. Zvolnil jsem a zařadil se doprostřed skupiny. Na desátém kilometru jsem toho měl plně zuby. Byl jsem o 1:30 rychlejší než bylo v plánu. Opustil jsem skupinu. Kolem jedenáctého kilometru mě dohnal nějaký dědula. Zeptal jsem se ho za kolik to chce jít a když říkal, že za 2:35, tak jsem se připojil. Až na občerstvovačku to šlo. Tam mu však někdo podal malou lahvičku s nějakým budičem. Po vypití okamžitě zrychlil a začal dotahovat skupinu před námi. Já jsem se tak tak zachytil. Ale na 15. kilometru jsem to už nevydržel a řekl mu sbohem. Běželo se mi čím dál tím hůř. Na 30. kilometru jsem už ztrácel skoro tři minuty. Po dalším kilometru jsem pocítil příliv nové energie a zrychlil jsem. Bohužel, po třech km jsem už sotva pletl nohama. Na 35. kilometru jsem ztrácel 5 minut proti svému rozpisu. Pak přišla velká krize. Po dalších dvou kilometrech se už zdálo, že jsem se z toho dostal. Ovšem při probíhání kolem stadionu jsem to psychicky nevydržel a vzdal jsem. Při scházení ze Strahova jsem se cítil jak po operaci obou noh.

Doma jsem se rozhodl, že zrychlím trénink a příští rok poběžím maratóny dva.

Badec

Několik slov k dorostenkám a juniorkám

Vzhledem k tomu, že se přes varování stále znova a znova opakují projevy nedisciplinovanosti v přístupu k tréninku, které je nutno vymýtit, volím tuto oblíbenou formu otevřeného dopisu.

Milé dorostenky a juniorky,

za nejdůležitější během přípravy na novou sezónu považují trénink nepřehánět. Kvantita a intenzita nejsou všechno, je nutno umět trénovat s mírou, v žádném případě se nepřetrénovat. Zde je několik zásad, na kterých trvám a jejichž nedodržování musím (ač nerada) potrestat vyloučením z tréninkového procesu v družstvu.

Zásada první

Počet dvoufázových tréninků ihned omezit na maximálně tři týdně, a to výhradně v kat. D 19. (Ne, dorostenky, v tom jsem neoblomná).

Zásada druhá

Maximální počet tréninkových jednotek jest 10 týdně. Neběhat od prosince víc než 200 km týdně, a to ani v případě chuti. Je nutné si umět taky něco odřít.

Zásada třetí

Běhy delší 20 km nezařazujte víc než 3x týdně. Po nich už nevyklusávejte.

Zásada čtvrtá

Na vzdálenější mapové tréninky (Vlčí kopec, Proklest) neběhejte z domu.

Zásada pátá

Zatím se brzdít a nepředbíhat Rowdies v kopcích.

5 000 km za rok letos úplně stačí.

Vaše Vanna

Používejte ochranu

Zdar orientáku, zdar orientačko! V tomto zamyšlení bych chtěl sáhnout do svědomí každého z vás. Je pravda, že orientační běh je poměrně bezpečný sport a až na nějaké ty vyvrknuté kotníky, vypichnuté oči, operace křečových žil a několik uzavřených sňatků, je zcela bez úrazu. Ovšem, jak se říká, neštěstí nechodí po horách, ale po lidech a číhá všude. V posledních dvou letech se hroší veškerá tabu let minulých, a proto bych rád přispěl i já se svou troškou do mlýna.

Už i Československá televize propaguje ochranu. Viděl jsem zatím pouze dvě reklamy, ale i to je dost. Základem té první je slogan STOP AIDS. Druhá tvrdí, že správný muž nikdy nevyjíždí z domova bez ochrany. Já si ovšem myslím, že i ženská část by měla nějakou v zásobě míst. Nemůže však nikoho nutit do něčeho, co je mu proti srsti. Když ne, tak ne. Osobně bych se ani nepokoušel vyjádřit poměr „používačů“ k „nepoužívačům“, protože je to asi nemožné, ale rozdělil bych členstvo našeho oddílu do čtyř skupin. A to podle jejich přístupu k této ošemetné věci.

V první řadě by to byla skupina (nazval bych ji jednočlennou, to bych ale moc napověděl), která používá ochranu vždy a všude, a hrozně se rozšlujne nad lehkomyšlností ostatních. Místy bývají její člen(ové) k „nepoužívačům“ až agresivní.

Druhá skupina používá ochranu stále. Pouze občas si dovolí vynechat, ale v důležitých okamžicích zásadně „s“. Svůj názor ostatním nevnucuje. Přiznám se, že do této skupiny patřím i já.

Do třetí skupiny patří většina našeho oddílu. Jsou to tzv. „občasníci“, kteří jsou sice lehkomyšlní, ale když jde do tuhého, dokáží si ještě uchovat věci jim nejdražší. Většinou se prvním dvěma skupinám diví a klepou si na čelo. Zatím nejsou nebezpeční.

Poslední skupina – právě nacházím příhodný název „skupina mladické nerozvážnosti“. Jo, a sem patří naši Rowdies a Andílci.

Ze skupiny Rowdies jsem jednou zaslechl, že ochranu používají opravdu jen velice zřídka. Co mne však nejvíce mrzí je to že se všem ostatním skupinám smějí. Ale smát bychom se měli spíš my, když je vidíme ochotny použít jako ochranu i mastnej pytlík od svačiny. A jsou i tací, co si mezi sebou ochranu navzájem půjčují. Vážení, tak to ne! Nenechme to dojít tak daleko, aby se mezi námi pohybovali tak nezodpovědní jedinci.

Z tábora Andílků jsem zaznamenal hlasy, že sice ochranu nosí při sobě, ale většinou ji ponechávají bez povšimnutí v kapse. A zde bych apeloval na rodiče této nejmladší generace, kdy je třeba podchytit návyky a zájem o věc samu. Sám jsem byl svědkem několika případů, kdy rodiče přistihli své děti oddávající se radosti pohybu bez ochrany.

Dvě poslední skupiny většinou argumentují zbytečně ztraceným časem, dále různou kvalitou a velikostí ochrany. Tyto argumenty lehce vyvrátím. Dnes, kdy jsme se otevřeli světu a zboží se k nám hrne ze všech stran, lze lehce zakoupit mnoho druhů ochrany. Od různých pastelových barev až poklasické bílé, které jsou doposud

nejoblíbenější. A co se týče síly a velikosti, i zde si nemůžeme naříkat. Od tenké na jedno použití, až po super silné, tzv. celosezónní. Existují i tací „kanci“, kteří se se svou nejmilejší ochranou nemohou rozloučit i několik let.

Zde ovšem pozor! Používáte-li celosezónní ochranu, musíte se o ni patřičně starat. Důležité je ji vždy „po“ důkladně vymýt a vyčistit, pečlivě vytřít flanelovým hadříkem do sucha. Avšak vůbec nejlepší (z mé vlastní zkušenosti) je po umytí ji vyvěsit ven na vzduch, např. na balkon. Je také důležité zkontrolovat, nezeje-li vám z ní díra. V tom případě je ochrana na nic. A měli byste zakoupit novou.

Vraťme se však ke „skupině mladické nerozváženosti“. Možná jednou zmodří a zjistí, že těch pár sekund je nezabije a posléze budou o to rychlejší. Zvláště ke konci, kdy sil ubývá.

Nakonec nabízím zamyšlení, co vám může ochrana přinést. V prvé řadě je to jistota. Jistota a klid. Nic se nemůže stát. Ani za mokra, ani v křoví, ani když vám uklouzne noha. Na všechny problémy můžete zapomenout a v pohodě zrychlit. Posléze je to vidět i na výsledcích.

A to je asi tak vše, doufám, že příští rok bude podíl „používačů“ k „nepoužívačům“ neřešitelný, neboť ve jmenovateli bude nula a jak známo, nulou krátit nelze. A proto vy „používači“ používejte dále a vy „nepoužívači“ používejte taky, vždyť ta pěkná a zachovalá mapa po závodech za to stojí.

Pavel Milán ml.

Zmiz, miss!

Jednoho nedělního odpoledne jsme v naší hale našli místo košů rozlehlé pódium. Z pódia čnělo úzké molo pokryté kobercem. Bylo nám jasné, že po molu nebudou chodit rybáři, protože na konci nebyla uvázaná loďka, ale stál tam stůl pro porotce. Tito pánové měli za úkol rozhodovat v otázkách ženské krásy. Okres Chomutov si totiž právě zde a právě teď volil svou Miss.

Já takové akce znám, neboť jsem se zúčastnil plesu Tesly 1990 a navíc jsem viděl film „Hoří, má panenko!“. S gusem jsem tedy zasedl do přeplněného hlediště a sledoval startující show.

Nejprve o moderátorech: pán, jehož obličej je znám z TV, byl dle mého soudu muž na svém místě. Jeho partnerka však jeho kvalit nedosáhla, ačkoliv i její příjemný obličejík možno občas spatřit na kanále F1. Její situační „vtipy“ se líbily jenom jí; nebylo by však tak že, kdyby svůj ultravysoký ječivý smích neposílala přes mikrofon a zesilovač do reproduktorů 2 x1000 Wattů.

Za moderátorským párem přicupitala na jeviště soutěžící děvčata. Jejich úkolem bylo krátce se představit a poté se projít po molovišti mezi diváky. Tam a zpět. Bylo pro mne překvapením, že před soutěží obhroublá, kouřící a plivající

individua představovala se výhradně jako éterické bytosti, živící se výhradně vůní, popř. nektarem z květů. Každá z dívek se zajímala o děti, hudbu, poezii, zvířátka, cizí jazyky a cestování. K alkoholu nebo k chuti na buřty s cibulí se nepřihlásila žádná, no dovolte!

Soutěžící s číslem 1 přesvědčivě tvrdila, že: „Začínat první je těžké, ale udržet 1. místo bude ještě těžší“. Její tatínek, zřejmý autor tohoto bojového sloganu, se před soutěží posilnil několika alkoholovými panáky a tak teď vyskakoval ze židle na molo a sám přetleskal celou halu.

Soutěžící s číslem 4 mluvila tak plynule, že by to zaujalo i logopeda.

Soutěžící s číslem 8 měla sice jen jednu nohu, ale nádhernou.

Soutěžící s číslem 9 řekla v pětivětovém rozhovoru šestkrát: „Když já nevím“.

Soutěžící s číslem 12 vyprovokovala opravdový rozruch. Její pleť byla snědá, jméno Rafi Belghali a domovinou Tunis. K promenádě přidala arabský tanec. Ale to byl tanec! Doprovázena nám, Slovanům, nemelodickou hudbou, natrásala se tato osoba ve světle dvou bodových reflektorů tak mocně, že špatně upevněná reklama hlavního sponzora nad pódiem atakovala svou hmotností načesané hlavy soutěžících s čísly 14, 15, 16.

Celou tuto Sodomu porotci shlédli, pokývali hlavami, do papírů zanesli poznámky. Aby se vyplnila soutěžní přestávka, každý posuzovač krásy pronesl svou řeč. My, snobské publikum, jsme však zatleskali jen těm, o nichž se dozvídáme v masmédiích. Ale to už jeviště obsadil jednotlivec Kotvald z dvojice Hložek – Kotvald. Řadového diváka však více zaujala nezpívající doprovodná tanečnice, jejíž vlasy připomínaly požár Národního divadla v roce 1881.

Nebyl čas vychutnat písně, ani plameny. Na smysly a city přihlížejících zaútočila podruhé děvčata ucházející se o vítězství. Zbrání jim byl valčík.

Soutěžící s číslem 1 otáčela a cloumala s přiděleným partnerem velice zdatně a energicky. Její tatík totéž prováděl s kyticí nad hlavou, až rostlinám kromě stonků zbyly jen pestíky a blizny.

Soutěžící s číslem 3 měla smůlu. Její partner se zapletl do koberce a díky jejich veliké dopředné i otáčivé rychlosti nešlo už katastrofě zabránit. Zato porotcům se krása této blondýnky posuzovala velice pohodlně. Aby ne, když po dopadu leželi oba na stole mezi zápisky pana předsedy.

Soutěžící s číslem 5 měla štěstí. To když disharmonie nohou obou tančících došla tak daleko, že donutila tanečníky k úplnému zastavení, zčistajasna se pánovi za mixážním pultem vzpříčilo v aparatuře několik Ohmů či Voltů, ucply se dráty a hudba zmlkla. V nastalém tichu jsme slyšeli jen polohlasité počítání: „Rad-dva-tři, raz-dva-tři“. Skloněné hlavy na molu si dvojhlasně určovaly rytmus. Porucha se odstranila a dvojice číslo 5 zmizela tak rychle, že jízlivý potlesk 126-ti škodolibých diváků zcela zanikl mezi potleskem ostatních.

Soutěžící s číslem 12 to je Rafi, tu už známe, reklama dalšího sponzora byla menší a nikoho nezranila.

Celou tuhu Gomoru porotci shlédli, pokývali hlavami, do papírů zanesli poznámky. Dívky lačníci po titulu Miss však volno neměly. S pytlíčkem vydaly se do řad publika sbírat peníze za konto Miša. Po třech minutách měly dohromady neuvěřitelných 13 500,- Kč. Nejvíce vydyndala šestka, asi 2 500,- Kč, nejmenší dvanáctka – Rafi, protože do jejího sáčku žádný skinhead minci necinkl a bankovkou nezašustil.

Dívky odběhly a vystřídal je místní přeborník ve stepu. Všem se nám po jeho poskakování moc líbilo, bohužel však rozšlápl mikrofon, jenž ho snímal, a tak si až do konce vystoupení ani necvakl. Možná si cvakl potom v šatně, ale to je jen má myšlenka a konstrukce.

Konfrontace slečen vrcholila promenádou v plavkách.

Soutěžící s číslem 1 převzala od otce květiny bez květů s oškubaným asparágem, navíc byla ještě „otcovsky“ popleskána po místech, kde končívají dámské plavky a záda ztrácejí své slušné jméno.

Soutěžící s číslem 2 přivodila potíže fotografovi. Tento pán se s očima hledáčku přístroje přiblížil tak blízko hrudi dívky, že mu z toho praskla čočka objektivu. Za nedodržení bezpečné vzdálenosti pakl tedy ztrátou objektivu, licence i peněz.

Soutěžící s číslem 6 nastoupila na molo v plavkách s třpytivým nápisem: „Where is the beach?“. Takto na plavkách vyšitá otázka ovšem značně kontrastovala se zimou v sále i s husí kůží, jež šestku pokrývala po celém těle.

Soutěžící s číslem 16 se při otočce pro publikum nechtěně změnila v pohádkové zvíře – osla. Aniž by byla vyzvána větou: „Oslíčku, otřes se!“, vypadlo jí ze záňadří větší množství bankovek. Ať už byla důvodem této tragédie snaha zkrátit konto Miša, podplatit porotu nebo si tuhou a tvrdou německou měnou vylepšit svou figuru, rozhodčí byli nekompromisní a číslo 16 si všichni ve svých poznámkách dvakrát přeškrtnli. Výjimkou byl jeden porotce úplně vlevo, před kterého se dvě padesátimarkovky snesly na zem jako holubí pírká, a který na ně rychle a nenápadně šlápl. Potom nohu způsobně a pomalu zase stáhl pod stůl.

A tak bylo po všem. Výsledky byly vyhlášeny a ceny předány. Fandící i nefandící diváci odcházeli domů k televizorům, úspěšně i neúspěšné slečny obtížené i neobtížené cenami a dary směřovaly do luxusních restaurantů, kam byly pozvány a my šli zbořit molo a uklidit židle.

Rade

Ročenka 1992

Koho chleba jíš

Povídal mi kamarád bydlící v bohunickém betonu, jak jel stopem z Prahy do Brna a vykládal si s řidičem – cizincem o špatných podmínkách bydlení v Československu a řidiči – cizinec, když uviděl středověké Brno opevněné hradbami Kamenného vrchu a Bohunic řekl, že je to „dredfl“ nebo „zér šreklich“ a kamarád mu přisvědčil, že „jés“ nebo „ja“, ačkoliv bydlí v 8. patře a pak se už styděl vystoupit a říct, podívej, tady já bydlím, když už řekl, že je to hrůza, a tak se nechal odvézt až k Rohlence a tam řekl, že bydlí pod tou vrtulí a vystoupil.

S chutí jsem se mu vysmál.

O pár dní později jsem stál se vztyčeným palcem u modřické benzinky. Po dvou hodinách byl palec notně unaven a mysl se zaobírala myšlenkou zaměnit směr Dover za směr Královo Pole – Střelnice a driftovat domů. Snad proto jsem byl tak vděčný mladému trabantistovi, jež mi zastavil, že jsem chválou na jeho vůz a prostor pro má kolena přehnaně plytval. Vystoupil jsem ve Znojmě, ale jako by to bylo u Rohlenky. Necítil jsem se však přitom nikterak špatně. Pochopil jsem, že servilnost je daň, kterou slušný stopař zaplatí za svezení. Vyzbrojen touto ideologií přistoupil jsem s umělým a nacvičeným úsměvem opět k silnici. Navíc jsem si mírně přidřep, aby si mě projíždějící řidiči (tzv. potencionální rita) nepletli s populární postavou z filmu o Adamsovic rodině, takže dostat se do kokpitu libovolného vozu nebylo pro mne problémem. Otázku, čím pochlebovat vevnitř, když v zemích ES Trabanty nejezdí, jsem také vyřešil rychle: s pomocí 12-ti perfektně zvládnutých německých slov (ja, nein, gut, schlecht, Leute, Student, Ferien, super, wirklich, unmöglich a již zmíněných sehr a schrecklich), o něco většího počtu slov anglických, rukou a mimiky lichočil jsem řidičům v těchto následujících okruzích:

- 1) Rychlost jízdy: jestliže jsme jeli neustále v levém dálničním pruhu (v Anglii v pravém) a ručička tachálu nepadla pod 160 km/hod. (100 mil/hod.), zkusal jsem si Fittipaldiho – do zatáček jsem se nakláněl a předjetí každého auta doprovázel radostným hýkáním. Byla-li však naše rychlost srovnatelná s cyklisty, nechal jsem se pokojně ovívat vzduchem z pootevřeného okénka a kritizoval blázný míhající se okolo nás zleva (zprava).
- 2) Hudba: zásadou bylo milovat veškerou hudbu linoucí se z přehrávače (tyroiské jódlovačky vedie Roxette, Ravell a Metallica, Kenny Rogers a duchovní sbory). Nešetřit chválou. Jako návdavek bylo možno pokyvat hlavou do rytmu, v případě cesty s rockerem mlátit rukama do palubní desky.
- 3) Kouření: I když jsem se kouřen dusil, ujišťoval jsem řidiče, že mi to nevadí a tvářil jsem se jako Klement G. s fajkou v ruce, popřípadě jako kovboj Marlboro (co umřel na rakovinu plic). Ovšem v autech nekuřáků jsem po tabáku a jeho konzumentech plival sliny.
- 4) Krajina za okny: Je-li řidič Rakušan, nejhezčí krajina je rakouská. Němec – německá. Belgičan – belgická. Angličan – anglická. Pozor však na cestu s Belgičanem např. v Anglii!
- 5) Počasí: záleží jen na Vaší tvárnosti. Plastelína se dokáže přizpůsobit komukoli i čemukoli.

Mimo tyto okruhy univerzální nasazoval jsem další páky dle situace. Byli v autě pes, přeložil jsem s pomocí (viz výše) známou píseň „Máme rádi zvířata, zvířata, zvířata, protože jsou chlupatá, mají hebkou srst . . .“.

Cestou s řidičem tmavé pleti jsem předstíral předky z pátého kolena pocházející z Afriky (popř. z Indie), naproti tomu skinheadovi jsem přizvukoval, že tu pakáž je nutno vykopat těžkýma botama, až nahoru zavázanýma.

Jisté studentce jsem v Citroenu 2CW (tento vůz používá např. inspektor Clouseau a nazývá jej Stříbrná sršeň) pochválil její deštníček trčící z příhrádky. Slečna se zasmála, uchopila rukojeť domnělého deštníku a zařadila 4. rychlostní stupeň.

Sem-tam se i stalo, že osádka vozu považovala Československo jako součást válčící Jugoslávie. V takové situaci jsem skromně vystoupil s geografickou přednáškou o naší stověžaté matičce Sarajevu a srbské (chorvatské (bosenské)) krutosti. Upozornit na takový omyl řidiče vezoucího Vás stovky kilometrů považuji z čistě zjištných důvodů za faux pas.

Za samozřejmost považuji výrazné a viditelné otevření úst při automatickém stahování oken vozu, stejně jako divení se jakémukoliv elektronickému ovládání čehokoliv.

A vůbec zaostalost rodné vlasti byla vždy vhodným terčem pro mé šípy. Ať již jsem střílel na naši technickou úroveň, vládu minulou, vládu současnou, kulturu nebo výsledky fotbalového mužstva, nikdy jsem nechybil. Odměnou mi bylo pokyvování hlavou a slova o tom, že přesně tak si dotyčný člověk poměry v naší zemi představoval.

Tak jsem se tedy probíjel sítí evropských komunikací. Neměl jsem konflikty s osádkami vozů. Necítil jsem ani žádné rozpory ve své hlavě, neboť své operativní názory nechával jsem již zmíněným osádkám k analýze a má hlava zůstávala čistá. Všechno bylo a je O.K., až na jednu maličkost – nebudu už více brát stopaře. Nemají totiž vlastní názor.

RaMach

Autobus (kolektivní recitace)

Pane řidič vy jste z Tesly? Naděje by rázem klesly, kdyby jste byl ze Slávie, to jsou totiž strašný zmije (jeden z aktérů jde a domlouvá se s řidičem).

(ostatní)

Už přijel!

(všichni běží k autobusu, cedule Straka a syn)

Rychle, rychle nastupte si, nebo nikdo nesedne si, úprkem teď vyrazíme, místa zadní obsadíme a tím pádem zvítězíme, rakvácě tím zesměšňíme.

Nazdar, nazdar, zdravím vás, máme štěstí přijel včas.

Jak je krásný, jak je nový, zadek si v něm pěkně hová.

Nezapomněl někdo z vás, registračku prosím vás.

Je to nádhera jet tímto busem.

Je to rychlejší než klusat klusem.

Fuj otrásl bych se hnusem,
kdybychom měli jet ikarusem.

Také mám radši tenhle se štítem firemním.

Je zárukou šťastných cest,

kde písmem ozdobným Straka a syn napsáno jest.

Žral bys? Žral by to je jisté a co ruce máš je čistě,
né jak od prasete špína, to je ještě loňská hlína.

Běž se umýt kúže líná.

Autobus se smykem smývá, ráno buchtu, trochu mlíka,
oči švidraj, z hlavy kouří, v břichu se mi šťávy bouří.

Zastavit se v mžiku musí, vyběhnu ven odplivnu si.

Všichni říkají i ty bobře, odplivnu si a je mi dobře.

V Jihlavě je lesík čistý, potok mělký, málo listí.

Jó ten závod ten tak bolí, hodně potu, hodně soli,
za každým křem medvěd zírá a můj mapník samá díra,

na kontrolách samá čísla, hlava pálí, bolí třísla,
z toho poučení hlásá, ostrý klacek holeň drásá,

proto musí být jisto, prorážeka má tu místo.

Z oken slunko na nás kouká, autobus si píseň brouká,
mírný větřík venku fouká, v lese tam si sova (hůů) houká.

Kdo to po silnici běží, nohy rychlé tělo svěží,

botky toršny, trenky, kšandy, já ho poznal je to Džandy.

(rozhovor – střídavě recitují dvě dvojice)

těším se do závodu

sakra mám v mapníku díru

mám dnes dobrou formu

izolepa to vše spraví

ten tvůj mapník není čistý

navštívil jsem hospodu

má to pivo správnou míru?

včera jsem si splnil normu

chlstat, chlstat to mě baví

večer zmažem se jak svišti

to nevdí já mám nový hadříkem ten mapník čisti tenhle popis to je pramen? piktogramy ti to praví buzole věř to je přesné s buzolou já běhám přesně	ale trenér se to doví! krygle se však o stůl tříšti moje játra tvrdej kámen radši běhej je to zdraví chlástat vodu to je děsné hlavně na ni nejez třešně
---	---

Vidím lišku, vidím kance, přejeli jsme málem brance . . .

Ten blbec vtip fekní Hance.

Lesy, pole, strouhy, proutí, sílnice se skrz les kroutí.

Domky, krávy, kupky sena, kdo z vás děcka mapník nemá?

Co dnešní mapa? Ta je hrozná! Trénoval jsi? To se pozná.

To je sranda ty jdeš brzy, šlapat cesty to mě mrzí.

Běhej rychle, azimut si dej, pak se v lese neflákej.

Vidíš jak čas utíká, doufám že stihnem Skrblíka.

Ospalost ze mě rázem spadne, když pan řidič náhle zahne
(komický pád)

Co se děje, vzduch tu syčí, píchнули jsme! Je to . . .

V čem? (něco pošeptá, plácne se do hlavy)

(řidič stojí u propíchnuté pneumatiky, kolem stojí hoši a pozorují ho, přitom svačí)

Ať přemýšlím, jak přemýšlím, nevím co bych vymyslel,

nechcete mě chlápce píchnout

(chlapec krájící chleba obětavě přiskočí a propíchne pneumatiku)

Tak jsem to však nemyslel.

Jedna díra, druhá díra, žaludek mi srdce svírá.

Má otázka spíše kontrolní,

ale přesto, nemá tam někdo duši rezervní?

(kroutí hlavami)

Žvýkačku či lepení?

To jsem si myslel, je to k vzteku, nemá snad někdo izolepu?

Izolepu? To jste měl říct hned,

jsme přece orientační běžci,

nás nepřekvapí svět, to už jsme dávno mohli jet.

Každý ví, každý ví, píchne-li, píchne-li

pomůžou mu běžci orientační.

Každý z nich, každý z nich, pořádných, pořádných

nosí sebou pásku leukoplační

(všichni vytahují kapes pásky a podávají je řidiči)

Hele, hele, basa stává znamená to, že jsme tady?

Ano vidím támhle Kožaka, Česlarku a Horáka.

Kde jsou karty, kdo to vede, Štěpi hnedka všechny sjede.

To je krásný shromaždiště, skoro jako v pohádce,

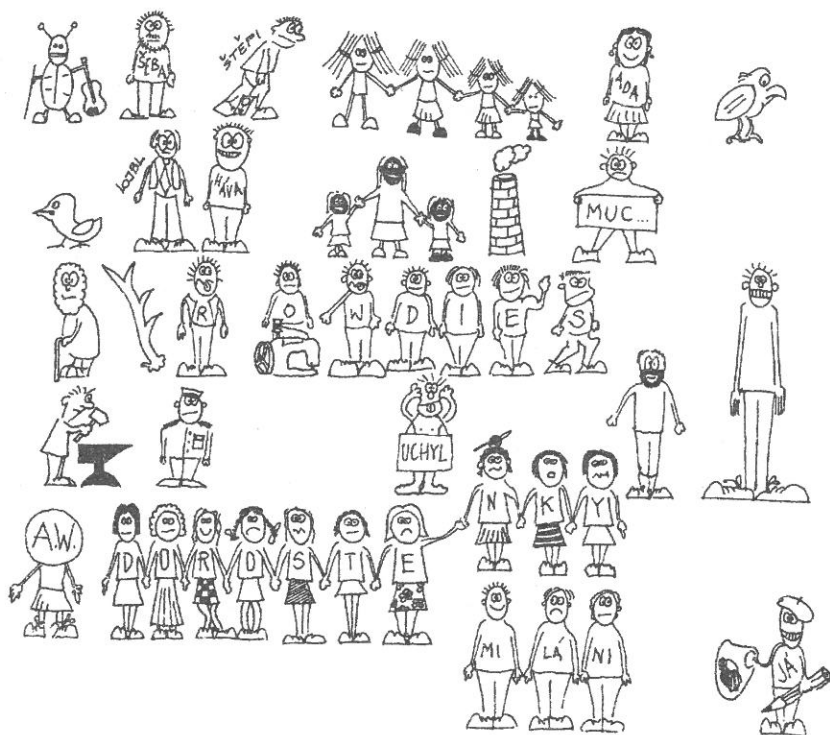
vodu, sprchy není vidět, zato čtyři stánky s pivem,

stojí přímo uprostřed.

Je to špica už se točí, tento pohled rve mi játra.

Pršet nebude, ale bude, nebude bude . . .
 (začnou se požďuchovat, dají si facku)
 Doufám, že ti to stačí! Podívej se jak se mračí!
 (všichni se mračí do publika, kdo se začne první smát
 křikne: „Jedem domů“, celý autobus chvíli jezdí po pódiu
 až nakonec úplně zmizí)

**autoři a herci: brň Petáčci, Ramach, Pavlis, Peťula
 v roli Džandyho – Štěpi**



Ročenka 1993 – 94

Něco o rybách

Propadal jsem se stále více do hlubiny a široký rozhled mi otevíral stále větší a větší obzory. Po chvíli jsem ladným manévrem zpomalil rychlost a mírným naklopením na pravou ploutev jsem začal stáčet svoji dráhu do strany, až jsem pocítil, jak mi chladná voda omývá můj boční pruh, jak my ryby s oblibou říkáme sedmý smyslový vjem ryby. Zatáčku jsem zvolna začal vyrovnávat, neboť jsem pod sebou vytušil dno. My ryby totiž dno a hladinu obvykle jenom tušíme, je to pro nás něco jako, jako konec světa, hranici, za kterou nemůžeme, hřbitov, kde sídlí naše splasklé měchýře, naše vypuštěné duše. Provedl jsem dva nejrychlejší pohyby ocasní ploutví a již se opravdu obrysy dna začali zjevovat mým šeroslepým očím, které byly navyklé na tmu. Zvolnil jsem své tempo, abych nevyrušil svou potenciální potravu, skrývající se na vráscitém dně plném roztodivných proláklín a hustě porostlém vodními rostlinami. Plul jsem tak pomalu, že proudnice vody zůstávali téměř neporušené. Uplaval jsem ještě asi sedm rybích délek a tu jsem ho spatřil. Uvolnil jsem ocasní ploutev a jen jsem se vznášel, jen jsem levitoval v prostoru, ve kterém jsem se cítil jako doma a vyrovnával stabilitu. Byl jsem se sebou spokojen, neboť má potenciální potravu si mě nevšimla. Odhodlal jsem se k útoku, který musí být bleskový, ladný a přitom rázný, pokud chcete něco ulovit. Napnul jsem všechny svaly, zavlnil ocasní ploutví a vyrazil. Zároveň v tutéž chvíli mě někdo chytil za rameno, ale podařilo se mi vysmeknout a já se hnal dál po své kořisti nevšímaje si ničeho. Tu jsem ale ucítil bolest v levém kotníku a v zápětí jsem uviděl svoji pravou nohu, jak nakopává desku psacího stolu. A v tutéž chvíli dopadl na zem šuplík vykopnutý levým nártem. Z hrdla se mi vydral skřek a odevzdaně, již bez sebemenšího odporu jsem se sesul i se židlí dozadu na rýsovací prkno. Tupě jsem rozeznával, jak se nade mnou sklání temný obrys velryby hýbající čelistmi a patrně něco žvýkající, jenže my ryby, jak je obecně známo, špatně slyšíme. S omluvným zašklebením jsem se ponořil a rychle odplavával od neúspěšného útoku. Byl jsem silně rozrušený, až našťvaný a neplavalo se mi vůbec dobře. Plavalo se mi blbě. Bylo mi zle, bolela mě hlava a navíc jsem kolem sebe koulel těma svýma zelenýma vypouklýma očima. Proto jsem přistál na dně a dál jsem šel raději pěšky. Došel jsem až k velké studni, co tam stávala už od pradávna. Naklonil jsem se nad ni a málem se mi z té výšky zatočila hlava. Nažral jsem se do syta kamenů až jsem se málem nemohl přehoupnout přes okraj studny, ale potom již jsem padal dolů docela slušnou rychlostí. Kameny jsou sice dobrá věc, ale jsou velice těžké na žaludek. Jsou totiž těžší než cokoliv jiného. A tak jsem padal a padal, já totiž hrozně rád padám a padal bych nejraději do půl čtvrté, ale dnes musím padat až do půl páté, protože jsem ráno zaspal. v žaludku mám kamení, na jedno ucho moc neslyším a víčka nemám o moc těžší, jak dekly od popelnice, tak co může člověk dělat lepšího než padat. Padat domů.

O.

Jak pejsek s kočičkou kouřili marihuanu

Za devíti horami, devíti řekami a devíti zelenými lány zazvonil kdysi telefon. Uvnitř byl doktor N. a ptal se, kdy se sejdem na cigárko. Bylo to divný, protože doktor se už nejmíň půl roku ostentativně vyhýbal filtru na rtu, a tak mi to došlo, až když důrazně zasyčel, že „obilí dozrálo a zboží bylo v pořádku doručeno“ a kdy se tedy jako bude užívat.

Padlo to na vychlazený říjnový den. Skočil jsem dolů do kiosku pro desítkový lahváče, přitáhí jsem do šefovských ajnclíků magneták, vsunul jsem tam Mejlu s Míšou, City of Hysteria, kterou jsem hodinku před tím koupil za krvavých 139 korun na Kozí, sednul si do křesla, upil piva. Vstal jsem a řekl N., který se vedle vykvákával s ten den mimořádně smrdutým zapoceneným historikem F. na téma nějakých politických trubců, ať vydá trubičku, že nebudu dýl čekat.

N. se zvedl a vpadl za mnou do ajnclíku. Připálili jsme a mlčky tahali. Po zkušenostech s mojí sklizní, kterou jsem vypěstoval předloni mezi dědečkovými angrešty, a která vůbec nezabírala, asi proto, že jsem rostliny sklídl ze strachu před prozrazením už ve fázi, kdy přerůstaly angrešty asi o metr, jsem tahal jako potápěč z kyslíkové bomby a učebnicově se snažil udržet kouř co nejdýl v plicích, aby z toho vůbec něco bylo. N. si začal stěžovat, že se mu nic neděje. Nereagoval jsem, protože v tu chvíli – byl jsem akorát tak v půlce tyčinky – jsem pocítil dotyk stavu, který by se dal nazvat příjemnou a fyzickou bolestí a tenzí oproštěnou relaxací. Když jsem cigáro dotáhl, měl jsem zato, že si chvíli pohovím v křesle, vstanu a půjdu dělat dál na vydání, že to bude stejný, jako když se pokouším něco užít s jalovými smotky ze svoji sklizně. Cítil jsem jenom, jako by mi nějaká magnetická síla vracela hlavu doprostřed ramen, kdykoli jsem jí pootočil nebo ji vychýlil do strany. Doktor N. vstal a začal se nesmyslně pochechtávat nějaké kravině. Oznámil jsem mu, že je právě v první fázi marihuanové procedur, ve fázi nezadržitelného nevázaného smíchu. To ho pobavilo tak, že jsem se chvíli musel nevázaně smát s ním. Pak se dostavil prazvláštní pocit – vědomí, že jsem ve stavu podobném opilosti, ovšem ve stadiu o kousek za euforickým stavem. Uvědomoval jsem si, že mi to docela pálí, a že s N. formulujeme poměrně věcné postřehy o našem fyzickém stavu, ale jakmile bych vstal z křesla, skácel bych se na zem. Přestávalo to být příjemné. Cítil jsem, že tělo je nepřírozeně natlakováno. N. se začal mezi křečovitými návaly smíchu šeptaně děsit o svůj život. Měl jsem úplně stejný strach, navíc se mi začalo vln smíchu výrazně nedostávat. Začínalo mi být zle. Uminil jsem si, že musím za každou cenu vstát a otevřít okno, ale jasně jsem cítil, že vstát z křesla je nad moje síly. Bojoval jsem s tou myšlenkou asi pět minut, než mne stále se zhoršující stav donutil ji uskutečnit. Do místnosti vrazil mrazivý vzduch a průvan rozehnal hustý opar. N. otevřel okno na své straně kanceláře. Dopotácel jsem se zpátky do křesla a zajílavě se nadechoval. Cítil jsem, jak mi mrazivý plyn proniká hluboko do plic. Něco mne nutilo neustále lehce říhat, po jednom říhnutí jsem s hrůzou zjistil, že se mi hrdlem derou do úst zvratky. Tomu jsem se podívil, akutní potřebu zvracet jsem necítil, bylo mi zle, ale nějak jinak, než rovnou od žaludku. Nasadil jsem běžné soustředění proti zvracení, a protože se to nezhoršovalo, snažil jsem se jazykem posbírat zvratky, které jsem cítil v ústech a vyplivnout je ven. Po několikaminutovém marném úsilí jsem pochopil, že žádné

zvratky neexistují, že mám v ústech jakési ochrnuté a necitlivé epicentra, které vyvolávají dojem drobku v ústech – ten však neexistuje.

Oznámil jsem to N. a ten to přiřadil mezi témata, kterým je třeba důkladně se vysmát. Ale i jeho legrace pomalu opouštěla. Začal si hořce stěžovat, že je v místnosti hrozná zima a chaoticky vrťet nohama v tmavomodrých ponožkách ve výši asi třiceti centimetrů nad zemí. Když po nepomáhalo, skočil k oknu a zavřel ho. Sedl si a dál nařikal na zimu. Vůbec si nevšiml, že moje okno je dokofán otevřené, protože mi je tak špatně, že nemám sílu vstát a zavřít ho, a že nemám ani nejmenší chuť to udělat, protože jsem si vzal do hlavy, že čerstvý vzduch rozředí opíat v krvi. N. mne znenadání začal nutit, abych mu připomněl „jaký to byl smích“. Absolutně jsem nechápal. Po čtvrt hodině úporného dialogu mi došlo, že mluví o euforické fázi po požití drogy, kterou jsem mu popisoval, o přívlastky „nezadržitelný a nevázaný“. Chtěl znát další fáze, jenže na ty už jsem si vzhledem k mému stavu i ledabylého přístupu k odborné literatuře nemohl vzpomenout. Když N. zjistil, že o dalším průběhu radostného opojení nemám potuchy – co a hlavně jak dlouho to bude pokračovat, začal být hysterický a prosil mne, abych si vzpomněl, kde bydlí jeho kamarád z vojny, který se přistěhoval od Prešova někam na Masarykovu. Chtěl jsem mu říct, že je idiot, ale bál jsem se, že by se pak o mne odmítl postarat, kdybych upadl do hypnotického bezvědomí. Mezitím jsem se upjal k další myšlence – napít se studené vody a prostřednictvím žaludeční sliznice na ní tak navázat toxiny, které teď cloumaly mojim tělem. Znamenalo to vstát, projít kanceláří, kde smrděl a ťukal do počítače historik F., projít sekretariátem kolem dveří, kde v tu chvíli chlastali Horák s Ludmilou a policajtem, který jim chodil donášet, otevřít další dveře a projít tmavou chodbičkou do kuchyně, rozsvítit, najít skleničku a natočit vodu z kohoutku. Celou akci jsem měl v hlavě propracovanou krok po kroku, ale cítil jsem, že to v žádném případě nemůžu dokázat.

Nakonec to ale docela šlo. V kanceláři, kdy bylo nutno udělat obrat o 90 stupňů, jsem nezadržitelně zavrával. Koutkem oka jsem zahlédl, jak po mně F. loupí zchytralýma vepřovýma očkami. Našmátral jsem kohoutek, napil se a pomalu šoural zpátky, když najednou z kanlíku vyletěl doktor N. a hrnul se taky k umyvadlu. Zdvořilosti jsme vynechali, byl jsem rád, že jsem se mu vyhnul a maširoval jako syfilitik schoulit se zase do chabého bezpečí křesla. Mrknul jsem na hodinky, bylo 17:47 – neměli jsme to v sobě dýl než deset minut. Uvědomil jsem si, že jsme toho za tu chvíli stihli strašně moc. Taky mě napadlo, že při řeči musíme zřejmě mluvit přišerně rychle, ale vybuzený mozek je schopen dešifrovat tak rychle, že mám dojem naprosto klidné a pomalé řeči. N. se vrátil a bylo nám dál společně – mně vsedě, jemu vstoje – zle.

Intenzivně jsem se zabýval myšlenkou zavolat sanitku. Viděl jsem se, jak ležím na bílém igelitem potaženém lůžku, do každého otvoru mi vedou dvě hadičky a v žilách mám zavedený fyziologický roztok. Jenom strach z nekonečné ostudy – představoval jsem si i titulky v novinách – „perspektivní žurnalista obětí toxikomanické závislosti“, „Dal si reportér zlatou ránu sám, nebo mu k ní někdo pomohl?“ – mi bránil vstát a požádat F., aby zavolal pomoc. Cítil jsem jasně, že umírám.

Vtom zarachotil klíč. Doufal jsem, že jde uklízečka, a že jakmile nás uvidí, vypadne a nechá nás být. Byl to ale Poláček, který odpoledne učil na fakultě a večer chodil dělat na příloze. S velkým úsilím jsme se zvedli a poklonkovali se vedle k F. Když nechápající Poláček viděl naše zoufalé ksichty – děsili jsme se toho, že se budeme muset chovat normálně, a že to prostě nepůjde – nabízel nám dokonce, že si tam můžeme sedět a chlastat dál, on že si tam bude jen tak potichoučku ťukat do stroje. Nakonec jsme celkem spořádaně vypadli. Nechal jsem tam vínovou skleničku s rozpítným pivem, na kterou jsem se jednak nemohl pro odpor ani podívat, jednak jsem se bál, že když jí budu brát do ruky, stoprocentně ji shodím na zem.

Příjemně – pokud se v tu chvíli vůbec dalo mluvit o něčem příjemném – překvapený, že se vůbec držím na nohou, jsem se chvatně navlékl do bundy, vzal klíč a padal ven. Chtěl jsem chodit, chodit, abych něco dělal, protože jsem měl strach, že když zůstanu sedět, což už ostatně ani dost dobře nešlo, zastaví se mi srdce, nebo vyvrhnu vnitřnosti, nebo se stane něco ukrutně špatného, chodit zkrátka tak dlouho, až začnu věřit tomu, že přežiju. Klopýtal jsem po schodech dolů, ještě nahoře jsem zaregistroval N. jak křičí, že jde za mnou. Před domem jsme udělali dvojici jak ve školce a vyrazili kolem Janáčkovy akademie. Když jsme končili první kolo, zeptal se N. pohoršeně, pokolikáté tudy už jdem. Ujistil jsem ho, že teprve míříme do druhého kola. Asi jsme mluvili dost nahlas, protože velký a tlustý cigán, poflákující se dole před kiosky, se na nás díval dost nedůvěřivě. Vydřel tam stát ještě dvě naše kola, pak propadl panice a skálopevně přesvědčen, že se na jeho partu chystá velký záťah agentů chodce se vypaří. Protáhli jsme kola dál - po Solniční až za taxíky a zpět, ačkoliv jsem měl děs, že nás lidi pošlapou nebo my je. Mechanicky pochodovat nebyl problém, problém byl zatočit, zvednou nohu na obrubník. Když jsme zastavili na červenou na přechodu pro chodce zřetelně jsem cítil vlny vibrací, které mi třásly nohama. Nakonec ale, při náročných manévrech jako vyhnutí běžícímu děcku nebo tak jsme se proti svému pocitu naproste neohrabanosti nebezpečí poměrně vyhnuli. „To bude reklama“, sípал doktor a sliboval strašlivou pomstu bratranci Ondřejovi, který byl generálním dodavatelem té celovečerní dobroty. Rozhodli jsme se, že vrazíme přes město do redakce k N., kde si odpočineme. Přepochodovali jsme Svobodačkou a přes Zelňák došli pod okna redakce – s hrůzou jsme zjistili, že se v nich ještě svítí. Vtrhli jsme aspoň do chodby v mezipatře, kanceláře byly zamčené a N. za to své kolegy odměnil patřičnou sérií nadávek. Chvilku jsme pochodovali v tom kamrlíku 3 krát 3 metry. Byla mi zima, opřel jsem se zadkem o radiátor, chvilku seděl – a udělalo se mi strašně špatně. Extáze vrcholila. Vypotácel jsem se před barák a nabral kurs Kapucínskou vzhůru mezi melouny. Než jsme přišli zpátky k mojí redakci, byl jsem docela ve formě. N. se poroučel domů, asi pětkrát se ode mne nechal ve dveřích domu ujistit, že se cítím na přežití, a že zbytek večírku zvládnou o samotě. Vyškrábal jsem se nahoru, kde mi hned začal trůnící F. oznamovat blížící se realizaci nějakého z jeho blimů, ptal se mě na rozsah. Zařval jsem na něho, že je snad chytřej dost, aby věděl, jak dlouhá se píše zpráva do politické scény, stoupl jsem si k počítači, zabodl oči do obrazovky a půl hodiny čekal, než tlustoch těch pár usmolených řádků dodá. Když to konečně udělal, vycenil jsem je na Prahu, sbalil jsem švestky a středem odkráčel domů. Jak jsem zaharašil na chodbě, hned na mne vylítla babička a vykládala nějaké nesmysly z rodinného života, které jsem jí bez odporu i záznamu do operační paměti odsouhlasil. Vylezl jsem do patra, udělal si míchané vajíčko, dychtivě ho zhltal, pohladil jsem kočku po hřbetě a omdlel. Večírek skončil.

GaP

Ročenka 1995 - 96

LOBOTĚKA 3.2.1996 - výsledky				
Chlapci - 10,5km (přímou čarou)				
Jméno	start	cíl	výsledný čas	
Pavel Milán ml.	14:15:00	15:34:30	1:19:30	
Radek Čech	14:11:00	15:30:41	1:19:41	
Peťa Strejček	14:04:05	15:24:40	1:20:35	
Ondra Ptáček	14:07:00	15:31:37	1:24:37	
Radek Mach	14:09:00	15:33:52	1:24:52	
Dure Prochazka	14:13:00	15:39:46	1:26:46	
Dědeček Smejkal	13:42:00	15:27:14	1:45:14	
Jan King	13:32:00	15:21:39	1:49:39	
Vlastnosti vítěze: muž, velký, mladý, jiné lyže, nikdy trénován Dědkem, hezký, (ne)těšil se do cíle.				
Děvčata - 8km (přímou čarou)				
Jméno	start	cíl	výsledný čas	
Verča Slámová	14:06:00	15:18:22	1:12:22	
Katka Dufková	14:12:00	15:42:21	1:30:21	
Leňa Vavrysová	13:33:00	15:19:53	1:46:53	
Martina Slámová	13:41:00	15:40:10	1:59:10	
Karolína Skorkovská	13:39:00	15:40:31	2:01:31	
Jana Galíková	15:03:00	?	?	
Vlastnosti vítězky: dáma, malá, mladá, jiné lyže.				
Místo:	Chate DOSTA, Brněnsko-přehradsko-Komorsko.			
Povětrnostní podmínky:	Lehce pod nulou až k nule, nevír, posněžování.			
Sníh:	15 - 20 cm.			
Stopy:	Někde výborné, jinde krásná příroda zimní.			
Způsob prokazování:	Odpovědi na dotazy:			
	1. Jsi muž/žena,			
	2. Měříš 175cm a více/méně,			
	3. Máš 26let a více/méně,			
	4. Jedeš na fischerkách/jiných,			
	5. Trénoval tě kdy Dědek/neDědek,			
	6. Jsi hezký/nehezký,			
	7. Těšíš se do cíle ano/ne.			
Chyběli:	Háva s Mcnčou, Kýta, Mára, Martina Pel., vetoši, Průchovi, Pete, andělstvo, zbýv rowdies, Gapisch, Cvrč, Luk.			
Pochvala:	Dušan s Hanou (poskytovatel, topič, taxi). Pořadatel (samochvála smrdí, ale nedá se nic dělat). Vanička (fáborky, vybírání korun). Verča, Katka (úklidová četa).			
Pokárání:	Kluzké linoleum u vchodu.			

Postřehy:	6.kontrolou projeli 3 hezouni, ostatní jsou šeredi.				
	Jana závodila s Gustavem, který už nepoužívá pluh při stoupání.				
	Honza Galík tvrdí, že piruetu na lyžích umí každý suchar, nejen Gustav.				
	Martina a Karolína říkaly, že se snažily (shoda přísudku s podmětem).				
	Při 2 hodinovém zatápní v kotli nepomáhalo ani ředidlo.				
	Radek Mach si neprohledil kotel, ani žádný nový nedonesl.				
	Nejlepší píseň lobotěky: A mně to što za čjem. (Vesjolije rebjata)				
	Nejlepší tanečníci: Radek Mach a Pavel Smejkal. Horizontální blues, ukončené zadušením.				
	Úpadek zábavy: Kolem 21,00 hod.				
	Řešení úpadku: Odchod do hajan (vítěz).				
	Radek Mach při průjezdu cílem spadl, nezaplatil startovné ani protestné (tak jsem mu vypil pivo).				
	Chata už není v lese, ale na pasece.				
	Dědkovi chyběly boty až ráno v Brně.				
	Nejlepší polštář je karimatka.				
	Suché dřevo hoří lépe než mokré (o hodně).				
	Dědek byl večer veselý, ale ráno smutný.				
	Někteří večer byli, ale ráno nebyli.				
	Jiní večer jakoby nebyli, ale ráno zase byli (úplně bílí).				
	Někdo krasopisně vyčůral do sněhu DĚDEK.				
	V plácačce mi ještě zbylo trošku meruňkovice (52%).				
	Libor se nevyhýbá šampaňskému.				
	Ostatní se nevyhýbají ničemu, někteří dokonce vyhledávají.				
	Příští rok bude soutěž ve striptýzu na lyžích (prvním třem v každé kategorii se vrací startovné).				
	Skoky na lyžích P90 až popříští rok.				
	Rendy se stavil jenom na skok.				
	Bertůla si taky jenom párkrát skočila.				
	Peťa jel k Bertě, na nádraží a přehradu na čas.				
	Ivošek přišel v saku.				
	Parkovali jsme vedle pásového BVP (umím s tím jezdit).				
	Padl návrh na pětietapovou lobotěku, ten ovšem padl.				
	Gustav říká, že v kuchyni je lidí na půl zásobníku.				
	Legraci aktivně, či pasivně provozuje odhadem 4 mil. lidí v republice.				
	Žádný další postřeh nepostřehnout.				
	V 0,30 hod odpojen software, ve dvě hodiny hardware.				
Nepostřehy:	00:30 - 2:00 hod.				
Hity příští diskotěky:		Prosím všechny, kteří mají k dispozici následující věci o zapůjčení:			
		West side story - America,			
		Tenkrát na západě - ústřední melodie,			
		Limonádový Joe - Whisky to je moje gusto,			
		Stará francouzská - Je t'aime			

Šeba



PODÍVEJ SYNU, TO JE KRÁSNÝ
VÝHLED NA ALPY!

Oddílový přebor 96

Na 1. etapu jsme se dopravili pěšky z Hádů. Samotný závod se uskutečnil na mapě Malý lesík.

Převleky byly:

- Odrostenky
- Rowdies
- Osada u umrlého srnce
- Andělé
- Zobáci
- Průcha
- Mína
- SK Žabotesla, fotbalový klub
- Kdo si tady prdl
- Honáci krav
- Turistky
- Houmlesáci
- Slušná Klára
- Civil

Co se stalo cestou:

- Fotbalista Vlk znásilnil slušnou Kláru.
- Fotbalistky odehrály exhibiční přátelák na hřišti v Ochoze.
- Houmlesáci našli v lese boty.
- Někdo si cestou prdl.

2. etapa

se uskutečnila v restauraci u Stupárku s brutálním předjezdem na Hádku. V průběhu galavečera proběhla tato vystoupení:

- Zobani: Etudy ze života kontrol, v choreografii paní Bláhové Boženy s hudbou W.A.Mozarta
- Rowdies: Hospoda U civky, aneb příprava na oddílový přebor. Skvělým výkonem se zaskvěl Ing. Coyot (čti inženýr Kojot).
- Osada u umrlého srnce s písní: Hrdinové močí proti větru
- Andělé: Kabaret, který byl pro úspěch u obecnstva opakován 3x
- Odrostenky: Televarieté, s vynikajícím panem Dvořákem
- Coyotovi kanci (čti Dědečkovi kanci) s překrásnými melodiemi oceněnými paní Stupárkovou

3. etapa

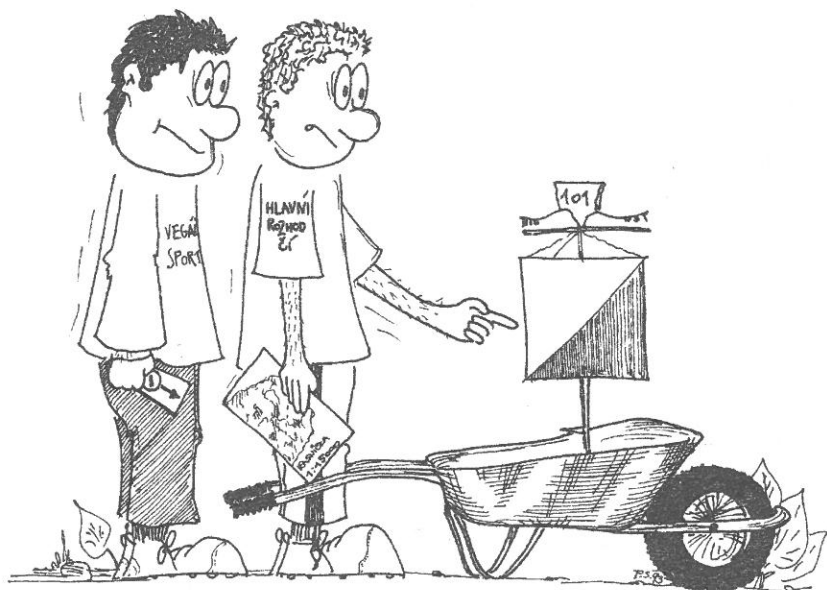
Byla na mapě Hostěnice. Po oddílovém přeboru proběhl výlet do Ochoza za Útratou.

Hodnocení oddílového přeboru

Předseda vlády Václav Klaus	Nepřeceňujme výkony Rowdies, ale také je nepodceňujme.
Hostinská paní Stupárková	Pokud příští týden Slávisti nerozštípou zábradlí, jako váš předseda, tak to ještě jednou přežiju, ale příští rok už vás tu nechci vidět.
starosta Hostěnic Mustafa	Příští rok už tady obsírat nebudete (hospodu).
předseda oddílu Pavel Milám	Oddílový přebor? Nepamatuji se.

Petula

Ročenka 1997- pro intelektuální úpadek nevyšla



PODÍVEJ, KONEČNĚ KONTROLA,
KTERÁ JE PŘESNĚ UPROSTŘED
KOLEČKA.

Ročenka 1998

Tajný agent Kotrč Kadeřavý -0,07

Zpravodajská služba HBH mně oslovila bezprostředně po mém nástupu do zaměstnání. Mým úkolem bylo shromažďovat informace o jistém M.Š. s krycím jménem Pary a průběžně je poskytovat mé nadřízené jisté agentce M.Š (Mary) - Marie Ševčíková.

Rád bych se zmínil o akci s krycím jménem Kalifornie-kapitán Sherman. Jelikož mé nadřízené se dostal do ruky důležitý dokument, který se povaloval na koberci světle hnědé barvy v bytě panelového domu v Bystřici na ulici Štouračové č.p. 15, byl jsem pověřen tuto informaci prověřit a podat kompletní zprávu.

Papír velikosti složeného formátu A4 obsahoval adresu americké ambasády, takže bylo nanejvýše důležité postupovat opatrně a nepozorovaně.

V první chvíli jsem opravdu nevěděl do čeho jdu. Začal jsem si shromažďovat materiály od svých informátorů. Nebudu zde přímo jmenovat ty, kteří mě nijak nepomohli nebo mě nasměrovali na špatnou stopu. Bylo jich však hodně. Informátorka Petra Loučková ze super tajné agentury CK CONDOR mně práskla informací, že trojice mladých agentů M.Š (Parry), J.P. (Janek), P.M. (Pavlis) si zamluvili letenky do Spojených států na 10.června 1998.

V tu chvíli jsem již mohl začít skládat střípky mozaiky tak, aby vše do sebe zapadalo. Pomocí kontaktů (Mína, Ada) jsem se napíchl na policejní ředitelství na Bratislavské ulici a zjistil jsem, že náš M.Š (Parry) si vyřídil mezinárodní řidičský průkaz na krycí jméno Jezevčík.

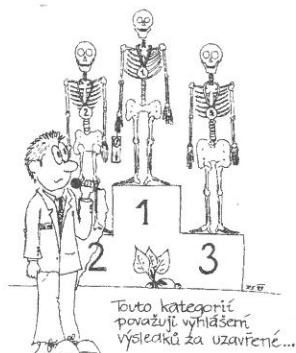
Poté jsem se odhodlal k velmi nebezpečnému činu. Smluvil jsem si schůzku s již zmíněnými třemi muži a vydával se za člověka s úmyslem podobným jejich, totiž „navštívit USA“. Dozvěděl jsem se plán cesty a snažil se vsomrovat do jejich týmu. Nebyl důvod, aby mně nedůvěřovali. Měl jsem falešné doklady na jméno Strejček a bradku.

Odcestoval jsem do USA o něco dříve, abych připravil celou operaci. S třemi sledovanými jsem si dal sraz 10.června na letišti v San Francisku.

Po měsíční špionážní cestě s těmito agenty jsem mohl konečně předat celkovou zprávu o sledovaných osobách zpravodajské službě HBH.

Ted' již nebylo pochyb M.Š. (Parry) jel do Spojených států jako TURISTA.

Agent Kotrč Kadeřavý



Ročenka 1999

1982

Dnes mne karta, mapa a věci tomu podobné dokáží přivodit příjemné lochtání v žaludku, či vybavit příjemnou vzpomínku, ale vždy to takovou samozřejmostí nebývalo. Bývaly doby kdy mi ke spokojenosti stačily pouze sešlapané botasky se dvěma pruhy a lesní či přespolsní cesta. Úplně spokojeně jsem si žil a býval bych žil tak dodnes, kdybychom jednoho krásného dne, patrně v rámci tréninku, nebyli dobrovolně (nevěda oč jde) přihlášení k závodu v OB.

Přijeli jsme do jakési sokolovny, plné lidí odlišného vzezření, podivných zvyků a v podivném oblečení, kteří mumiali nějaká tajemná zařikávání nad startovním průkazem a papíry popsanými tajným obrázkovým písmem. Uzlové písmo už patrně vyšlo z módy a latinka sem ještě asi nedorazila. Pustil jsem se do převlékání a přemýšlel jaké tričko si vezmu a jakou emulzi si dnes vetřu do mého svalnatého lýtka a vypadalo to na chladivku. Trochu mne znepokojovalo speciální modrooranžové gumové obutí s dlouhou špicí drtivé většiny startujících, pravděpodobně na nakopávání drobných lesních živočichů, moje noha však vklouzla do mých botasek tak hladce až jsem se na ně usmál, bude to dobrý závod, usoudil jsem. Celé to společenství jsem ještě jednou přehlédl s neznatelným misionářským úšklebkem ve tváři s tím, že si radši půjdu ještě jednou procvičit atletickou abecedu a tím přijdu na jiné myšlenky. Dal jsem si ji radši dvakrát a přemýšlel, jak ti dobří lidé mohou v těch svých prapodivných oděvech běhat a jediné co mne napadlo, že v tom začali běhat v zimě a v létě jim v tom bylo už tak horko, že ze sebe servaly svršek až zbyla pouze podšívka. Příznám se, že mi nebylo jasných více věcí než jejich obyčeje, například pravidla orientačního běhu samotná, to kde je start, kde je cíl a kdy mám vyběhnout a tak podobně. Jednodušeji řečeno mně nebylo jasné téměř nic. Nechtěl jsem vypadat jak mladé káně a zbytečně se vyptávat, tak jsem se převlíknul do mých nejmávanějších trenýrek, ještě horká novinka ze závodů v DDR, a vydal se s proudem lidí, o kterém jsem doufal, že nejde do samoobsluhy na minerálku, nýbrž že míří na start. „Kam jdeš bez buzoly?“, namítl jsem, že buzolu nepotřebuji, protože s ní stejně neumím a navíc mi akorát zavazí. „Na lyžích přece taky nejzdíš bez hůlek.“ Kdo to jakživ viděl jezdit na běžkách bez hůlek, to se přece nedá srovnávat, „přeháníte,“ odvětil jsem.

Na startu bylo plno lidí trpících předstartovní horečkou, protože všichni pobíhali sem a tam, čůrali u stromů nebo u keřů, každou chvíli někdo někde zasedl i k namáhavějšímu úkonu, jakoby před závodem nafasovali kýbl šaratice. Dělal jsem, že si jich nevšímám a přemýšlel jakým způsobem se vnutit na startovní čáru. Rozhlédl jsem se a vybral si závodníka, který by byl dle mého soudu schopen zformulovat souvislou odpověď a v tu chvíli nevykonával zrovna žádnou ze svých potřeb. „Kolik máš naběháno?“, zapředel jsem rozhovor. „Nevím, nepočítal jsem to.“ Asi si nevede tréninkový deník. Chudák. „Slyšel jsem, že orientáři můžou do kopce chodit, je to pravda?“ „Je,“ odvětil. Pche. No ale jinak to nemusí být špatný sport. „A jak se to dělá tohleto tady na startu?“ Vysvětlil mi to. Skvělé další problém překonán. Konečně jsem se dostal na startovní čáru a doufal, že teď jim to konečně předvedu.

Zařadili mne do skupiny s tak starým člověkem, že jsem měl chuť se ho zeptat zda se nespolehl a nemyslí si, že stojí v samoobsluze frontu na minerálku, ale stařeček měl tak svezlý a odhodlaný výraz ve tváři, že jsem se zeptat neodvážil a riskoval jeho možné zklamání z vyprodaných minerálek. Měl jsem tehdy fantastickou formu, jenže orienták je sport bez diváků, kdo v lese ocení můj přísný stylový běh, a co když udělám chybu, z výsledků se to poznat nemusí a běžím dnes poprvé. Nesmím si připouštět černé myšlenky. Marré jsem se rozhlížel alespoň po někom, komu bych sdělil počet natrénovaných kilometrů. Staříka jsem vynechal mohl by si myslet, že se jedná o jeho datum narození a další spoluobytelé mého koridoru to ještě ve škole nebrali.

Pán uhodil šufanem do rendlíku a bylo odstartováno. K mapám jsem doběhl s ohromujícím náskokem a po tomto částečném úspěchu jsem si dovolil ještě o trochu zrychlit, lehce jsem se ohlédl a s lačností sobě vlastní sledoval práci svých nohou, spokojenost byla na místě, nandám jim to pařežoroutům, bylo mi jasné, že zde se rozhoduje závod. Naplno od startu, potom tempo udržet a do cíle ještě zrychlit, kolikrát jsem si již tuto poučku opakoval a kolikrát se mi vyplatila. Zastavil jsem na prvním rozcestí, abych se podíval kam dál, k mému hroznému zděšení v mapě takové rozcestí vůbec nebylo. Napadlo mne, že se pořadatelé spletli a dali nám mapu úplně jiného polesí, no určitě se to stává a proč by se to nemohlo stát právě tady. Trochu mne to uklidnilo. Náhle mne však začali míjet lidé s mapami, kterým vůbec nevadilo, že mají mapy úplně jiného prostoru. „Asi se ještě nepodívali do mapy“, uchychtnul jsem se a představoval jsem si tu srandu až to zjistí, ti se budou divit. Ale nedivili se, divil jsem se já když kolem mne prošel stařík dívá se do mapy skrz lupu, za kterou by se nemusel stydět ani Hubbleuv teleskop. Náhle mi došlo, že stařík věděl, že nestojí frontu na minerálku a že já mám správnou mapu a že vteřinky ubíhají. Vyrazil jsem ostrým poklusem člověka, který dobíhá autobus, ale nezná číslo linky do které má nastoupit, směrem, kde jsem tušil první kontrolu. „Již žádné chyby“, nabádal jsem se, „mapa určitě nebude z nejmladších a drobná nesrovnalost mne přeci nemůže rozhodit z nasazeného tempa“. Postupně jsem začal slevovat ze svých cílů, „pro začátek bude stačit, když se najdu“, uklidňoval jsem se. „Buzola by se taky sakra hodila. Kam jsem se to sakra dostal. Co včil, taková ostuda.“ Najednou bylo po závodě. Pařežorouti mě porazí. Prostě ostuda. Dlouze jsem se zamyslel a usoudil, že použiji plán „B“. Zahodím mapu a budu se tvářit, že jsem ji ke své hrozné smůle ztratil. No koneckonců stává se to i v lepších rodinách. A tak jsem také učinil. Mapa i s kartou mi vyklouzla z prstů a lehce se snesla na zem mezi smrčky vedle lišky jedlé. Vrhli jsem na ní poslední pohled, udělal jsem čelem vzad a namířil jsem si to tím směrem, kde jsem očekával shromaždiště. V duchu jsme si promítli cestu na start, cestu od startu, rychlost, vzdálenost, odvážna, děleno dvěma, teda vlastně úhel, orientace podle slunka, sakra aby se nezatáhlo. Taky jsem přemýšlel jestli v cíli mám říct nejprve „ztratil jsem mapu“ a pak „to je ale smůla“ a nebo naopak. Někde jsem ale musel udělat chybu, je to daleko pravděpodobnější, než že by shromaždiště zmizelo. Dušoval jsem se, že si pořídím buzolu a že ji dokonce budu nosit s sebou do lesa, že dvakrát denně odříkám orientačké otčenáš „bukamapočepačibo“ a nebudu používat slovo pařežorouti, ale pořád to nestačilo. Už jsem fakt nevěděl čím bych si orientačkému bůžka udobřil. Teď mi bylo jasné, že jsem se rouhal. Měl jsem určitě přinést oběť vytlačení lejna před startem do kapradí. Dělati to tak všichni a teď tady nejsou. Život zdrbanej. Taky jsem ho možná rozzlobil tím, co jsem provedl s

mapou. Ještě štěstí, že se mi tou dobou nechtělo na záchod. Styděl jsem se. Jediná cesta do cíle nebo to je vlastně jedno kam určitě vede přes znovunalezení mapy.

A tak jsem se vydal hledat mapu. Nevěřili byste, jak těžké je nalézt v širém polesí mapu. Pamatoval jsem si toliko jeden výjev a ještě k tomu mázlej červenou barvou, pravděpodobně jak jsem byl rudej vzteky. Byla na něm mapa a houba mezi menšími smrčky, které krásně vyrůstaly coby podrost vysokého smrkového lesa. Zkuste něco hledat podle výjevu. Tento výjev, jak jsem při hledání zjistil, je v našich lesích více než častý. Abych tedy nezdržoval, mapu jsem po velkých obtížích našel. Povzbuzen nenadálým úspěchem začal jsem se v lese hledat. Tehdy jsem vynalezl způsob, který používám dodnes s drobnou obměnou a nazval jsem si ji pracovní metoda „já mám času dost“. Běžím si to takhle po lese zdánlivě bez jakéhokoliv nápadu či myšlenky a pokaždé, když doběhnu k nějakému výraznému objektu, podívám se do mapy jestli jsem se náhodou už nenašel. Když nenašel nevadí běžím dál, když našel tím lépe a úloha je u konce. A jak jsem řekl, tak jsem udělal. Osud si se mnou pohrál tím způsobem, že jsem se našel nedaleko mojí druhé kontroly a tak mi zvědavost nedala a šel jsem si orazit svoji první druhou tedy spíše druhou první kontrolu v životě. Dvojka je totiž moje šťastné číslo a proto jsem tomu osudu začal rozumět. Vypadalo to, že se karta začíná obracet a tak jsem toho využil a bez větších problémů obešel zbývající kontroly až na předposlední kontrolu. Byl jsem z toho tak fascinován, že jsem se ještě vrátil pro první kontrolu a závod dokončil s kartou propíchanou jak od šicího stroje.

Byl jsem toho dne natolik dobře naladěný, že jsem se šel dokonce podívat na výsledky a s potěšením zjistil, že jsem sice dvě hodiny za předposledním, ale za mnou visí tři disk! Když jsem ten večer usínal, byl jsem spokojen jak jsem si užil dne a věděl jsem, že s tímto závodem to určitě neskončí a já zažiju určitě ještě plno srandy.

Ondřej

Ročenka 2000

Kouzlo indického čaje

„Tak tady to podepište,“ řekla Petrovi poštačka. Vzal od ní balíček, podepsal se a zavřel dveře. To, co mu právě došlo, bylo z Indie, dost to vonělo a podle nápisu na balení se zdálo, že mu to poslal ten chlap s tím divným úsměvem, co ho tak před týdnem nebo dvěma potkal ve městě. Normálně se s ním začal bavit o tom, jak se dívá na svět a tak, a jako že prej má Petr dost zajímavý názory, a že by si s ním chtěl dopisovat. Dal Petrovi svou adresu a řekl, ať mu napíše. Petr mu ale svou nedal, a to byla věc, která tady nehrála. Ještě mu totiž nenapsal a psát ani nehodlal. Odkud zná mou adresu, říkal si a prohlížel si razítka na balíčku, fakt indický, ty jo.

Rozřízl obal, aby se podíval, co že mu to vůbec došlo. Byla tam nějaká krabka a papírek, na kterým bylo napsaný:

Petře,

máš skvostnou auru a karmičtí nosorožci ti jsou v patách, tenhle nápoj je zmate, a tak nerozdupají tvé lebeční kosti, tvoje holka je opravdu jak z Mladého světa, už se těším, až si s ní zacvičím pozdrav slunce, hlavně měj na paměti ty nosorožce a nezapomeň to vypít. Až do poslední kapky.

Tvůj pozitivní přítel Sri.

Když to Petr dočetl, chápal to asi tolik jak kdokoliv, kdo by dostal takovejhle dopis. Co to má jako být ti karmičtí nosorožci a jaktože je moje holka z Mladého světa a jaktože může ten Ind vědět, že tam dělá a jaktože vůbec umí česky a jaktože to stihl a jaktože zná mou adresu a jaktože a jaktože a jaktože?

Vzal telefon a brkl svý holce. O tom balíčku se jí ale zrovna zmiňovat nechtěl. Možná, že by něco vědět mohla, ale proč jí s tím zatěžovat. Zas tak moc se jí to přece netýká. Vlastně se s ní chtěl jenom domluvit na večer, jako že se stává nebo tak něco. Ale když spolu mluvili, už se mu zas tolik nezdálo, že by se chtěl zastavit. Jeho holka to asi nějak poznala z tónu hlasu, protože najednou na něho vyjela s otázkou: „Takže ty nepříjdeš?“

„Ale jo. V sedm jsem tam,“ vykoktal ze sebe Petr. Moc přesvědčivě ale nepůsobil a to aji přesto, že se fakt snažil. Jenže jeho oči zas byly na očích, co byly na tý krabce. Pod jejich přázbou se na svou borku nemohl zrovna soustředit. Jinak jí samozřejmě žral, ale tahle situace byla nějak jiná.

„Tak...zatím...“

„Zatím.“

Petr položil telefon a bylo mu najednou jasný, že jediná věc, kterou teďka chce, je udělat si ten čaj. Už ani nemyslel na to, kdo mu ho poslal. Jediný co mu pulzovalo v hlavě, bylo, že tohle bude, podle vůně a očí který do něj z balíčku pražily, asi první opravdovej čaj jeho života. Ne nějakej ten lacinej z obchodu, ovocnej, pigi, nebo jaký tady ještě prodávali. Pravej indickej co mu poslal ten chlap, Sri.

Sednul si do křesla, hrnek s čajem si postavil vedle sebe, hodil do něj teploměr a zavřel oči. Čekal až čaj dostane tu správnou teplou, 53,4 stupňů.. Mezitím se duševně připravoval na přijetí tohoto povznášejícího nápoje, to si o něm totiž zatím myslel. Jak říkaj promakaní jogíni – meditační kontemplace. Občas se mrkl na

teploměr, aby si ověřil jakou má jeho čaj teplotu. Když se stupnice dotkla toho magického čísla, na který teda fakt nevím, kde přišel, hodil to všechno do sebe, naráz. A tady to vlastně celý začíná.

Nohy se mu zkrfily do dost divný polohy a ruky se mu sepjaly nad hlavou. Na ksichtě mu vyrazilo něco jako úsměv a z těla mu vyjelo něco jako: „Auuuummmmmmm.“ A pak mu to najednou všechno došlo. Pochopil, o čem to tady vlastně je. Za čím se to pořád honím, říkal si. Kam to sakra spěchám? Musí být přece něco víc, než to že mám dobře placenou práci, holku co si kvůli mně holí tělo (to si teda trochu namlouval, protože tělo si holila kvůli Karlově, ale o tom Petr nevěděl, takže toho sem radši tahat nebudem), lidi na který se můžu spolehnout a to super auto který mně doveze, kam chcu? Zapomněl taky na to, že je zdravěj, docela pěkněj a spousty dalších kravin, protože tělo mu teď přišlo jako docela nepotřebná schránka, do který ho někdo uvěznil, a aby si to dokázal vzal sirku, škrtl a přiložil si jí k předloktí. „Aaaaaauuuuuu, do prdele!“ zařval a tohle už mantra rozhodně nebyla. Šel do koupelny, aby si trochu schladil tu svou nepotřebnou ruku. Upravil se, pak se obul a odešel za svou holku, aby si ulevil od svých nepotřebných hormonů.

„Víš, naše těla jsou tak zbytečný...“

„Jasně, ještě tak na deset minut,“ usmála se Petrova holka.

„Ty to ale vůbec nechápeš, tuhle energii jsme mohli využít nějak jinak, pozitivněji, chápeš to? Všimla sis třeba někdy, kolik energie je ve stromech?“ zeptal se jí.

„Eh?“ zahleděla se na něj.

„No jako je tolik věcí, který jsou mnohem důležitější než my dva. Naše studny nejsou tak bezedný, jak si možná myslíš. Všechny věci, který děláme, musí přece mít nějakej hlubší smysl.“

„Hlubší už snad radši ani ne,“ uchichtla se Pavla.

„Já ale mluvím vážně, víš? Byla sis někdy jen tak sednout ve městě? Všimla sis, jak se skoro každej za něčím žene? Nikdy ti nepřišlo k smíchu?“

Pavla vytřeštila oči a čuměla na Petra. Ne že by si už nezvykla na jeho občasný vyjetí, ale tahle nová podoba přemýšlivého magora, kterou na sebe vzal, jí teda rozhodně nebrala. Vypila si uši, zalezla si trochu víc pod deku, aby na ni neviděl, a jen se uculovala. Myslela si, že ho to přejde stejně jako všechny ostatní věci, který na něho už párkrát vlezly. Jenže samozřejmě nevěděla, stejně jako Petr, že ten čaj, kterej do sebe odpoledne hodil, umí mnohem víc věcí. O tom všem se ale měli přesvědčit a to celkem rychle, protože najednou Pavlu někdo lapl za nohy a převrátil jí na břicho. Už podle pachu poznala, že tohle Petr není. Ten někdo totiž voněl, jak takový ty kytky, který se daj občas koupit v čajovnách a jinejch očistnejch podnikcích. A když pak otevřela oči, zjistila, že to Petr teda fakt není. Byl to totiž Sri, ten Ind.

„Pozdrávíme slunce, kotě?“ houkl na Pavlu a ani nečekal na odpověď. Serval z ní deku a svou ze dvou třetin vyholenou hlavu jí vrazil mezi nohy.

„Kde ses tady vzal?“ civěl na něj Petr, ale Sri vůbec nevypadal na to, že se mu chystá odpovědět. Spíš vypadal na to, že se mu chystá ojet holku. Což teda Petra, i přesto, že si uvědomoval, že by mu v podstatě přece vůbec neojížděl holku, ale jen její nicotnou tělesnou schránku, docela vytočilo.

„Couvej, kteréne!“ zařval na něj a rukama mu vjel do kůže na hlavě.

„Ale bratře!“ usmál se na něj Sri a potom něco udělal se svým levým okem, a fakt přesně nevím, co to bylo, ale Petra to poslalo k zemi, pak ho to zvedlo do

vzduchu a jeblo s ním o stěnu, kde ho to drželo přitisklýho a on se nemohl ani hnout a jen se díval na to, jak si tam jeho indickej kámoš bere jeho holku.

„Nech jít“ sípal u zdi. Sri však jenom pootočil hlavu, koukl se na něj a Petr najednou nemoh skoro vůbec dýchat. „Chrchr,“ vyfrněl ze sebe a pak už jen lapal po dechu a měl se svým vězením tolik problémů, že ho to, co se dělo pod ním na posteli, už vůbec nezajímalo. Jenže my tyhle problémy nemáme, že? Takže nás by to zase celkem zajímat mohlo, ne?

Bylo dost štěstí, teda aspoň pro Pavlu, a pro Petra vlastně taky, že se nenapila toho čaje. Sri na ni totiž teďka nemohl zkoušet ty svý triky s očima a musel se spolehnout na sílu vlastních svalů, což už pro něj zas tak výhodný nebylo. Ruky a nohy ho, na rozdíl od očí, moc neposlouchaly. A to byla dost smůla, protože hned, jak se Pavla vzpamatovala a zjistila, co se stalo, vyškubla se z jeho sevření a zdřhla mu na druhou stranu postele. Kdyby teďka Sri přemýšlel, mohl ještě v klidu zmžrta a nic by se mu asi nestalo, jenže šlo o borku a Pavla se mu ke všemu fakt líbila. Rozhodně se jí nechtěl jen tak vzdát. Začal se za ní teda přes deky sápat na druhou stranu postele a tu, jak z něho měla strach jak prase, nenapadlo nic lepšího, než ho kopnout přesně do toho místa... No? Kam asi? Přesně tam, kde se mu křížily čarky, což je pro tyhle promakaný jogíny tak asi nejcitlivější místo.

Sri škytl. Zachroptěl, a pak ze sebe vybrkl něco jako okvětňní lístky. Pomalu se snašely na podlahu. A jak postupně jeden po druhým dopadaly na zem, tak se taky pomalu uvolňovalo sevření, který Petra drželo přismahlýho ke zdi. Jak na zem dopadl poslední, svezl se na postel a jenom funěl: „Ty jo, tak to teda bylo něco.“

„To teda bylo,“ vyfrkla Pavla a že si asi na chvílku lehne.

„A kde je jako ten chlap, ten s tou vyholenou hlavou? Ten zasranej Ind Sri?“

„A jo, ty jo. Není za postelí? Tam se myslím sesunul, ale pak jsem se spíš koukala na tebe, takže fakt přesně nevím. Otoč se a mrkni se tam.“

Petr zaváhal, měl z něho strach a to aji přesto, že ho v podstatě dost v klidu sejmula i jeho holka. Asi to taky vycitila, protože pohodila hlavou a řekla mu: „Neboj, je slabej jak čaj, nic ti neudělá,“ což teda Petra moc neuklidnilo, ale pak mu to došlo. Čaj! Neměl glgat ten čaj. Proto teda žvanil ty věci a proto ho asi taky ten chlap tak snímal svým pohledem. Teď už jsem zase ale normální, takže by to mohlo být celkem v pohodě, uvažoval. Zavřel oči, stiskl k sobě zuby a převalil se ke kraji postele, za kterým si myslel, že najde Sri. Jenže nic neslyšel a ani necítil. Otevřel oči a ucul hlavou. Nikdo tam nebyl.

„Nikdo tam, není,“ oznámil Pavle.

„To není možný! A neschoval se pod postel?“ Klekla si, odhrnula prostěradlo a mrkla se pod postel, jenže tam byla tma a to teda úpiná. Zkusila si posvitit světlem na hodinkách, ale moc to nešlo. Zašátrala tam teda rukou, ale na nic, co by se podobalo tělu, nenarazila. Vytáhla ruku zpod postele, postavila se, upravila si vlasy a šla k Petrovi.

„A co je to tady za krabku?“ zeptala se ho, když si všimla krabičky na podlaze. Zhýbla se pro ni a vzala ji do ruky, aby si ji pořádně prohlídla. Petr se jí nahnul přes rameno, a když uviděl, co je to tady za krabku, dostal něco jako tik a vyrazil ji Pavle z ruky.

„A jinak seš normální?“ koukla se na něho.

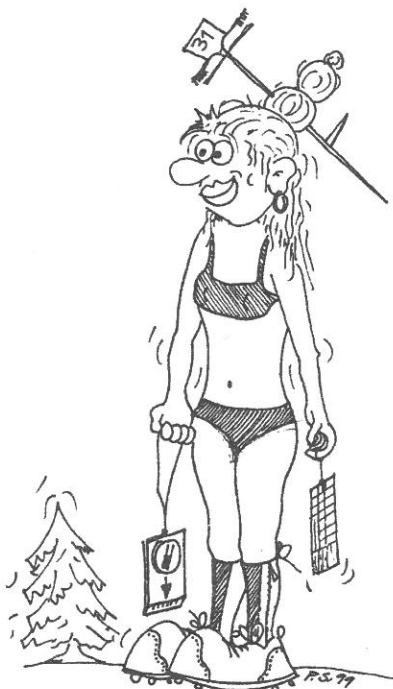
„To je čaj toho chlapa, vyhoď to, když se na to budeš čumět, nebo to pít, zase přide!“ křičel na ni a vypadal dost vystrašeně a to Pavlu přesvědčilo. Vzala krabičku a šla s ní do kuchyně, aby ji tam hodila do koše. Opravdu voněla, to musela, ať si o ní Petr kecal, co chtěl uznat, aji její obal nebyl k zahození, ale a tak. Hodila ji do koše a

pak se vrátila za Petrem do ložnice. „Nechceš něco k jídlu?“ zeptala se ho. „Ani ne,“ zakroužil hlavou. „Asi půjdu, jsem z toho ještě pořád docela mimouch. Stavím se zítra, jo?“ „Jasně,“ odpověděla Pavla a dívala se, jak se oblíká. Doprovodila ho ke dveřím, dala mu pusy, ještě mu zamávala z okna a sedla si do kuchyně.

Pustila si kazetu a šla si do spíže ukrojit chleba, namazala si ho sýrem a koukala se za Petrem z okna. Přemýšlela nad tím čajem. Nechácala, proč z něj byl tak vyděšenější a vůbec, co by na něm asi tak jako mohlo být? A voní, to jí na něm bralo nejvíc, ještě víc než ty oči na obalu. Vstala, koutkem oka se ještě ujistila, že Petr fakt pokračuje po ulici domů a vytáhla ho z koše. Strčila k němu nos, a pořádně si čuchla. Pak ho postavila na ledničku a šla si dojíst ten chleba.

Takže bacha na to, jaký pijete čaje, aby vám třeba taky náhodou nevlezly na mozek, nebo na vašeho srdcovýho kluka – holku, jak se to stalo Petrovi.

Houmles



NA HRADECKÉ DLOUHÉ TRATI
CHYBĚLY OBĚ JEDNIČKY Z LOŇSKÉHO
ROKU.

Výsledky oddílových přeborů Tesly 1969-2000

	ZENY	MUŽI		ZENY	MUŽI
1969	1. Miroslava Marečková		1987	1. Ada Kuchařová	1. Vlastík Šebesta
1970	1. Marie Oprchalová	1. Bohumil Šery		2. Renata Vokounová	2. Josef Šuler
	2. Miroslava Marečková	2. Alois Petr		3. Dobra Janotová	3. Pavel Ptáček
	3. Věra Řádková	3. Pavel Cigoš	1988	1. Lenka Nevřivová	Ořechov
1971	1. Miroslava Marečková			2. Veronika Slámová	1. Vlastík Šebesta
1972	1. Věra Řádková			3. Tereza Kasperová	2. Petr Dvořáček
1973	1. Dobra Novotná		1989	1. Ada Kuchařová	Protivanov
1974	1. Mirka Hudečková	1. Radek Novotný		2. Lenka Nevřivová	1. Jiří Urválek
	2. Věra Řádková	2. Pavel Zabloudil		3. Veronika Slámová	2. Vlastík Šebesta
	3. Ada Kuchařová	3. Jiří Kominek			3. Pavel Milán ml.
1975	1. Věra Řádková	1. Radek Novotný	1990	1. Pavla Bočková	Rudice
1976	1. Ada Kuchařová	1. Radek Novotný		2.-3. Veronika Slámová	1. Jiří Urválek
1977	1.-2. Mirka Hudečková	1. Petr Kopor		2.-3. Hana Ecksteinová	2. Radovan Mach
	1.-2. Věra Řádková	2. Vlastík Šebesta	1991	1. Ada Kuchařová	3. Pavel Milán ml.
	3. Ada Kuchařová	3. Josef Šuler		2. Hana Tonková	Ježkovice
1978	1. Věra Řádková	1. Vlastík Šebesta		3. Anna Cigošová	1. Pavel Milán ml.
	2. Helena Procházková	2. Zdeněk Kolařík	1992	1. Ada Kuchařová	2. Petr Střežek
	3. Jitka Uhmánová	3. Radek Novotný			3. Pavel Smejkal
1979	1. Helena Procházková	1. Josef Šuler	1993	1. Lenka Čechová	Babice
	2. Jitka Uhmánová	2. Pavel Zabloudil		2. Katka Gandelová	1. Martin Štěpánek
	3. Marie Vaňková	3. Petr Uhmán		3. Veronika Slámová	2. Radovan Mach
1980	1. Ada Kuchařová	1. Jiří Urválek	1994	1. Lenka Čechová	3. Jan Ptáček
	2. Jana Hlaváčová	2. Petr Kopor		2. Veronika Slámová	Rudice
	3. Věra Kolaříková	3. Petr Kopor		3. Katka Gandelová	1. Petr Střežek
1981	1. Ada Kuchařová	1. Jiří Urválek	1995	1. Veronika Slámová	2. Pavel Milán ml.
	2. Renata Vokounová	2. Petr Kopor		2. Katka Gandelová	2. Radovan Čech
	3. Věra Kolaříková	3. Jan Pospíšek	1996		3. Jan Skříčka
1982	1. Ada Kuchařová	1. Petr Kopor		1. Verča Slámová	Bukovinka
	2. Renata Vokounová	2.-3. Zbyněk Pospíšek	1997		1. Radovan Čech
	3. Eva Láničková	2.-3. Štefan Žigárdy		1. Katka Mikošková	2. Jan Ptáček
1983	1. Ada Kuchařová	1. Štefan Žigárdy		2. Ada Kuchařová	3. Petr Střežek
	2. Věra Kolaříková	2. Zdeněk Kolařík	1998	1. Eva Juřeniková	Olomučany
	3. Renata Vokounová	3. Pavel Zabloudil		2. Zdenka Stará	1. Robert Hezcko
1984	1. Ada Kuchařová	1. Pavel Zabloudil		3. Verča Slámová	2. Jan Ptáček
	2. Renata Vokounová	2. Petr Uhmán	1999	1. Mirel Macúchová	3. Radek Čech
	3. Helena Procházková	3. Petr Nykodym		2. Lenka Čechová	Bobruvka
1985	1. Ada Kuchařová	1. Harek Holík		3. Vendula Klechová	1. Martin Štěpánek
	2. Ludka Vřešťálová	2. Pavel Ptáček	2000	1. Verča Slámová	2. Radovan Čech
	3.-4. Věra Kolaříková	3. Pavel Zabloudil		2. Katka Dufková	3. Ondřej Hájek
	3.-4. Eva Láničková			3. Jiniška Budiková	Brumov
1986	1. Ludka Vřešťálová	Jedovnice			1. Ondřej Ptáček
	2. Ada Kuchařová	1. Pavel Ptáček			2. Marek Holík
	3. Andrea Tobiášová	2. Petr Nykodym			3. Pavel Milán ml.
		3. Radovan Mach			



JESTLIŽE VYCHÁZÍME Z NAŠÍ VYSOKÉ
INTELIGENČNÍ HLADINY, POTOM ZJISTÍME,
ŽE BLBEC BYL MAPAŘ.



DNES JSEM PROŠITEJ, JEŠTE PŘED
STARTEM.



PODÍVEJ, JAK SI TI DVA PODIVNĚ
MAČKAJÍ MEZICĀSY.

Tenkrát na Západě



Tak, jde čas.



1965 - dorostenky (odrostenky)